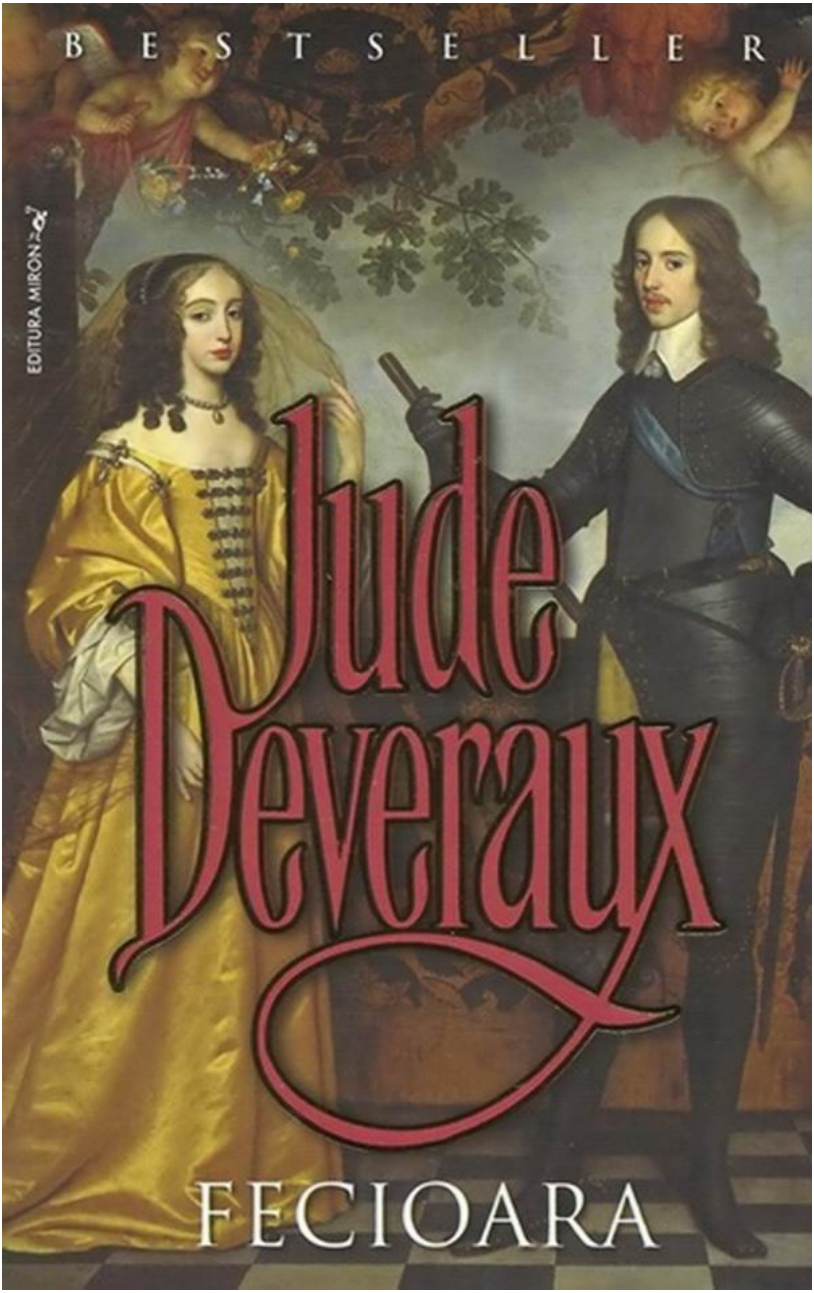
BESTSELLER
EDITURA MIRON
Jude Deveraux
FECIOARA

JUDE DEVERAUX

FECIOARA

(Seria The Montgomery)

The Maiden

1988

Traducerea Lucia Ostafi-Iliescu

Editura Miron

Iulie 2013

Jude Deveraux ne delectează cu strălucirea unei iubiri hărăzită de destin – şi cu înfruntarea arzătoare a voinţelor, care leagă un cavaler puternic şi curajos, de pasionata lui prinţesă luptătoare. Când s-au întâlnit, nu a fost ca întâlnirea dintre o prinţesă şi un rege – ci ca una dintre un bărbat şi o femeie, consumaţi de o pasiune atât de bruscă, atât de profundă, încât lumea a explodat cu adevărat în urma unui sărut. Doar mai târziu a descoperit Jura că acel cavaler de la întâlnirea ei secretă nu era nimeni altcineva decât detestatul prinţ Rowan. Rowan, care venise din îndepărtata Anglie, pentru a uzurpa tronul fratelui ei... Rowan, care jurase să unească sub conducerea lui toate clanurile sălbatice. Furioasă, Jura îl declară sub jurământ duşmanul ei, pe prinţul cu părul de aur, a cărui figură ziua o chinuia şi noaptea o bântuia... Dar nimic nu-l putea opri pe Rowan să guverneze peste toate triburile războinice – sau să o învingă pe Jura, făcând-o mireasa lui, regina lui, dragostea lui...

CAPITOLUL 1

Anglia, 1299

William de Bohun stătea ascuns în umbra zidurilor de piatră ale castelului şi se uita la nepotul lui din spatele ferestrei, la părul auriu al lui Rowan scăldat de soare, la frumoasa lui faţă încruntată de concentrare, în timp ce studia un manuscris. Lui William nu-i plăcea să admită, cât de mult ajunsese să însemne pentru el acest tânăr, de-a lungul anilor. Rowan era fiul pe care întotdeauna şi l-a dorit. În timp ce William îl privea pe frumosul tânăr, înalt, cu umerii laţi şi şolduri înguste, se întreba iar şi iar cum putuse negriciosul şi urâtul Thal să procreeze pe cineva ca Rowan. Thal se autointitula regele Lanconiei, dar era îmbrăcat în piei de animale, cu părul murdar şi lung până pe umeri, mânca şi vorbea ca un barbar, ceea ce-l făcuse pe William să fie scârbit de el şi îi permisese să rămână în casa lui doar la cererea regelui Edward. Îi oferise ospitalitatea lui şi îi poruncise administratorului proprietăţii să organizeze ceva distractiv pentru vulgarul acela zgomotos şi crud, dar el rămăsese cât mai departe posibil de acel om oribil.

Acum, privindu-l pe Rowan, lui William i se strânse inima

din pricina durerii pe care şi-o amintea atât de vie. În timp ce el era ocupat, aflându-se departe de acest rege barbar, frumoasă, amabila şi draga lui soră, Anne, s-a îndrăgostit de odiosul bărbat. Când William a realizat ce se întâmpla, Anne ajunsese deja atât de vrăjită de el, încât jurase să se sinucidă, dacă nu putea să-l aibă. Chiar şi primitivul rege părea că îşi dăduse seama că Anne îşi punea în primejdie sufletul nemuritor, fie şi numai la ideea sinuciderii.

Nimic din ce i-a spus William nu i-a schimbat lui Anne părerea. William subliniase ce respingătoare era persoana lui Thal, dar Anne se uitase la el ca la un prost.

— Unei femei nu-i repugnă, afirmase ea râzând, într-un fel ce îi produse lui William o uşoară greaţă, mai ales când se gândi la mâinile tuciurii şi unsuroase ale omului pe fiinţa delicată şi blondă a Annei.

Până la urmă, regele Edward luă hotărârea, în locul lui William. Spuse că laconienii nu erau prea mulţi, dar erau un grup feroce şi, dacă regele lor voia o mireasă englezoaică bogată, trebuia să o aibă.

Astfel, regele Thal se căsători cu frumoasa Anne, sora lui William. El se îmbătă timp de zece zile, sperând că atunci când se va trezi din beţie totul se va dovedi că nu a fost decât imaginaţia lui. Dar când scăpă de mahmureală îl

văzu pe Thal, cu un cap mai înalt decât înalta lui soră, prăvălit deasupra ei, acoperind frumuseţea ei blondă cu trupul lui negricios.

Nouă luni mai târziu s-a născut Rowan. Din prima clipă, William s-a îndrăgostit peste măsură de frumosul copilaş blond. Propria lui căsătorie lipsită de copii îl făcuse nebun de dorinţa de a avea un fiu. În schimb Thal nu arăta niciun interes faţă de bebeluş.

— Pfui! La un capăt ţipă, la celălalt pute. Copiii aparţin femeilor. Eu am să aştept până va ajunge bărbat, mormăia Thal în engleza lui cu accent ciudat. Îl interesa mai mult când urma să se simtă Anne suficient de bine, ca să se poată întoarce în patul lui.

William l-a considerat pe Rowan propriul său fiu, petrecând ore nesfârşite meşterind jucării pentru băiat, jucându-se cu el, ţinându-l de degetele dolofane, când a făcut primii paşi. Rowan deveni repede raţiunea de a trăi a lui William.

Când abia împlinise un an, s-a născut sora lui, Lora. Ca şi fratele ei, era un copil frumos şi blond, părând că n-a moştenit nimic de la oacheşul ei tată.

Când Lora avea cinci zile, Anne muri.

În supărarea lui, William nu văzu altceva decât

nenorocirea ce l-a lovit pe el. N-a văzut depresia lui Thal provocată de singurătate. Tot ce ştia William era că Thal a fost cauza morţii iubitei lui surori. Aşa că, i-a poruncit să plece din casa lui.

Cu efort, Thal a declarat că-şi va aduna oamenii şi copiii şi dimineaţă va pleca spre Lanconia.

William nu i-a înţeles cuvintele, dar când a auzit zgomot în curtea inferioară, a realizat că Thal intenţiona să-l ia cu el şi pe Rowan şi pe pruncul nou născut. William fu cuprins de turbare. De obicei om normal, acţiona cuprins de furie, supărare şi frică. Îşi chemă cavalerii din cazarmă şi îl atacă pe Thal şi garda lui personală, în tip ce dormeau.

William nu văzuse niciodată oameni luptând ca aceşti lanconieni. Erau depăşiţi numeric, cam unu la patru, totuşi trei dintre ei, inclusiv Thal reuşiră să scape.

Cu sângele picurând din mai multe răni adânci de pe braţe şi picioare şi una pe obrazul drept, Thal se opri pe zidurile castelului, în lumina roz a răsăritului, şi îl blestemă pe Wiilian şi fapta lui. Spunea că e conştient că William îl voia pe prinţul Rowan, dar nu-l va avea niciodată. Rowan era lanconian, nu englez, şi într-o zi va veni acasă.

Apoi Thal şi oamenii lui au fugit de pe zid şi au dispărut în pădure.

Din acea noapte, ghinionul a început să-l urmărească pe William. În timp ce cândva viaţa lui fusese de aur curat, curând se transformă în plumb. O lună mai târziu, soţia lui muri de variolă, apoi variola ucise peste o jumătate din sătenii lui, grânele rămânând astfel pe câmp, neculese. În curând o zăpadă timpurie făcu toate câmpurile să putrezească.

William s-a însurat din nou, de această dată cu o fată de cincisprezece ani, grasă şi sănătoasă, care se dovedi la fel de fiertilă ca o iepuroaică. Îi dărui patru fii în patru ani, apoi în mod convenabil, muri la ultimul. William nu suferi, deoarece, după ce pasiunea pentru trupul ei tânăr şi frumos dispăruse, a descoperit că era proastă, frivolă şi nu-i fusese o bună companie.

William avu grijă de fiii lui şi de cei doi copii ai Annei. Diferenţa dintre ei era mare. Rowan şi Lora erau înalţi şi frumoşi, cu un păr auriu minunat. Erau inteligenţi, dornici să înveţe şi politicoşi, în timp ce proprii lui fii erau proşti şi grosolani, posaci şi antipatici. Aceştia îl urau pe Rowan şi o necăjeau pe Lora, plini de răutate. William ştia că aceasta era un fel de pedeapsă, pentru ceea ce îi făcuse lui Thal. Începu chiar să creadă că îl pedepsea chiar fantoma Annei, pentru crima împotriva soţului ei.

Când Rowan avu zece ani, la castelul lui William sosi un om, un bătrân cu o barbă lungă până pe piept şi pe cap cu un cerc de aur încrustat cu patru rubine. Spuse că numele lui e Feilan, că e lanconian şi că a venit să-l înveţe pe Rowan obiceiurile lanconiene.

William fusese gata să-l gonească cu sabia în mână, când Rowan făcu un pas înainte. Parcă ştiuse că omul acesta va veni şi îl aşteptase.

— Eu sunt prinţul Rowan, rosti el solemn.

În acel moment, William a ştiut că pierdea cea mai preţioasă fiinţă de pe pământ pentru el – şi că nu putea să facă nimic, pentru a evita această pierdere.

Bătrânul lanconian rămase, dormind pe undeva prin cotloanele castelului – William n-a întrebat niciodată unde – şi când nu dormea îşi petrecea fiecare clipă cu Rowan. Acesta fusese întotdeauna un copil serios şi îndeplinise orice sarcină pe care William i-o dăduse, dar acum, capacitatea lui de a învăţa era nelimitată. Bătrânul lanconian îi preda lecţii şi la clasă şi pe câmpul de instrucţie. La început William obiectase, pentru că unele dintre metodele lanconiene de luptă erau, pentru un cavaler ca William, cu desăvârşire lipsite de onoare. Dar nici Rowan nici Feilan nu i-au dat atenţie şi astfel Rowan

învăţă să lupte şi pe jos, nu numai de pe cal, cu sabia şi lancea, cu un băţ, cu bâte şi, spre oroarea lui William, cu pumnii. Niciun cavaler medieval nu lupta altfel, decât călare.

Rowan n-a plecat de acasă, ca alţi tineri aristocraţi, ci a rămas la castelul unchiului său şi s-a instruit cu bătrânul lanconian. Fiii lui William au plecat, unul după altul, să locuiască împreună cu alţi cavaleri şi să activeze ca scutieri. Apoi s-au înapoiat, cu pinteni şi rang de cavaleri, şi cu resentimente şi mai puternice împotriva lui Rowan. Unul după altul, fiii lui William ajunşi la maturitate l-au provocat pe Rowan la luptă cu lancea, sperând să-l doboare şi să câştige astfel stima tatălui lor. Dar, de fapt n-a existat nicio luptă, pentru că Rowan îi dobora cu uşurinţă de pe cal, apoi se întorcea la studiile lui, fără măcar să fi transpirat.

Fiii lui William protestau vehement împotriva prezenţei vărului lor în casă şi Willilam a văzut cum ignoranţii îi puneau lui Rowan obiecte dure sub şa, care să o găurească, îi furau preţioasele lui cărţi şi râdeau de el în prezenţa oaspeţilor. Dar Rowan nu s-a supărat niciodată, ceea ce îi înfuria şi mai tare pe necioplţii lui veri. Singura dată când William l-a văzut pe Rowan mânios a fost când

sora lui, Lora, a cerut permisiunea să se mărite cu un baron, care dădea pământ în arendă, şi care îl vizita pe William. Rowan a ţipat la Lora că e lanconiană şi, când va fi chemată, va trebui să se întoarcă acasă la ei. William fu uluit, pe de o parte din cauza demonstraţiei temperamentale a lui Rowan, dar mai mult de referirea la Lanconia ca la „casa lor”. Se simţi trădat, ca şi cum toată dragostea pe care i-o oferise băiatului nu-i era returnată. Aşa că William o sprijini pe Lora în planurile ei de căsătorie. Dar soţul ei muri, la doar doi ani după nuntă, şi Lora se întoarse la unchiul ei, împreună cu copilaşul ei, Phillip. Rowan zâmbi şi îi ură bun venit.

— Acum suntem pregătiţi, rosti el înconjurând-o pe Lora cu braţul şi ţinându-şi în braţe noul nepot.

Iar astăzi, William se uita la Rowan. Trecuseră douăzeci şi cinci de ani de când frumoasa lui soră născuse copilul acesta auriu şi în acest timp William ajunsese să-l iubească pe băiat, mai mult decât îşi iubea propriul suflet. Însă acum s-a terminat, pentru că afară se aflau o sută de luptători lanconieni înalţi, negricioşi, fioroşi, călare pe caii lor cu picioare scurte şi cu pieptul bombat. Bărbaţii aveau pe figură expresii îndârjite şi purtau sute de livre de arme. În mod evident, erau pregătiţi de luptă. Conducătorul lor

păşi în faţă şi îl anunţă pe William că au venit după copiii lui Thal, că acesta se afla pe moarte şi Rowan trebuia să fie uns rege. William fu înclinat să-i refuze şi să lupte până la ultima suflare, pentru a-l reţine pe Rowan, dar fiul lui cel mare îl dădu la o parte pe ezitantul lui tată şi le ură bun sosit lanconienilor, cu braţele deschise. Când văzu aceasta, William se simţi învins. Cineva nu putea să lupte pentru a reţine ceva, ce nu voia să fie reţinut. Cu inima grea urcă scările spre solarul unde se afla Lora şi unde Rowan stătea la fereastră studiind. Mentorul lui, la început bătrân, acum era o antichitate, dar când văzu faţa lui William, îşi ridică de pe scaun trupul artritic şi se duse în faţa lui Rowan, unde căzu încet într-un genunchi. Când Rowan se uită la bătrânul lui mentor, înţelese.

— Trăiască regele Rowan, rosti bătrânul cu capul plecat.

Rowan dădu solemn din cap şi o privi pe Lora, care îşi pusese jos broderia.

— E timpul, rosti blând. Acum ne ducem acasă. William se strecură afară, ca să nu i se vadă lacrimile din ochii.

Lanconia

Jura stătea nemişcată în apa până la genunchi, cu suliţa uşoară ridicată şi îndreptată spre peştele ce înota leneş, aşteptând momentul să-l străpungă. Soarele nu era prea

sus pe boltă, numai atât cât să scoată în evidenţă profilul munţilor Tarnovieni din spate şi umbra peştelui de la picioarele ei. Îşi lepădase pe mal pantalonii largi de la uniforma de războinică şi rămăsese doar în tunica moale brodată, emblema profesiei ei, şi în picioarele goale de la mijlocul coapsei în jos. Apa era rece ca gheaţa, dar era obişnuită cu acest disconfort şi antrenată de la o vârstă fragedă să ignore durerea.

Auzi paşi în stânga şi ştiu că vine cineva, o femeie, după mersul uşor. Nu arătă niciun semn exterior de agitaţie, dar muşchii i se încordară, gata să sară. Continuă să ţină suliţa deasupra umărului drept, dar era gata să se întoarcă şi să o arunce în intrusă. Zâmbi fără să-şi mişte faţa. Era Cilean. Cilean, instructoarea şi prietena ei, se mişca fără zgomot prin pădure. Jura străpunse peştele cel gras.

— Mi te alături la micul dejun, Cilean? întrebă ea în timp ce scotea din suliţă peştele ce se zbătea şi se îndreptă spre mal. Jura era înaltă, cu un trup magnific, modelat de anii de instrucţie grea şi solicitantă.

Cilean ieşi dintre arbori şi îi zâmbi prietenei ei.

— Auzul tău e excelent, ca de obicei. Şi ea era îmbrăcată cu o tunică albă şi pantaloni de războinic, cu ciubote de piele moale, înalte şi înfăşurate cu jartiere

încrucişate, de la glezne până la genunchi. Era tot aşa de înaltă ca Jura, cu picioare fugi şi drepte, cu sâni înalţi şi fermi, cu spinarea suplă şi dreaptă ca un băţ, dar faţa ei nu avea genul acela de frumuseţe uluitoare, ca a Jurei. De asemenea, faţa începuse să-i spună vârsta de douăzeci şi patru de ani, atunci când se afla în apropierea Jurei, care avea doar optsprezece.

— Soseşte, rosti blând Cilean. Singura dovadă că Jura auzi fu uşoara ezitare, când aşeză surcelele să aprindă focul, la care trebuia prăjit peştele. Jura, continuă Cilean cu voce rugătoare, trebuie să faci faţă cândva acestei situaţii. Vorbea în dialectul irial al limbii lanconiene, o limbă cu vocale blânde şi cu s-ul rostogolit. Va fi regele nostru. Jura se îndreptă şi se întoarse spre prietena ei, vânturându-şi părul negru împletit în coadă şi cu frumoasa ei faţă furioasă.

— Nu e regele meu! Nu va fi niciodată regele meu. E englez, nu lanconian. Mama lui a fost o englezoaică bicisnică, stătea toată ziua lângă foc şi cosea. Nu a avut nici măcar puterea de a-i dărui lui Thal mai mulţi copii. Geralt e regele de drept. El a avut o mamă lanconiană. Cilean auzise asta de sute de ori.

— Da, Astrie a fost o femeie minunată şi Geralt este un

mare războinic, dar nu e primul născut, iar Astrie n-a fost soţia legală a lui Thal.

Jura se întoarse, încercând să-şi stăpânească furia. Când se antrena putea fi aşa rece, putea să-şi păstreze mintea limpede, chiar şi când Cilean născocea trucuri, cum era acela să dea ordin ca Jura să fie atacată deodată de cinci femei, dar exista un domeniu în care furia Jurei, provocată de nedreptate, să nu poată fi controlată. Asta, când se gândea la Geralt. Cu ani înainte de a se naşte Jura, regele Thal se dusese în Anglia, pentru a discuta cu regele englez, încheierea unei alianţe cu Anglia. În loc de a-şi îndeplini scopul călătoriei, a neglijat afacerile lanconiene şi a căzut sub vraja unei englezoaice insipide, slabe şi nefolositoare. S-a căsătorit cu ea şi a rămas în Anglia doi ani, dând naştere la două făpturi plăpânde şi smiorcăite, care au fost prea neputincioase pentru a veni cu el în Lanconia, după ce bolnăvicioasa lui soţie a murit.

Oamenii spuneau că Thal n-a mai fost niciodată acelaşi, după ce s-a întors din Anglia. A refuzat să se însoare cu o femeie lanconiană corespunzătoare, cu toate că a petrecut ceva timp în pat cu frumoasa şi nobila Astrie. Ea i l-a dăruit pe Geralt, un fiu care era tot ce putea să-şi dorească un bărbat, dar Thal continua să fie deprimat. Disperată, în

speranţa că va putea să-l determine să o ia de nevastă, Astrie a cerut permisiunea să se mărite cu Johst, garda de corp cea mai deîncredere a lui Thal, dar acesta de abia a ridicat din umeri, când şi-a dat consimţământul. La trei ani după naşterea lui Geralt, Astrie a născut-o pe Jura.

— Geralt are dreptul să fie rege, repetă Jura cu voce mai calmă.

— Thal a ales. Dacă vrea ca fiul lui englez să fie rege, atunci trebuie să-i respectăm alegerea. Jura curăţa peştele de solzi cu un cuţit, plină de furie.

— Am auzit că are pielea şi părul alb. Am auzit că e aşa de subţire şi aşa de fragil, ca un pai de grâu. Are şi o soră. Fără îndoială că va plânge şi va scânci după confortul ei englezesc. Cum putem să respectăm un rege englez, când nu ştie nimic despre noi?

— Cu ani în urmă, Thal l-a trimis la el pe Feilan. Am auzit legende despre înţelepciunea acelui om.

— Pfui! E un poilen, rosti Jura mulţumită, referindu-se la alt trib lanconian. Poilenii cred că pot să poarte războaiele cu ajutorul vorbelor. Tinerii sunt antrenaţi să înveţe din cărţi, decât să se bată cu spada. Cum poate un poilen să înveţe pe cineva să fie rege? Fără îndoială că Feilan l-a învăţat să citească şi să spună poveşti. Ce ştie un poilen

despre bătălii? Când zerna ne vor ataca oraşul, noul nostru rege va încerca să le spună basme, până când vor adormi şi vor cădea de pe cai?

— Jura, nu eşti corectă. Nu l-am întâlnit încă pe omul acesta. E fiul lui Thal şi...

— Tot aşa e şi Geralt! scuipă cuvintele Jura. Poate să ştie acest englez măcar jumătate, din ceea ce face Geralt pentru Lanconia? făcu un gest spre munţii de la nord, munţii aceia iubiţi, ce apăraseră Lanconia de invadatori timp de secole. Nici măcar n-a văzut vreodată munţii noştri, afirmă ea, ca şi cum aceasta era cea mai mare ruşine.

— Nici pe mine nu m-a văzut, rosti Cilean calmă. Ochii Jurei se deschiseră mari. Cu mult timp în urmă, Thal a declarat că doreşte ca fiul său, Rowan, să se însoare cu Cilean.

— În mod cert, Thal a uitat. A spus asta cu ani în urmă. Erai doar un copil la vremea aceea.

— Nu, n-a uitat. În dimineaţa aceasta, când a auzit că fiul lui englez e aproape de râul Clar, şi-a revenit destul, ca să poată trimite după mine. Vrea ca Daire şi cu mine să-l întâmpinăm.

— Daire? suspină Jura, apoi zâmbi, când se gândi la

frumosul Daire cel înalt şi cu ochi negri, bărbatul cu care trebuia să se mărite, bărbatul pe care-l iubea de când era copilă. Cilean îi aruncă prietenei ei o privire dezgustată.

— Eşti interesată doar de bărbatul pe care-l iubeşti? Nu-ţi pasă deloc, că mie mi se porunceşte să mă mărit cu un om pe care l-ai descris ca fiind bicisnic, plăpând...

— Iartă-mă, zise Jura şi se simţi vinovată că se gândise doar la ea. Era într-adevăr groaznic că Cilean trebuia să se mărite cu cineva pe care nu-l cunoştea. Să se gândească la faptul că va trăi zi de zi cu un om ale cărui mişcări, gânduri sunt străine şi dezgustătoare pentru ea. Regret! E adevărat că Thal a spus că a plănuit să te măriţi cu acest... acest...? Nici nu putea să se gândească la o descriere a străinului.

— A spus că, aşa rămâne cum a plănuit. Cilean se aşează pe pământ, lângă micul foc pe care-l întreţinea Jura, şi pe faţa ei se citea suferinţa. Cred că lui Thal îi e frică de ceea ce ţi-e frică şi ţie, că fiul acesta al lui, pe care nu l-a văzut de peste douăzeci de ani, e tot ceea ce crezi tu că e. Dar e hotărât să-şi urmeze calea. Cu cât oamenii încearcă să-i schimbe părerile, cu atât mai ferm devine.

— Îmi dau seama, rosti Jura gânditoare şi se uită la Cilean un lung moment. Poate că, până la urmă, Thal nu

era chiar aşa senil. Cilean era o femeie inteligentă şi cu logică, cum se dovedise în trecut, pe nenumărate câmpuri de bătaie. Cilean era capabilă să-şi controleze emoţiile şi, cel mai important, firea, în situaţiile cele mai stresante. Dacă prinţul acesta englez era aşa de neputincios cum spunea lumea, inteligenţa şi înţelepciunea ei poate că ar putea să facă Lanconia să nu cadă sub regulile lui.

— Lanconia poate căpăta un englez ursuz ca rege, dar va avea ca regină o femeie lanconiană deşteaptă

— Mulţumesc, rosti Cilean. Da, asta este şi ceea ce cred eu că are Thal în minte şi sunt onorată de încrederea lui în mine, dar...

— Tu vrei ca soţ un bărbat, rosti Jura sentimentală. Vrei pe cineva ca Daire: înalt şi puternic şi viguros şi inteligent şi... Cilean râse.

— Da, ţie pot să-ţi mărturisesc, tu eşti cea mai bună prietenă a mea, că pe de o parte sunt foarte onorată, dar pe de alta, gândesc cu inima unei femei. Oare englezul acesta într-adevăr are părul alb? Cine ţi-a spus asta?

— Thal, răspunse Jura. Când e sub influenţa câtorva cupe, vorbeşte despre englezoaica cu care s-a însurat atât de prosteşte. Odată, a spus asta în faţa mamei, şi tatăl meu a scos-o din cameră. Gura Jurei se strânse într-o

strâmbătură, cu toate că această expresie nu anula nimic din frumuseţea ei. Ambii ei părinţi muriseră când ea avea cinci ani şi Thal o luase şi o crescuse în casa lui fortăreaţă, mare şi din piatră, dar lipsită de compania femeilor. Când o spălătoreasă a oprit-o pe Jura, să nu se mai joace cu o secure ascuţită şi cu coada lungă, pentru că putea să-şi taie degetele de la picioare, Thal a concediat-o pe femeie. Thal ne-a spus mai multe decât am vrut noi să ştim, despre vremea când a stat în Anglia, continuă Jura. Cilean ştia că „noi” se referea la Geralt, fratele vitreg al Jurei şi la Daire, care fusese crescut împreună cu ei.

— Jura, rosti cu asprime Cilean, intenţionezi să mănânci peştele ăla, sau nu? Dacă da, grăbeşte-te, ca să poţi să mă ajuţi să mă hotărăsc ce să pun pe mine pentru călătorie. Crezi că sora fiului lui Thal va fi îmbrăcată în mătase? Şi e într-adevăr divin de frumoasă? îşi va coborî nasul spre noi femeile lanconiene, aşa cum n-au făcut franţuzoaicele, acum doi ani? Ochii Jurei scăpărară.

— Atunci îi vom face, ce le-am făcut şi femeilor acelea, rosti cu gura plină de peşte.

— Eşti crudă, zise Cilean râzând. Nu putem să facem asta, unei femei care va fi cumnata mea.

— Nu am astfel de scrupule. Trebuie să întocmim nişte

planuri, să vedem ce e de făcut, ca să ne protejăm de snobismul lor englezesc. Desigur, tot ce am avea de făcut este să-l determinăm pe acest Rowan să se bată. Acela îi va fi sfârşitul. Sau crezi că stă pe scaune cu perne de catifea şi bea, în timp ce se uită la lupte de la depărtare? Jura se ridică şi aruncă pământ peste foc, apoi îşi trase pe ea pantalonii şi-şi încălţă cizmele. Şi Daire va merge cu tine?

— Da, rosti Cilean zâmbind. O să rezişti fără el câteva zile. Ne ducem călare să-l întâmpinăm pe englez şi să-l escortăm până aici. Cred că lui Thal îi e frică de tribul zerna. Acesta era cel mai feroce trib din Lanconia. Şi atât de dăruiţi războiului, pe cât e tribul poilen cărţilor. Zerna atacau pe oricine, oricând, şi ceea ce le făceau prizonierilor le provocau coşmaruri luptătorilor.

— Nici unui irial nu-i e frică de zerna, rosti Jura furioasă ridicându-se în picioare.

— Da, dar prinţul acesta e englez şi, ca rege, se consideră regele întregii Lanconii.

Jura zâmbi răutăcios.

— Cineva trebuie să-l facă să meargă la Brocain, regele zerna şi să-şi afirme regalitatea. Acesta ar fi sfârşitul grijilor noastre. Cel puţin, fiul englez al lui Thal va fi

îngropat în pământ lanconian şi, jur că o să îngropăm fiecare bucăţică din el smulsă de Brocain. Cilean râse.

— Haide, vino să aleg ce să îmbrac. Vom pleca într-o oră şi tu trebuie să-i spui la revedere lui Daire.

— Asta va lua mult mai mult de o oră, rosti Jura senzuală, făcând-o pe Cilean să râdă din nou.

— Poate că voi putea să împrumut virilitatea lui Daire, cândva într-o noapte de singurătate, după ce mă mărit cu acest englez neputincios.

— Aceea va fi noaptea în care vei muri, rosti calmă Jura, apoi zâmbi. Să ne rugăm ca Thal să trăiască suficient, pentru a-l vedea pe englezul lui şi greşeala pe care a făcut-o, şi astfel să o poată corecta. Geralt va fi regele noastu, aşa cum trebuie să fie. Haide, te provoc la o cursă, până la ziduri.

CAPITOLUL 2

Rowan stătea întins pe malul vestic al râului Clar, cu mâinile sub cap şi privind somnoros printre copaci. Avea pieptul gol, razele soarelui şi umbrele jucându-se pe muşchii de pe pieptul lui, sclipind pe şuviţele dese ale părului auriu închis. Era îmbrăcat doar cu pantaloni bufanţi scurţi şi cu ciorapi colanţi, întinşi pe picioarele lui solide şi musculoase.

Pe dinafară părea calm, ani întregi se antrenase să-şi ţină ascunse emoţiile. Bătrânul lui mentor lanconian n-a ratat nicio ocazie să-i spună că e doar pe jumătate lanconian şi că jumătatea englezească slabă şi plângăcioasă trebuie anihilată, îngropată sau eliminată într-un fel oarecare. Conform lui Feilan, lan-conienii erau mai tari ca oţelul şi mai de neclintit ca munţii, iar Rowan era doar pe jumătate lanconian.

Absent, simţi cicatricea de pe partea din spate a coapsei contractându-se, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la Feilan, dar nu-i dădu atenţie. Lanconienii nu arătau frică; lanconienii se gândeau întâi la ţara lor; lanconienii nu permiteau nici unei emoţii să le întunece gândurile şi lanconienii nu plângeau. Mentorul lui îl bătuse

la cap cu asta o viaţă întreagă. Când era copil, şi câinele lui preferat a murit, un animal care îl alinase în nenumărate nopţi de singurătate, Rowan a plâns şi bătrânul mentor s-a înfuriat. Atunci i-a aplicat un vătrai încins la roşu pe partea din spate a coapsei şi l-a ameninţat că, dacă mai plânge, sau măcar tresare, va fi înfierat din nou. Rowan n-a mai plâns.

În spate, auzi pe cineva grăbindu-se spre el. Imediat fu în alertă şi apucă suliţa ce-i stătea la îndemână.

— Eu sunt, o auzi pe Lora rostind cu furie în glas. El întinse mâna după tunică. În depărtare putea să-i audă pe războinicii lanconieni mişcându-se, fără îndoială căutându-l pe el, de teamă că a putut să vadă un ţânţar şi s-a speriat. Îşi şterse grimasa de pe figură şi ridică ochii la sora lui. Nu, adăugă ea, nu-ţi bate capul să te îmbraci. Am mai văzut bărbaţi dezbrăcaţi şi înainte. Se aşeză pe pământ, nu departe de el, şi rămase tăcută o clipă, cu genunchii îndoiţi, înconjuraţi de braţe şi cu trupul subţire şi tânăr rigid, de ceea ce nu putea fi decât mânie. Nu dădu atenţie umezelii pământului, care îi uda fusta de brocart. Când vorbi, fu mai mult decât o izbucnire. Sunt nişte oameni îngrozitori! zise ea furioasă, cu privirea fixată drept înainte. Maxilarul îi era încleştat de supărare. M-au tratat

ca şi cum aş fi o cretină, ca şi cum aş fi un fel de copil răsfăţat şi leneş, care trebuie ocrotit tot timpul. Nu m-au lăsat să merg nici doi paşi fără ajutor. Parcă eram invalidă! Şi Xante ăla e cel mai rău. Încă una din privirile lui dispreţuitoare îndreptată spre mine şi am să-l trântesc cu capul de pământ. Se opri când auzi chicotitul blând al lui Rowan şi-şi întoarse ochii de un albastru înflăcărat. Era cu adevărat frumoasă, cu trăsăturile ei delicate şi un trup lung şi subţire iar furia îi adusese culori în obraji. Cum îndrăzneşti să râzi, continuă ea printre dinţii încleştaţi. Felul în care ne tratează e din cauza ta. De fiecare dată când unul dintre ei îţi oferă o pernă, tu oftezi şi zâmbeşti. Şi ieri, mi-ai ţinut sculul, să fac ghemul! Niciodată înainte n-ai făcut asta, ai fost întotdeauna prea ocupat să ascuţi o spadă sau un cuţit, iar acum te distrezi prefăcându-te că eşti slab şi blând. De ce nu îi plesneşti pe câţiva dintre ei, mai ales pe Xante ăla?

Zâmbetul lui Rowan îi înmuie maxilarul pătrat. Era de o frumuseţe clasică, cu părul lui blond închis şi ochii de un albastru pofund şi, pe lângă lanconieni, arăta de parcă ar fi fost din altă specie. Când ochii lor străluceau, ai lui clipeau. În timp ce maxilarele lor erau supte şi bătute de vânt, obrajii lui Rowan erau palizi şi netezi. Lora era

obişnuită să-i vadă pe oameni zâmbindu-i lui Rowan, când se gândeau că sunt pe cale să ia parte la un turnir împotriva unui băiat, căruia nu-i crescuse încă barba şi al cărui trup mare şi lung, era fără îndoială numai grăsime. Adesea, Lora râsese veselă, când Rowan îl răsturna din şa cu uşurinţă pe cavalerul care tocmai îl compătimise. Bărbaţii aflară astfel că firea lui Rowan se transforma în câteva secunde, din blândă, într-un puternic stejar englezesc blond – şi că trupul lui mare însemna o sută de kilograme de muşchi puternici.

— Şi de ce nu le vorbeşti pe limba lor? continuă Lora, furia ei nefiind domolită deloc de lipsa de interes a lui Rowan. De ce ceri să ţi se traducă? Şi cine sunt aceşti zerna, de care le e atât de frică? Am crezut că şi zerna sunt lanconieni. Rowan! încetează cu râsul. Sunt nişte bărbaţi insolenţi şi aroganţi.

— Mai ales, Xante, sublinie el, cu vocea lui profundă, zâmbindu-i.

Ea îşi întoarse privirea de la el, cu maxilarul mişcându-i-se de furie.

— Tu poţi să râzi de ei, dar oamenii şi scutierul tău nu râd. Tânărul Montgomery a căpătat în dimineaţa asta câteva vânătăi, cred că apărându-ţi numele. Ar trebui să...

— Ce ar trebui? întrebă calm Rowan ridicând ochii la copacii de deasupra. Nu voia să o lase pe Lora să vadă ce simţea faţă de felul cum îl tratau lanconienii. Aceşti lanconieni erau poporul lui, dar îl tratau cu mare dispreţ şi demonstrau clar că nu-l voiau. Nu putea să o lase pe Lora să vadă că şi el era la fel de furios ca şi ea, pentru că Lora avea nevoie să fie potolită, nu aţâţată. Ar trebui să mă lupt cu unul din ei? întrebă provocator. Să-l ucid sau să-l schilodesc pe unul din propriii mei oameni? Xante e căpitanul Gărzii Regale. Ce bine mi-ar aduce să-l rănesc?

— Pari teribil de sigur că ai fi în stare să câştigi lupta cu monstrul acela plin de el.

Rowan nu era sigur că ar putea să câştige vreo bătălie. Aceşti lanconiani semănau toţi cu Feilan, tot timpul convinşi că era un neputincios şi un ineficient, încât aproape îi venea şi lui să creadă că au dreptate.

— Ai vrea să-l înving pe Xante al tău? întrebă serios Rowan.

— Al meu? i se tăie ei răsuflarea, apoi smulse un pumn de iarbă şi o aruncă în el. În regulă, poate că n-ar trebui să lupţi împotriva propriilor tăi oameni, dar ar trebui să faci să înceteze felul în care ne tratează. E lipsit de respect.

— Începe să-mi placă o pernă moale, pe care mi-o oferă

de câte ori mă aşez. Rowan zâmbi spre copaci, apoi deveni serios. Ştia că putea să aibă încredere în ea. Îi ascult, rosti el după o clipă. Stau liniştit la marginea cercului de bărbaţi şi îi ascult. Lora începuse să se calmeze. Ar fi trebuit să ştie că Rowan are un motiv să o facă pe prostul. Dar, Doamne, cât ura acest lucru, de când părăsiseră Anglia. Ea şi Rowan, fratele ei, trei dintre cavalerii lui şi scutierul, Montgomery de Warbrooke, au călărit alături de lanconienii tăcuţi şi cu ochii negri. Prima zi s-a simţit minunat, ca şi cum în sfârşit îşi urma destinul. Dar lanconienii i-au demonstrat clar că ea şi Rowan erau englezi, nu lanconieni, şi că ei considerau că englezii sunt un popor bicisnic şi inutil. Nu au pierdut nicio ocazie să-şi arate dispreţul faţă de aspectul lor englezesc. În prima noapte, Neile, unul dintre cei trei cavaleri ai lui Rowan, a fost gata să scoată sabia împotriva unui luptător lanconian. A fost oprit de Rowan.

Apoi, Xante, căpitanul gărzii, înalt şi fioros, l-a întrebat pe Rowan dacă a ţinut vreodată o sabie în mână. Tânărul Montgomery aproape că l-a atacat pe om şi, având în vedere că la şaisprezece ani era aproape la fel de înalt ca Xante, Lorei i-a părut rău când Rowan a oprit lupta. Montgomery a plecat scârbit, când Rowan l-a rugat pe

Xante să fie bun să-i arate sabia lui, pentru că întotdeauna a vrut să vadă una de aproape.

Până acum, Lora urâse modul lui Rowan de a acţiona, atât de mult încât nu şi-a dat seama că tot ce făcea era perfect motivat – să nu mai vorbim de faptul că erau sute de lanconieni negricioşi care îi priveau şi doar şase englezi şi un copil. N-ar fi trebuit să se îndoiască de fratele ei.

— Şi ce ai auzit? întrebă ea încet.

— Feilan mi-a povestit despre triburile din Lanconia, dar nu mi-a spus, sau poate că eu mi-am închipuit că sunt mai mult sau mai puţin uniţi între ei. Rowan rămase tăcut o clipă. Se pare că sunt destinat să fiu doar regele tribului irial.

— Tatăl nostru, Thal, e irial, nu-i aşa?

— Da.

— Şi aceştia sunt clasa conducătoare. Deci, tu eşti regele tuturor lanconienilor, indiferent cum îşi zic.

Rowan chicoti şi ar fi dorit ca viaţa să fie aşa simplă, cum o vedea Lora uneori. Dacă ea a hotărât că iubeşte un bărbat, s-a măritat cu el. Nu i-a păsat ce se va întâmpla în viitor, dacă va fi chemată să se ducă în Lanconia, iar ea era legată de un soţ englez. Pentru Rowan însă, destinul şi datoria erau totul.

— Acesta e felul în care gândeşte poporul irial, dar mi-e teamă că celelalte triburi nu sunt de acord. Uite, acum suntem doar la câţiva kilometri de pământurile despre care zerna declară că sunt ale lor şi irialii sunt foarte preocupaţi şi atenţi. Zerna au reputaţia că sunt foarte cruzi.

— Vrei să spui că lanconienilor acestora le este frică de ei? întrebă Lora cu răsuflarea tăiată.

— Şi zerna sunt lanconieni, dar oamenii aceştia care sunt cu noi, aceşti iriali, sunt mai mult prudenţi decât înfricoşaţi.

— Dar dacă irialilor le e frică de ei...

Rowan înţelese ce voia ea să spună şi zâmbi. Acestor iriali înalţi, încruntaţi, plini de cicatrice şi lipsiţi de umor nu părea să le fie frică de nimic pe lume. Fără îndoială că diavolul n-a riscat să-l ispitească pe niciun lanconian.

— Nu i-am văzut pe lanconienii aceştia făcând altceva, decât să se laude şi să vorbească despre război. Încă nu l-am văzut pe niciunul în luptă.

— Da, dar unchiul William a spus că se bat ca nişte diavoli, aşa cum niciun englez n-a făcut-o vreodată.

— William e un om moale şi leneş. Nu! Nu protesta, şi eu îl iubesc, dar dragostea nu mă opreşte să văd clar.

Oamenii lui sunt graşi şi-şi petrec timpul luptându-se între ei.

— Să nu mai vorbim de fiii lui, rosti Lora în surdină.

— Ţi-ar plăcea mai mult să fii împreună cu cei patru bufoni ai lui William, sau aici, pe frumosul nostru pământ? Ea se uită la râul lat, adânc şi vijelios.

— Îmi place ţara, dar nu oamenii. În dimineaţa asta, un lanconian mi-a spus să mă întorc cu spatele, în timp ce jupuia un iepure, pentru că, zicea el, îi e teamă pentru sănătatea mea, dacă am să văd aşa ceva. Brrrr! Îţi aminteşti mistreţul pe care l-am ucis anul trecut? Ce îşi închipuie el că sunt?

— O doamnă englezoaică blândă. Cum presupui că sunt femeile lor? întrebă Rowan.

— Bărbaţii ăştia sunt genul care-şi încuie femeile în pivniţă şi le scot de două ori pe an, o dată pentru a le însămânţa şi o dată pentru a le lua copilul.

— Mie nu mi se pare o idee prea rea.

— Cum?? gâfii Lora.

— Dacă femeile arată ca bărbaţii, ar trebui să fie încuiate.

— Dar bărbaţii nu arată rău, protestă Lora, doar că au un temperament urât.

— O? Rowan se uită la ea cu o sprânceană ridicată. Lora roşi.

— Vreau să fiu corectă. Toţi sunt minunat de înalţi şi deloc graşi şi ochii lor sunt... Se opri, când rânjetul lui Rowan se transformă într-un zâmbet atoateştiutor.

— De asta ne aflăm noi aici. Bănuiesc că mama noastră a simţit acelaşi lucru faţă de lanconieni, ca şi tine. Lora îi dispreţui zâmbetul şi după ce îi înjură pe toţi bărbaţii de pretutindeni, se opri brusc şi zâmbi.

— Pariez că am auzit ceva, ce tu n-ai auzit. Tatăl nostru ţi-a ales o mireasă. Numele ei e Cilean şi e căpitanul a ceva ce se numeşte Garda Femeilor. E o femeie-cavaler. Lora fu încântată să vadă zâmbetul lui Rowan dispărând. Acum îi captase atenţia. Din câte am putut să aflu, e cât ţine de înaltă şi-şi petrece zilele învăţând să folosească sabia. Cred că are şi armură. Îi zâmbi lui Rowan fluturându-şi genele. Crezi că voalul ei de mireasă va fi din zale? Faţa lui Rowan se schimbă, din blândă şi zâmbitoare ca a unui băiat, în una rece ca oţelul.

— Nu. Fu singurul cuvânt pe care-l scoase.

— Ce nu? întrebă inocentă Lora. Nu din zale?

— Nu eu am ales să fiu rege, mi-a fost sortit dinainte de a mă naşte, dar mi-am dedicat viaţa acestui lucru. Mă voi

căsători cu o femeie lanconiană – am plănuit asta – dar nu cu un taur de femeie. Există unele sacrificii pe care un bărbat nu poate să le facă pentru ţara lui. Mă voi căsători cu o femeie pe care o voi iubi.

— Îmi imaginez că lanconienii vor considera asta o atitudine prea moale. Se însoară, dar nu pot să mi-l închipui pe vreunul dintre ei îndrăgostit. Ai putea să-l vezi pe Xante, cu fruntea lui plină de cicatrice, oferind un buchet de flori unei femei? Rowan nu răspunse. Se gândea la toate femeile acelea drăguţe din Anglia, cu care ar fi putut să se însoare, dar n-a făcut-o. Nimeni, nici chiar Lora, nu cunoştea durerea, fizică şi mintală, pe care o suferise din cauza lui Feilan, când bătrânul încerca să scoată din el jumătatea englezească. Părea în stare să-i citească gândurile. Dacă băiatul se îndoia de el însuşi, Feilan simţea şi acţiona să-i înlăture dubiile. Pe dinafară, Rowan învăţase să nu permită nimănui să-i vadă teama, sau faptul că uneori îşi închipuia că nu e potrivit să conducă Lanconia. Dar, după anii de instrucţie cu Feilan, acum credea cinstit că putea să râdă în faţa morţii. Ceea ce simţea în sufletul lui însă, nu va fi arătat niciodată nimănui.

Totuşi, în toţi acei ani împreună cu Feilan, îşi păstrase

visul că într-o zi va fi în stare să se întovărăşească cu o femeie, una blândă şi amabilă, iubioare şi în care putea să aibă încredere.

În fiecare an, Feilan îi trimitea lui Thal, tatăl lui Rowan, o scrisoare, în care înşira toate greşelile făcute de Rowan şi spunea că se îndoieşte că băiatul va fi vreodată pe deplin lanconian. Feilan se plângea că Rowan e ca mama lui englezoaică şi că dorea să petreacă prea mult timp în compania amabilă a surorii lui. În tăcere, Rowan se luptase cu bătrânul Feilan pe această temă. Se antrena toată ziua, îndura tot ce omul acela putea să născocească în materie de tortură, dar totodată învăţa să cânte la lăută şi chiar din gură. Şi descoperi că are nevoie de blândeţea Lornei. Poate că nu va fi niciodată în întregime lanconian, pentru că îşi imagina că viaţa lui de aici va fi asemănătoare cu ceea ce împărţise cu Lora. Când crescură, deveniră foarte apropiaţi, agăţându-se unul de altul, împotriva fiilor cretini şi cruzi ai unchiului Willilam. Rowan obişnuia să o ţină în braţe pe Lora, când aceasta plângea, după ce băieţii o sâcâiseră timp de o oră, împungând-o cu beţe, zgâriindu-i faţa şi sfâşiindu-i hainele. El o calma spunându-i poveşti despre Lanconia.

Când au crescut mai mari, au învăţat să stea aproape

unul de altul, pentru ca Lora să fie protejată fizic şi Rowan a învăţat să iubească felul ei blând de a fi. După o zi întreagă pe terenul de antrenament, unde Feilan încercase din nou să-l ucidă, Rowan îşi liniştea trupul obosit şi îndurerat, întins pe podea la picioarele Lorei şi ea îi cânta, sau îi spunea o poveste, sau doar îl mângâia pe cap. Singura dată când a permis emoţiilor lui să iasă la iveală, de când era copil, a fost când Lora a spus că a plănuit să se mărite şi să-l părăsească. Fusese îngrozitor de singur, în cei doi ani cât ea a fost departe de el, dar apoi s-a întors, împreună cu Phillip. Uneori Rowan se gândea că sunt o familie şi când îşi imagina o soţie, ştia că voia să fie blândă şi dulce ca Lora, cu o furie feminină în privinţa geloziilor minore şi a certurilor. Nu-şi dorea o femeie lanconiană războinică.

— Există unele privilegii, pe care le are un rege, şi unul dintre ele este să se însoare cu cine vrea el, zise el în final. Lora se încruntă.

— Rowan, asta nu e deloc adevărat. Regii se însoară, pentru a forma alianţe cu alte ţări. El se ridică şi-şi puse pe el repede îmbrăcămintea, într-un fel care o făcu pe Lora să-şi dea seama că era sfârşitul problemei.

— Voi face o alianţă cu Anglia dacă trebuie. Îl voi întreba

pe Warbrooke despre una din fiicele lui, dar nu mă voi însura cu vreo vrăjitoare îmbrăcată în armură. Haide, să mergem. Mi-e foame.

Lora ar fi vrut să nu fi ridicat problema. După cât îşi cunoştea fratele, erau totuşi momente când simţea că nu ştie nimic despre el. Exista o parte din el care rămânea secretă. Îl luă de braţul pe care i-l întinsese.

— O să mă înveţi şi pe mine lanconiană? Spera să-i orienteze mintea spre alt subiect, care să-i redea buna dispoziţie

— Există trei dialecte lanconiene. Pe care vrei să-l înveţi?

— Pe cel xantian, rosti ea repede, apoi i se tăie răsuflarea. E... eu... vreau să spun dialectul irial. Rowan zâmbi din nou atoateştiutor, dar cel puţin nu mai era furios.

Xante îi întâlni înainte de a ajunge în tabără. Era înalt, cu umeri laţi şi un trup puternic şi zvelt ca o nuia. Părul lui negru atârna în şuviţe dese pe umeri, încadrând o faţă oacheşă osoasă, cu sprâncene groase negre, cu ochi negri profunzi, cu o mustaţă neagră groasă şi o bărbie pătrată şi rigidă. Acuma, cicatricea adâncă de pe frunte era scoasă în evidenţă de încruntarea pe care o afişa.

— Avem oaspeţi. V-am căutat peste tot, rosti Xante cu voce aspră. Purta o piele de urs încinsă cu o curea, peste tunica scurtă ca o fustă, ce îi lăsa goale picioarele musculoase. Lora fu gata să reacţioneze la insolenţa lui Xante faţă de regele lui, dar Rowan o strânse dureros de mână.

Nu dădu nicio explicaţie pentru absenţa lui din tabără, cu toate că Xante îi spusese că nu trebuie să se depărteze de lanconienii care-l protejau.

— Cine a venit? întrebă Rowan. Era cam cu cinci centimetri mai scund decât Xante, dar mai tânăr şi mai solid. Xante era prea uscăţiv, ca să aibă muşchii masivi ai lui Rowan.

— Thal i-a trimis pe Cilean şi pe Daire, împreună cu încă o sută de oameni.

— Cilean? întrebă Lora. Asta e femeia cu care trebuie să se însoare Rowan.

Xante îi aruncă o privire tăioasă, ca şi cum i-ar fi spus să-şi vadă de treburile ei. Lora îl privi sfidătoare.

— Trebuie să ne ducem să-i întâmpinăm? întrebă Rowan, cu o uşoară încruntare pe frumoasa lui figură.

Calul era înşeuat şi îl aştepta şi, ca de obicei, fu înconjurat de cincizeci de lanconieni, exact ca un copil

care are nevoie de protecţie permanentă. Se îndreptară spre nord-vest, spre munţi, unde pe fundalul apusului de soare se zăreau primii soldaţi. Pe măsură ce se apropiau unii de alţii, Rowan îşi adună toate puterile, pentru a o întâlni pe femeia căreia îi fusese conferită demnitatea de cavaler.

O văzu de departe. Nu putea să confunde silueta aceea cu a unui bărbat: înaltă, zveltă, dreaptă, cu sâni înalţi şi fermi, cu o centură lată de 7 cm în jurul mijlocului subţire, ce îi scotea în evidenţă curbura şoldurilor.

Dădu pinteni calului, ignorând protestele oamenilor din jurul lui, şi se duse să o întâmpine. Când îi văzu faţa zâmbi. Era de-a dreptul drăguţă, cu ochii ei negri şi buzele de un roşu aprins.

— Doamnă, îţi urez bun venit, rosti el şi îi zâmbi. Sunt Rowan, umilul prinţ al magnificei tale ţări.

În jurul lor, lanconienii rămăseseră tăcuţi. Nu era felul de a acţiona al unui bărbat, mai ales al unui bărbat destinat să fie rege. Se uitau la strălucirea soarelui ce apunea în părul lui blond şi erau siguri că, de tot ce se temuseră în legătură cu acest bărbat, era adevărat: era un englez prost şi molâu.

La primul hohot din spatele lui Cilean, ea îşi îndemnă

calul să înainteze şi întinse mâna ca să o atingă pe a lui Rowan, în semn de salut. Şi ea era dezamăgită. Era destul de arătos, dar rânjetul prostesc pe care-l afişa o făcu să fie de acord cu părerea oamenilor ei despre el.

Rowan îi reţinu o clipă mâna şi îi citi gândurile oglindite în ochii întunecaţi. Putea să simtă în jur atitudinea de superioritate a lanconienilor şi fu gata să-şi dea drumul furiei. Dacă era furios pe el însuşi, sau pe lanconieni, nu ştia. Cicatricea de pe picior zvâcni şi zâmbetul i se şterse. Şi, odată cu dispariţia zâmbetului, dădu drumul şi mâinii lui Cilean. Era o treabă să arăţi ca un bufon în faţa bărbaţilor, dar în faţa acestei creaturi magnifice, care trebuia să devină soţia lui... Rowan trase de frâu şi întoarse calul.

— Ne întoarcem în tabără, porunci el fără să se uite la nimeni. Ştia că cei trei cavaleri englezi care-l însoţeau se vor supune primii.

Brusc se auzi un strigăt şi lanconienii îi înconjurară protectori pe Rowan şi pe cei trei bărbaţi.

— V-aţi apropiat prea mult de zerna, auzi Rowan vocea unui bărbat, în dialectul irial. Era un tânăr ce părea serios, care călărea alături de Cilean şi care acum îl mustra pe Xante. Acesta trebuie că e Daire se gândi Rowan.

Cu toate că lanconienii încercau să-l oprească, Rowan îşi îndemnă calul să preia conducerea grupului, ca să vadă ce provocase alarma. Pe un deal, aureolaţi de soarele ce apunea, se aflau trei oameni.

— Zerna, îi spuse Xante lui Rowan, ca şi cum asta explica totul. Te ducem înapoi în tabără. Daire! Alege cincizeci de oameni şi pregăteşte-te de luptă.

Temperamentul lui Rowan, ce fusese înăbuşit timp de zile întregi, nu a mai putut fi stăpânit.

— O să mă duceţi, pe dracu'! îi replică lui Xante într-o lanconian-irială perfectă. N-o să-mi răniţi oamenii, pentru că şi zerna sunt ai mei, aşa cum sunt şi irialii. Îi vom saluta. Neile! Watelin! Belsur! strigă el după cei trei cavaleri.

Nimeni nu văzuse niciodată pe cineva supunându-se atât de repede unui ordin, aceasta mai ales pentru că şi cavalerii erau sătui de tratamentul lanconienilor. Cei trei îşi croiră cu aroganţă drumul printre aceştia şi se opriră în spatele lui Rowan.

— Opreşte-l pe nebun, i se adresă Daire lui Xante. Thal nu o să ne ierte, dacă e omorât. Rowan se întoarse spre Daire cu ochi asasini.

— Îmi veţi urma ordinele, rosti el şi Daire încetă să mai

vorbească.

Xante se uită la Rowan cu un oarecare interes, dar era mai bătrân ca Daire şi mai puţin uşor de intimidat. Când vorbi, vocea lui era plină de răbdare.

— Ei sunt zerna şi nu recunosc un rege irial. Consideră că Brocain e regele lor şi vor fi încântaţi să te ucidă.

— Nu voi face prea uşor cheful oamenilor. Să mergem, rosti peste umăr către oamenii lui. În spate, Xante îi opri pe iriali să-l urmeze.

— E mai bine ca nebunul să fie ucis acum, înainte ca Thal să-l facă rege, rosti el. Lanconienii îl privită cu feţe impasibile, în timp ce prinţul, pe care nu-l plăceau deloc, se îndrepta spre o moarte sigură.

Cei trei zerna de pe deal stăteau nemişcaţi, în timp ce Rowan şi cavalerii lui se apropiau. Şi, pe măsură ce înaintau, Rowan putu să vadă că erau nişte tineri plecaţi la vânătoare şi fără îndoială uimiţi la vederea atâtor iriali, acolo unde nu trebuiau să fie. Furia lui Rowan încă îi mai bubuia în urechi. Întotdeauna se gândise că e regele tuturor lanconienilor şi acum irialii încercau să-i ucidă pe zerna. Rowan le făcu semn cavalerilor să rămână în urmă, în timp ce el înainta singur să-i salute pe cei trei. Se opri cam la o sută de metri de tinerii vânători.

— Sunt prinţul Rowan, fiul lui Thal, strigă el în limba irială, pe care o vorbeau şi zerna, şi vă aduc salutul meu şi pace.

Cei trei tineri tot mai stăteau călare nemişcaţi, în mod evident fascinaţi de bărbatul acesta singur şi blond, aşa o ciudăţenie în ţara aceasta, călărind spre ei pe calul lui dereş, înalt şi frumos. Zerna din mijloc, cu puţin mai mare decât un băiat, a fost primul care şi-a revenit. Cu o mişcare fulgerătoare scoase arcul şi o săgeată şi trase în Rowan.

Acesta îşi smuci calul într-o parte, înainte ca săgeata să-l ajungă, totuşi simţi cum braţul stâng îi fusese zgâriat. Înjură în barbă şi dădu pinteni calului, într-un galop rapid. Primise din partea acestor lanconieni mai mult decât putea să suporte. Dispreţul sau hazul era una, dar ca un băiat să tragă în el, după ce îi oferise pace, era ultima insultă pe care o putea tolera. Ajunse la băiat în câteva secunde şi, din mers îl trase jos de pe cal şi îl aruncă la pământ. Imediat descăleca şi el şi-l ţintui pe băiatul-războinic la pământ, prin greutatea trupului său mare. În spatele lui putea să audă tunetul copitelor a două sute de cai lanconieni, ce se apropiau.

— Plecaţi de aici! urlă el la cei doi băieţi rămaşi călare.

— Nu putem, zise unul privindu-l oripilat pe băiatul pe care Rowan îl ţintuise la pământ, cu o voce puţin mai tare decât o şoaptă. E fiul regelui nostru.

— Eu sunt regele vostru, urlă Rowan cu furie în glas. Ridică privirea şi îi văzu pe cavalerii lui apropiindu-se.

— Alungaţi-i de aici, porunci el arătând spre cei doi băieţi zerna. Xante îi va hăcui.

Cavalerii lui Rowan se îndreptară spre cei doi tineri şi îi făcură să o ia la goană.

Rowan se uită la băiatul pe care-l imobilizase. Era un tânăr frumos, cam de şaptesprezece ani şi tot aşa de înnebunit, ca o pisică scufundată în apă.

— Nu eşti regele meu, scrâşni băiatul. Tatăl meu, marele Brocain, e rege. Apoi scuipă o gură plină de salivă în faţa lui Rowan.

Acesta îşi şterse faţa, apoi îl plesni pe băiat într-un mod insultător, aşa cum poate un bărbat să plesnească o femeie, a cărei limbă rea era mai mult decât putea el să suporte. Apoi îl ridică de jos.

— Tu vii cu mine.

— Am să mor înainte... Rowan întoarse băiatul cu faţa spre trupele irial care veneau şi care acum se aflau foarte aproape. Erau o privelişte formidabilă băbătii aceia

musculoşi, cu caii lor musculoşi şi armele strălucind în soare.

— Te vor ucide, dacă încerci să fugi.

— Nici unui zerna nu-i e frică de un irial, zise el, dar faţa lui îşi pierduse orice urmă de culoare.

— Există momente când un bărbat îşi foloseşte creierul, în locul braţului drept. Acuma, poartă-te ca un bărbat. Fă ca tatăl tău să fie mândru de tine. Îşi slăbi strânsoarea şi după o ezitare de o clipă, băiatul rămase locului. Rowan nu putea decât să spere că băiatul avea suficient bun simţ să nu facă nimic prostesc. Fără îndoială, irialilor le-ar face mare plăcere să ucidă un băiat zerna.

Lanconienii îl înconjurară pe Rowan şi pe băiat, cu caii lor asudaţi, cu nările dilatate, iar bărbaţii cu sprâncenele negre încruntate şi cu armele gata. Erau destui, încât să-l facă pe Rowan să dorească să le întoarcă spatele şi să o ia la fugă.

— Doamne, rosti Xante, ai un prizonier. Îl vom executa chiar acum, pentru că a încercat să ucidă un irial.

Rowan fu mândru că băiatul nici nu s-a cutremurat, nici n-a dat vreun semn de laşitate auzind cuvintele dure ale lui Xante. Furia lui Rowan, pentru moment alungată de încăierarea cu băiatul, se ivi din nou. Acum era momentul

să-şi impună dreptul de conducător, îşi stăpâni furia şi ridică privirea spre Xante.

— Am un oaspete, sublinie el. E fiul lui Brocain şi a fost de acord să vină cu noi şi să ne călăuzească pe pământurile tatălui său. Xante sforăi, la fel de tare ca şi calul lui.

— Acest oaspete e cel care a tras în tine? Rowan era conştient de sângele ce i se scurgea din braţ, dar nu trebuia să dea înapoi.

— M-am tăiat într-o piatră, rosti el cu ochii provocându-l pe Xante.

Cilean îşi îndemnă calul înainte, oprindu-l între cei doi bărbaţi.

— Urăm bun venit unui oaspete, chiar dacă e un zerna, rosti ea, ca şi cum ar fi întâmpinat un şarpe otrăvitor în pat. Ochii îi erau fixaţi pe Rowan, privindu-l în timp ce acesta îl fixa pe formidabilul Xante. N-au fost prea mulţi bărbaţii, care au îndrăznit să-l înfrunte pe Xante, şi n-ar fi crezut niciodată că acest englez blond şi molâu ar face-o. Dar îl văzuse călărind spre zerna, evitând surprinzător o săgeată, sărind de pe cal pe băiat, care acum stătea aproape de englez, ca şi cum acest bărbat blond ar fi putut să-i oprească pe iriali. Iar Rowan acesta îl înfrunta pe

Xante, aşa cum nu văzuse niciodată pe nimeni făcând-o. Poate că omul era nebun, sau poate că era ceva mai mult decât crezuseră ei.

Belsur, cavalerul lui Rowan, îi ţinea calul de frâu. Rowan încalecă apoi îi întinse mâna băiatului zerna ca să urce şi el, în spatele lui. Când Rowan întoarse calul spre tabără, întrebă.

— Cum te cheamă?

— Keon; rosti mândru băiatul, dar avea un nod în gât, ce-i trăda frica datorată scurtei ciocniri cu moartea. Fiul regelui zerna.

— Cred că ar fi mai bine să-i dăm tatălui tău alt titlu. Eu sunt singurul rege al acestei ţări. Băiatul râse zeflemitor.

— Tatăl meu te va distruge. Niciun irial nu va guverna vreodată un zerna.

— Vom vedea, dar noaptea asta, poate ar fi mai bine să mă consideri un zerna şi să stai lângă mine. Nu sunt sigur că ceilalţi lanconieni ai mei sunt la fel de îngăduitori ca mine. În spatele lor călăreau cavalerii lui Rowan, apoi mulţimea lanconienilor, cu Daire, Cilean şi Xante în frunte.

— Întotdeauna se poartă aşa nebuneşte? îl întrebă Daire pe Xante uitându-se la spatele bărbatului aceluia, care se presupunea că e un irial, dar care îl trata pe băiatul zerna

ca pe un prieten. Cum ai reuşit să-l păstrezi în viaţă? întrebă minunându-se. Xante se uita gânditor la Rowan şi la băiatul zerna.

— Până în seara aceasta a fost blând ca un căţeluş. Sora lui a demonstrat mai multă înflăcărare decât el. Şi, până în seara aceasta, a vorbit doar englezeşte.

— Dacă va continua să călărească singur împotriva tribului zerna, nu va mai trăi mult, rosti Daire. Nu trebuie să încercăm să-l oprim de la orice nebunie vrea să facă. Judecând după ceea ce a făcu astăzi, va deschide larg porţile oraşului Escalon, în faţa oricărui invadator. Lanconia poate cădea, sub conducerea unui prost ca el. Nu, nu vom încerca să-l împiedicăm că călărească singur împotriva inamicului. Aşa ne vom descotorosi frumos de el. Geralt va fi regele nostru.

— Dar oare e cu adevărat prost? întrebă Cilean. Dacă l-am fi atacat pe acest băiat şi l-am fi ucis pe fiul lui Brocain, n-am mai fi ştiut ce înseamnă pacea, până când Brocain n-ar fi ucis sute de oameni de-ai noştri. Acum avem un ostatic important. Brocain nu poate să ne atace, de teamă că-şi ucide fiul. Şi spuneţi că Rowan acesta nu v-a lăsat să aflaţi, timp de săptămâni de călătorie împreună, că vorbeşte limba noastră? Haide, Xante, sunt surprinsă de

tine. Ce mai ştie omul acesta despre noi, şi ce ştii tu despre el? Ea îşi îndemnă calul să înainteze şi să călărească alături de Rowan.

Toată seara Cilean îi privi pe Rowan, pe sora lui, pe nepotul lui şi pe oamenii lui, înconjuraţi de întuneric, aşa cum stăteau în jurul focului din faţa frumosului cort de mătase al lui Rowan. Băiatul zerna, Keon, stătea lângă ei, liniştit, posac, şi atent. Cilean îşi imaginã că faptele lui Rowan erau la fel de ciudate pentru el, cum erau şi pentru iriali. Rowan îl ţinea pe nepoţelul lui în poală şi îi şoptea ceva, ce-l făcea pe băiat să râdă şi să scoată ţipete ascuţite. Niciun copil de lanconian de această vârstă nu era ţinut în braţe de tatăl lui. La patru ani, băieţii erau deja învăţaţi să folosească suliţa, la fel ca fetele, care erau alese să facă parte din Garda Femeilor.

Cilean privi la felul cum Rowan îi zâmbea surorii lui, îl auzi întrebând-o dacă se simte bine şi începu să se întrebe cum ar fi să trăieşti cu un astfel de bărbat plin de contradicţii, care călăreşte singur împotriva a trei zerna, iar două ore mai târziu leagănă un copil şi tachinează o femeie. Cum ar putea un astfel de om să fie luptător? Cum ar putea să fie rege?

În dimineaţa următoare devreme, înainte ca soarele să

fi urcat pe boltă, se auziră cornurile de alarmă, în care suflau oamenii de gardă care stăteau de pază. Brusc, lanconienii săriră dintre păturile lor uşoare şi fură în picioare.

Rowan ieşi din cort încins doar peste coapse, oferindu-le lanconienilor prima imagine a trupului lui de bărbat, pe care ei îl crezuseră moale. Muşchi că ai lui Rowan fuseseră creaţi prin muncă şi mare efort.

— Ce e? îi strigă lui Xante în lanconiană.

— Zerna, fu răspunsul lapidar al lui Xante. Brocain vine să se lupte pentru fiul lui. O să-l întâmpinăm. Încălecase deja. Rowan îl apucă pe Xante de umăr.

— Nu atacăm, pentru că aşa crezi tu că e corect. Keon! strigă el peste Xante.

Pregăteşte-te să-ţi întâmpini tatăl călare. Xante îi aruncă lui Rowan o privire rece.

— Ai să-ţi pierzi viaţa. Rowan îşi stăpâni cuvintele furioase şi se uită spre Neile avertizându-l. Acesta făcu un pas spre Xante. Se aşteptase ca ei să se îndoiască de el, dar nu numai că se îndoiau, ci erau siguri că e cu desăvârşire nefolositor.

În câteva minute fu îmbrăcat. Nu îmbrăcă zale, ca pentru luptă, ci catifea brodată, ca pentru o întâlnire de

socializare. Rowan se strâmbă când lanconienii zâmbiră de prostia lui, iar Keon clătină din cap minunându-se în acel moment, Keon ar fi vrut să fi fost ucis ieri, pentru că moartea ar fi fost de preferat, în comparaţie cu întâlnirea cu tatăl lui.

Cilean, care privea de la distanţă, văzu furia traversând fulgerător figura lui Rowan, după care dispăru. Dacă trebuia să se mărite cu acest om, ar fi bine să i se alăture acum. Şi, în afară de asta, era interesată să vadă cum intenţiona el să se ocupe de un om bătrân şi perfid ca Brocain.

— Pot să călăresc alături de tine? îl întrebă Cilean.

— Nu! strigară Daire şi Xante deodată. Rowan se uită la ei, cu ochi reci ca oţelul.

— Pot lua viaţa unui prinţ englez, dar nu a unuia de-l lor, rosti el, din vocea lui răzbătând amărăciunea pe care o simţea. Cilean ţinea în mână o suliţă lungă şi un arc, iar o tolbă cu săgeţi îi atârna pe spate.

— Sunt gardian, iau propriile mele hotărâri. Rowan îi zâmbi şi Cilean se trezi clipind, ca şi cum îi bătea soarele în ochi. Şi pe deasupra, omul mai era şi frumos!

— Atunci ia-ţi calul, rosti el şi Cilean se grăbi spre calul

ei, ca un novice nerăbdător să placă dascălilor. Rowan se uită după ea. Feilan nu-i vorbise despre inteligenţa şi generozitatea femeilor lanconiene.

Ceilalţi lanconieni nu fură afectaţi de aspectul lui Rowan şi stăteau călare pe caii lor aliniaţi şi privind în tăcere cum el, Cilean şi trei cavaleri englezi, ca şi Keon, se duceau să se întâlnească cu două sute de luptători zerna şi în mod cert cu moartea.

— Stai drept în şa, băiete, i se adresă Rowan lui Keon. Nu ca şi cum vei înfrunta urgia regelui tău.

— Tatăl meu e rege, îi aruncă înapoi Keon, cu faţa lui tuciurie aproape la fel de palidă ca a lui Rowan. Cam de la o sută de metri depărtare de zerna, care stăteau liniştiţi şi aşteptau apropierea micului grup, Rowan înainta singur. Soarele se oglindea în broderia de aur a tunicii lui, strălucea pe părul lui auriu, sclipea pe diamantele de pe mânerul sabiei lui, se juca pe harnaşamentul calului lui. Lanconienii, nici irialii nici zerna, nu văzuseră niciodată pe cineva înveşmântat atât de bogat, ca acest bărbat. Arăta aşa de diferit de ei, un trandafir într-un deşert. Căscau gura la el minunându-se.

După o clipă de ezitare, un bărbat mare veni călare în întâmpinarea lui Rowan. Faţa lui era plină de cicatrice, o

urmă de rană adâncă pornind de la ochiul stâng în jos până la ceafă şi jumătate dintr-o ureche nu mai exista. Avea şi mai multe cicatrice pe picioare şi pe braţe. Arăta ca şi cum nu zâmbise niciodată în viaţa lui.

— Tu eşti englezul care mi-a luat fiul? întrebă cu o voce, ce făcu calul lui Rowan să danseze. Animalul recunoscuse pericolul.

Rowan îi zâmbi omului, ascunzând cu succes faptul că inima îi bubuia în urechi. Se îndoia că ar exista vreo instrucţie pentru luptă, care să fi putut pregăti pe cineva să lupte cu un astfel de om.

— Sunt lanconian, urmaşul regelui Thal. Sunt aici pentru a deveni regele tuturor lanconienilor, rosti el cu o uimitoare siguranţă în voce.

Pentru o clipă, bărbatul mai bătrân rămase cu gura căscată, apoi o închise.

— Voi ucide câte o sută de oameni, pentru fiecare fir de păr clintit de pe capul fiului meu. Rowan strigă peste umăr.

— Keon! Vino aici. Brocain se uită la fiul lui de sus până jos, mormăi satisfăcut că nu era rănit, apoi îi spuse să se alăture zerna de pe deal.

— Nu! rosti Rowan tăios. Mâna îi căzu pe genunchi, la

doar câţiva centimetri de mânerul sabiei. Îndiferent cât de frică îi era, nu putea să permită să fie văzută şi de ceilalţi şi nici să-i permită acestui om să-l ia pe Keon. Soarta dăduse băiatul în mâinile lui şi el înţelegea să nu-i dea drumul. Nu intenţiona să lase să-i scape această mică şansă de a face pace. Mi-e teamă că nu pot să permit asta. Keon rămâne cu mine. Din nou, Brocain rămase cu gura căscată, dar îşi reveni repede. Cuvintele şi atitudinea acestui bărbat nu se potriveau deloc cu faţa lui frumoasă, fără cicatrice şi cu pielea albă.

— Ne vom lupta pentru el, zise el ducând mâna la sabie.

— Mai curând nu, rosti amabil Rowan sperând că nimeni n-a observat tenta verzuie pe care o luase pielea lui. Dar o voi face, dacă e necesar. Vreau să-l ţin pe Keon cu mine, fiindcă bănuiesc că e urmaşul tău. Brocain îi aruncă lui Keon o privire rapidă.

— Este, dacă unuia atât de prost i se va permite vreodată să conducă.

— Nu e prost, mai curând tânăr, cu sânge fierbinte şi un slab ţintaş. Mi-ar plăcea să-l reţin lângă mine, să-i arăt că noi irialii nu suntem demoni şi poate cândva va fi pace între oamenii noştri. Ochii lui Rowan clipiră. Şi mi-ar plăcea să-l învăţ să tragă bine. Brocain îl privi pe Rowan îndelung

şi acesta ştiu că hidosul bătrân tocmai hotăra viaţa sau moartea fiului său şi a acestui englez. Rowan nu credea că un om ca Brocain ar putea fi mişcat de vreo emoţie, cum ar fi dragostea pentru fiul lui.

— Nu te-a crescut bătrânul Thal, rosti el până la urmă. El l-ar fi ucis pe fiul meu până acum. Ce garanţie îmi dai pentru siguranţa lui?

— Cuvântul meu, rosti solemn Rowan. Îţi voi oferi viaţa mea, dacă va fi rănit de vreun irial. Rowan îşi reţinu respiraţia.

— Ceri multă încredere din partea mea, rosti Brocain. Dacă va fi rănit, te voi ucide atât de încet, că te vei ruga să mori. Rowan dădu afirmativ din cap.

Brocain tăcu o vreme, în timp ce-l studia pe Rowan. Era ceva diferit în legătură cu acest bărbat diferit de orice lanconian. Şi chiar dacă era îmbrăcat mai ţipător decât o femeie, Bocain simţea că e ceva mai mult, decât părea la prima vedere. Deodată, se simţi bătrân şi obosit. Văzuse cum îi fuseseră ucişi toţi fiii lui unul după altul, şi pierduse trei soţii în bătălii. Tot ce-i mai rămăsese era acest tânăr.

Se întoarse pentru a se uita la fiul său.

— Du-te cu omul acesta, învaţă de la el. Apoi se răsuci spre Rowan. Trei ani. De astăzi în trei ani trimite-l acasă,

sau că voi arde oraşul până în temelii. Trase de frâul calului şi plecă la oamenii lui de pe deal. Keon se întoarse spre Rowan cu ochii deschişi mari de mirare, dar nu spuse nimic.

— Hai, băiete, să mergem acasă, zise Rowan în sfârşit, dând drumul respiraţiei şi simţindu-se ca şi cum tocmai scăpase de cea mai îngrozitoare moarte. Stai aproape de mine, până când oamenii se vor obişnui cu tine. Nu-mi place gândul să fiu torturat.

Când Rowan şi băiatul trecură pe lângă Cilean, Rowan îi făcu semn şi ea îi urmă. Rămăsese fără grai. Acest englez, îmbrăcat cu haine la fel de frumoase ca penele unui păun, a câştigat o bătălie în dialog cu bătrânul Brocain. „Mai curând nul” spusese el când fusese provocat la luptă, cu toate că Cilean văzuse felul în care îşi ţinea mâna aproape de sabie. Şi felul în care i-a spus lui Brocain că irialii îl vor reţine pe băiatul zerna! Nu i s-a clintit niciun muşchi, nu dovedise niciun fel de frică. Călări alături de ceilalţi, dar tot nu reuşi să vorbească. Acest Rowan nu numai că arăta altfel, ci era altfel. Sau era cel mai mare nebun care a exista vreodată, sau cel mai curajos om de pe pământ. Spera, de dragul Lanconiei, şi – zâmbi – al vieţii ei de viitoare soţie, că era vorba de cea de a doua alternativă.

CAPITOLUL 3

Jura stătea nemişcată, cu arcul încordat gata să tragă, în timp ce aştepta căpriorul să se întoarcă spre ea. Verdele închis al tunicii şi pantalonilor ei o ascundeau de privirea animalului. În clipa în care acesta se întoarse, dădu drumul săgeţii şi căpriorul căzu, graţios şi fără zgomot.

Dintre copaci, din locurile unde stătuseră ascunse, sosiră alergând şapte tinere. Toate erau înalte, subţiri şi fiecare purta părul negru împletit într-o coadă groasă ce le sălta pe spatele puternic. Erau îmbrăcate cu tunica şi pantalonii verzi de vânătoare ai Gărzii Femeilor.

— Frumoasă lovitură, rosti una dintre ele.

— Da, zise Jura distrată, uitându-se spre pădure, în timp ce femeile începură să jupoaie şi să eviscereze căpriorul. În seara asta era neliniştită, simţindu-se ca şi cum ceva era pe cale să se întâmple. Trecuseră patru zile de când Cilean şi Daire plecaseră şi Jurei îi lipsea foarte mult prietena ei. Îi lipsea umorul blând al lui Cilean, inteligenţa şi să aibă pe cineva în care să se încreadă. De asemenea, îi lipsea Daire. Ea şi ei au crescut împreună şi era obişnuită ca el să fie întotdeauna pe aproape. Îşi fricţionă braţele goale, mai jos de mânecile scurte ale tunicii.

— Mă duc să înot, îi murmură ea femeii din spatele ei.

Altă femeie se opri să mai taie o bucată de carne.

— Vrei să meargă cineva cu tine? Eşti departe de zidurile oraşului.

Jura nu se întoarse. Acestea erau gărzi antrenate, niciuna peste şaisprezece ani şi în comparaţie cu ele, se simţea bătrână şi singură.

— Nu, mă duc singură, rosti ea şi plecă prin pădure, spre râu.

Merse mai departe decât intenţionase, vrând să scape de sentimentul de inevitabil... de ce? Nu de pericol, ci de ceva, aşa cum simţeai aerul înainte să izbucnească furtuna.

Nu existase decât o comunicare, din partea armatei care îl aducea pe englezul Rowan în capitala irială, Escalon, la tatăl lui muribund. Bătrânul Thal se menţinea în viaţă doar prin puterea voinţei, aşteptând să vadă ce fel de om putea să fie fiul lui. Până la urmă, judecând după ceea ce i se raportase, Rowan se dovedea a fi nebun. Se implicase în disputele sătenilor, îi provocase singur pe zerna, în timp ce Xante şi Daire trebuiau să-l protejeze. Se spunea că Rowan era un molâu slab, care avea cunoştinţe mai mult despre catifea, decât despre o sabie. Prin Escalon

se răspândise rapid vestea şi deja se auzeau zvonuri de răzmeriţe şi revolte împotriva acestui englez prost, care nu era potrivit să guverneze Geralt, Daire şi Cilean vor trebui să folosească toată puterea lor. Pentru a-l face pe acest nerod să nu distrugă tentativa de pace a naţiunii lanconiene. Într-o poiană mai izolată, Jura îşi scoase hainele şi-şi dădu drumul în apă. Poate că înotul îndelungat îi va linişti mintea tulburată.

Rowan călări cât putu calul să alerge, cu forţa şi viteză. Avea nevoie să se depărteze cât mai mult, să fie singur, să scape de ochii lanconienilor care-l cenzurau. Cu două zile în urma treceau pe lângă coliba unui sătean ce ardea. Când Rowan a oprit armata lanconienilor şi le-a poruncit să stingă focul, ei pur şi simplu l-au privit dispreţuitori. Stăteau în şa şi se uitau. În timp ce Rowan şi englezii lui îi ajutau pe săteni să arunce apă peste foc.

Când a fost stins, sătenii i-au relatat incoerent o poveste despre o vrajbă dintre două familii. Rowan i-a invitat să vină în Escalon, unde le va asculta pasul şi el, regele personal, va face dreptate. Sătenii râseseră la ideea aceasta. Regele se ocupa de soldaţii, care le călcau recoltele în picioare, nu se ocupa de truditori.

Rowan se întoarse la laconienii care-l priveau cu dispreţ,

pentru că s-a implicat în disputele neînsemnate dintre fermieri.

Dar Rowan ştia că, dacă era să fie rege, şi dacă trebuia să fie pace între triburi, el trebuia să fie regele tuturor lanconienilor: zerna, ulteni, vatelli, al tuturor triburilor şi al cetăţenilor lor, de la cel mai neînsemnat sătean până la Brocain, care conducea sute de oameni.

Astăzi, Rowan se simţea sătul de ostilitatea tacită şi uneori nu chiar atât de tacită a lanconienilor şi se despărţise de ei, poruncindu-le cavalerilor să-i ţină departe de el. Ochii însoţitorilor lui reflectau toată teama, pe care o înmagazinase şi el în suflet. Evidentele lor îndoieli făceau ca propriile lui îndoieli să iasă la suprafaţă. Avea nevoie să fie singur, să aibă puţin timp de gândire şi de rugăciune.

Ştia că se află doar la câţiva kilometri de zidurile oraşului Escalon, când ajunse la afluentul unui râu, o apă frumoasă şi liniştită, atât de nepotrivită cu tot ce întâmpinase până acum în Lanconia.

Descălecă şi-şi priponi calul, apoi căzu în genunchi, cu mâinile împreunate în rugăciune.

— O Doamne, se rugă el într-o şoaptă înăbuşită, ce trăda profunzimea durerii lui. Am încercat să mă pregătesc pentru povara pe care Tu şi tatăl meu pământesc mi-aţi

pus-o în spinare, dar nu sunt decât un om. Dacă trebuie să fac ceea ce ştiu că e corect, am nevoie de ajutorul Tău. Oamenii sunt împotriva mea şi eu nu ştiu cum să le câştig loialitatea. Te rog, Doamne Sfânte, te rog arată-mi calea. Condu-mă. Dirijează-mă. Mă ofer în mâinile Tale. Dacă greşesc, fă-mă să înţeleg. Dă-mi un semn. Dacă am dreptate, te rog ajută-mă.

Îşi lăsă o clipă capul să atârne, simţindu-se dărâmat şi epuizat. A venit în Lanconia ştiind ce trebuie să facă, dar cu fiecare zi care trecea încrederea lui slăbea. În fiecare oră a fiecărei zile, a trebuit să se dovedească bărbat, în faţa acestor lanconieni. Ei aveau în cap o anumită părere despre el şi nimic din ce a făcut nu le-a schimbat-o. Dacă era curajos, bombăneau că deseori nebunii sunt curajoşi. Dacă avea grijă de oamenii lui, spuneau că metodele lui le erau străine. Ce ar fi trebuit să facă pentru a se impune? Să tortureze şi să ucidă un băiat zerna inocent, despre care se pare că îşi închipuiau că e întruchiparea diavolului?

Se ridică, cu picioarele tremurând de emoţia prin care trecuse, apoi se îngriji de cal. După care, îşi scoase hainele transpirate şi intră în apa rece şi limpede. Se scufundă, înotă, lăsă apa să-i alunge din trup mânia şi sentimentele de neajutorare şi, o oră mai târziu, când reveni la mal, se

simţea mai bine. Îşi încinse coapsele cu fâşia de protejare a vintrelor, apoi brusc, simţurile lui intrară în alertă. Auzise un zgomot în dreapta. Sunase ca şi cum cineva se mişca. Trase sabia din teaca de la şa şi tăcut se furişă de-a lungul malului apei, spre sursa zgomotului.

Nu fu pregătit pentru lovitura pe care o primi. De pe ramura unui copac de deasupra capului său, cineva sări pe umerii lui şi dezechilibrându-l, căzu la pământ. Imediat, simţi pe gât vârful unui cuţit.

— Să n-o faci! rosti o voce de femeie. Rowan tocmai întinsese mâna după sabia ce-i scăpase, dar când ridică ochii uită de sabie. Călărindu-l, cu picioarele goale ce-i ajungeau până la jumătatea coapselor lui, se afla cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Oamenii unchiului lui William îl tachinaseră adesea că trăieşte ca un călugăr. Râdeau, pentru că nu dorea să trântească în fân vreo ţărăncuţă. Avusese puţine întâlniri erotice, dar nicio femeie nu-i aprinsese simţurile, încât să o dorească mai mult decât orice pe lume. Dacă sexul i se oferea şi fata era curată, se conforma, dacă nu avea altceva de făcut. Până acum.

Când Rowan se uită în sus, dincolo de sânii înalţi ai femeii, spre faţa ei cu ochii negri, care ardeau ca nişte

tăciuni aprinşi, simţi că îi ia trupul foc. Fiecare por de pe pielea lui era viu, trezit, cum nu i se întâmplase niciodată înainte. Putea să o simtă, să o miroasă. Era ca şi cum căldura trupului ei se contopea cu a lui devenind una. Mâinile lui îi atinseră gleznele, apoi le apucă bine şi ochii urmară mâinile, în timp ce se îmbăta la vederea picioarelor ei lungi, netede şi musculoase. Vârful cuţitului de pe gâtul lui dispăruse, dar el nu-şi dăduse seama. Vedea şi simţea doar atingerea acestor picioare magnifice, mâinile lui ridicându-i-se mai sus, mângâind, frământând carnea frumoasă, bronzată şi netedă.

Avu impresia că o aude gemând, dar nu era sigur dacă nu fusese sunetul inimii lui topită de extaz.

Când mâinile i se ridicară mai sus, cât de departe putură, genunchii ei începură să se îndoaie uşor, ca o lumânare de ceară ce se îndoaie la apropierea focului. Mâinile lui urcară din ce în ce mai sus, pe sub tunica udă, cu care era îmbrăcată. Nu purta nimic pe dedesubt şi i se păru că atinge o bijuterie preţioasă, când mâinile i se ridicară şi apucară rotunjimile înalte şi tari ale feselor ei.

Ea îi alunecă în jos, pe piept şi când carnea ei goală o atinse pe a lui, Rowan se înfioră de dorinţă. Pielea ei era la fel de fierbinte ca a lui, ca fierul roşu din forja fierarului.

Mâinile lui se ridicară pe spatele ei şi o trase mai aproape.

Acum, faţa ei se afla lângă a lui, cu ochii pe jumătate închişi de dorinţă, cu buzele pline şi roşii, deschise pentru a-l primi, cu pielea palidă perfectă. Îi trase faţa spre el. La prima atingere a buzelor lor, ea sări depărtându-se de el şi privindu-l. Şi părea la fel de surprinsă cum fusese şi el. Dar, în clipa următoare, surpriza dispăru şi ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută, cu aceeaşi pasiune pe care o simţea şi el. Braţele lui o strânseră mai tare, aşa încât părea un miracol că nu îi sfărâma oasele. O împinse pe spate, fără să întreruptă contactul cu buzele ei, sărutând-o cu violenţă şi profunzimea tuturor anilor de dorinţe, în care aşteptase această unică femeie şi această unică clipă.

Picioarele ei îi înconjurară mijlocul şi se rostogoli împreună cu ea, învelitoarea coapselor lui căzându-i, aşa cum voia şi el.

— Jura, strigă cineva. El îi mânca buzele, muşcându-le, încercând să ia cât mai mult din ea. Jura, eşti bine? Femeia de sub Rowan îl lovea cu pumnii în spatele gol, dar el era prea orbit de dorinţă pentru a simţi durerea.

— O să ne vadă, şopti ea imperios, cu voce tremurată, ce se ridică şi cobora în intensitate. Dă-mi drumul.

Dacă un cal ar fi trecut peste el, nu l-ar fi simţit. Mâna lui căută şi îi găsi sânul.

— Jura? Vocea ajunsese mai aproape. Atunci ea luă o piatră şi o lăsă să cadă în capul bărbatului. Nu intenţionase să-l lovească prea tare, doar atât cât să-i atragă atenţia, dar el căzu peste ea inconştient.

Acum putea să audă femeia-gardian apropiindu-se şi mai mult. Dârză, dar plină de regrete, împinse omul jos de pe ea. Pentru o clipă se uită la trupul lui magnific. Nu văzuse niciodată un bărbat mai perfect, musculos şi totuşi neted, mare dar nu greoi, cu o faţă ca a unui înger al lui Dumnezeu.

Îşi trecu mâna peste trupul lui, peste coapsa solidă şi înapoi la faţa lui, îi sărută buzele.

— Jura! Unde eşti? Le înjură pe recrutele acelea proaste cu care făcuse instrucţie şi care au întrerupt-o, apoi se ridică, să poată fi văzută. Iarba înaltă îl ascundea pe omul de la picioarele ei.

— Sunt aici, strigă ea. Nu, nu veniţi mai aproape, aici noroiul e prea adânc. Aşteptaţi-mă pe cărare.

— Se face întuneric, Jura, rosti o fată mai mică.

— Da, văd şi eu, o repezi Jura. Du-te, vin şi eu într-o clipă. Nerăbdătoare, le văzu pe femei ieşind din raza ei

vizuală, apoi îngenunche lângă bărbatul inconştient.

Poate că trebuia să se simtă vinovată, pentru ceea ce îi făcuse acestui străin, dar nu se simţea. Îi atinse iar pieptul. Cine era? Nu era zerna, nici vatell ca Daire. Poate că făcea parte din tribul fearen, călăreţii care trăiau în munţi şi erau foarte retraşi. Dar, era prea mare, pentru a fi fearen.

Omul începu să se mişte şi Jura ştiu că trebuia să plece de lângă el, înainte de a o privi din nou, cu ochii aceia vineţii, care îi ameninţau sănătatea mintală.

Alergă spre mal, îşi apucă hainele şi se îmbrăcă, în timp ce fugea spre celelalte recrute. Încă mai putea să simtă mâinile şi buzele lui pe trupul ei.

— Jura, eşti cam îmbujorată, rosti una dintre fete.

— Probabil pentru că se întoarce Daire curând, zise alta maliţioasă.

— Daire? întrebă Jura, ca şi cum nu auzise niciodată acest nume. O, da, Daire, adăugă repede. Daire nu făcuse niciodată să-i ajungă inima în gât, sau muşchii picioarelor să i se lichefieze. Da, Daire, repetă cu fermitate.

Fetele se priviră una pe alta pline de înţelegere. Jura îmbătrânea şi îşi pierdea minţile.

— Rowan! Unde ai fost? îl chestiona tăioasă Lora.

— Eu... eu... m-am dus să înot. Era năucit, ameţit. Capul

îi era plin de imaginea femeii. Încă îi mai simţea pielea sub palmele lui şi era sigur că pieptul lui era în continuare roşu, acolo unde şezuse ea. Reuşi să se îmbrace şi să încalece, doar pentru că făcuse asta aşa de des înainte.

— Rowan, rosti Lora blând. Eşti bine?

— Niciodată n-am fost mai bine, murmură el. Deci, asta înseamnă dorinţă, se gândi el. Deci, acesta e sentimentul care îi face pe oameni să facă, ceea ce nu fac de obicei. Dacă femeia asta l-ar fi rugat să ucidă pentru ea, să-şi jefuiască ţara, să-şi trădeze oamenii, se îndoia că ar fi ezitat.

Rowan deveni conştient că oamenii se uitau la el. Se aplecase peste oblâncul înalt şi lat al şeii, cu trupul relaxat, cu o jumătate de zâmbet pe buze, iar sub el lanconienii şi englezii căscau toţi gura la el. Se îndreptă, îşi drese glasul, apoi descălecă.

— Călăritul m-a înviorat, rosti el cu voce visătoare. Montgomery, ia-mi calul şi dă-i nişte mâncare în plus. Animal drag, tu m-ai dus la ea, gândi el în timp ce-l mângâia pe gât. Montgomery se apropie de stăpânul lui.

— Ei cred că nu eşti în stare să ai grijă de tine nici măcar câteva ore, şopti el cu amărăciune. Rowan îl bătu pe umăr.

— În seara asta, aş putea să am grijă de întreaga

omenire, băiete. Se îndreptă spre cortul lui şi se opri lângă Daire. Acesta era un bărbat înalt şi liniştit, a cărui faţă nu oglindea ceea ce gândea, ca a lui Xante. Într-un fel, Rowan nu simţea la Daire atâta dispreţ, ca la ceilalţi.

— Ai auzit de o femeie cu numele Jura? Daire ezită, înainte de a răspune:

— E fiica lui Thal. Oroarea lui Rowan i se oglindi pe figură.

— Sora mea? izbucni el.

— Nu de sânge. Regele a adoptat-o, când era copilă. Rowan aproape izbucni în lacrimi de uşurare.

— Deci nu suntem rude de sânge? Daire îl privea.

— Geralt e fratele tău de sânge. Jura şi ei au avut aceeaşi mamă, în timp ce tu şi Geralt aţi avut acelaşi tată.

— Aşa! Marea grijă a lui Rowan era să nu fie rude de sânge.

— E o femeie-gardian? Ca Cilean? Daire ezită din nou.

— Da, deşi Jura e mai tânără. Rowan zâmbi.

— Are vârsta perfectă, indiferent ce înseamnă asta. Noapte bună.

În noaptea aceea, Rowan nu dormi prea mult, stătu treaz în cort, cu mâinile sub cap, privind în întuneric şi savurând fiecare clipă petrecută cu Jura.

O să se însoare cu ea, desigur. O va face regina lui şi împreună vor guverna Lanconia... sau cel puţin pe iriali. Jura va fi bunătatea vieţii lui, care să compenseze lipsa de încredere a lanconienilor. Jura va fi cea cu care va putea să-şi împartă viaţa. Aşa cum a spus Dumnezeu, tovarăşa de viaţă a bărbatului. Îl rugase pe Dumnezeu să-i dea un semn şi câteva clipe mai târziu apăruse Jura.

Înainte de revărsatul zorilor auzi primele mişcări din tabără, se sculă, se îmbrăcă şi ieşi afară. În depărtare, munţii erau acoperiţi de ceaţă, iar aerul era tare şi rece. Lanconia nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Cilean se opri lângă el.

— Bună dimineaţa. Mă duc la pescuit. Nu mergi cu mine?

Rowan se uită la ea un lung moment şi pentru prima oară realiză că s-ar putea să intervină o mică problemă, în planurile lui de însurătoare cu Jura.

— Ba da, rosti el. Vin şi eu. Merseră împreună prin pădure, spre un curs lat de apă.

— Astăzi vom ajunge în Escalon, îl informă Cilean. Rowan nu răspunse. Ce ar fi ca regele Thal să insiste să se însoare cu Cilean? Ce ar fi dacă, pentru a fi făcut rege, să trebuiască să se însoare cu Cilean? Toate pedepsele date

de Feilan i se ridicară în gât.

— Pot să te sărut? întrebă el deodată. Cilean întoarse spre el nişte ochi uluiţi şi obrazul îi fu năpădit de roşeaţă. Vreau să spun că, dacă trebuie să ne căsătorim, am crezut... Se întrerupse, pentru că Cilean îi puse mâna pe ceafă şi îşi apăsă buzele pe ale lui. Era un sărut plăcut, dar nu-l făcu să uite de el, sau unde se află, şi nici nu-l ispiti să semneze un pact cu diavolul.

Blând, se dezlipi de ea şi îi zâmbi. Acum era sigur, Jura era cea pe care Dumnezeu o alesese pentru el. Merseră împreună la râu ca nişte camarazi şi Rowan, cu gândul la Jura, nu-şi dădea seama cât de fericită era Cilean. Ea se gândea că fusese sărutată de bărbatul cu care se va mărita şi era mai mult decât satisfăcută de viitoarea ei căsătorie.

În continuare, călăritul spre nord-vest le-a luat cinci ore, până să ajungă la Escalon. Drumurile erau practic inexistente şi Rowan jură în sinea lui să înfiinţeze de urgenţă un sistem de întreţinere a drumurilor. Lanconienii înjurau cele paisprezece furgoane cu bagaje, pe care Rowan şi Lora le aduseseră cu ei din Anglia şi în care cărau mobilier şi bunuri de gospodărie. Singura concesie a irialilor faţă de confort era oraşul lor înconjurat de ziduri,

iar când călătoreau, luau cu ei doar ceea ce puteau să ducă pe caii lor. Rowan bănuia că probabil proviziile le furau de la săteni, în timpul călătoriei. Escalon era aşezat pe malurile râului Clar, protejat natural pe două părţi de o curbă a râului, iar pe alta de o coastă abruptă de deal. Un zid foarte înalt înconjura cei patru km pătraţi ai oraşului. În interior, pe o ridicătură a terenului, Rowan văzu alt zid şi dincolo de el, un castel din piatră, ce trebuie că era casa tatălui său.

— Aproape am ajuns acasă, rosti Lora de pe calul de lângă Rowan. Micul Phillip stătea în faţa ei pe şa, feţişoara lui demonstrând oboseala acumulată în săptămânile acelea de călătorie. Lora oftă: mâncare caldă, o baie fierbinte, un pat moale şi cineva cu care să vorbeşti, în afară de aceşti aţâţători la război. Crezi că muzicienii de la curte ştiu vreun cântec englezesc? Oare ce dansuri cunosc lanconienii ăştia?

La aşa ceva, Rowan nu avea niciun răspuns, pentru că Feilan nu se gândise că e important să vorbească şi despre plăcerile lanconienilor. În afară de aceasta, nu exista decât o singură plăcere oferită de Lanconia care-l interesa, şi aceasta era frumoasă, delicioasa Jura, cea mai perfecă dintre femei, cea mai...

Visă cu ochii deschişi tot drumul ce traversa oraşul.

Procesiunea lor prin oraşul Escalon stârni foarte puţin interes. Era un loc murdar, plin de animale şi oameni şi zgomotele erau asurzitoare, din cauza ciocanelor ce loveau fierul, a potcoavelor cailor, a oamenilor care strigau unul la altul. Lora îşi unsese nasul cu o alifie parfumată, din cauza mirosului.

— Unde sunt femeile? îi strigă ea lui Xante, ca să acopere zgomotul.

— Nu în oraş. Oraşul e pentru bărbaţi.

— Aţi încuiat femeile undeva? strigă ea din nou. Nu le permiteţi să iasă la aer şi la soare? Daire se întoarse să o privească cu interes şi cu o oarecare surpriză pe faţa lui.

— Săpăm puţuri în versantul munţilor şi acolo le ţinem, afirmă Xante. O dată pe săptămână le aruncăm un lup. Dacă pot să-l ucidă, pot să-l şi mănânce.

Lora îi aruncă o privire, neştiind cât de mult din ce spusese era adevărat.

În colţul de nord-vest al oraşului, în cel mai protejat loc şi împrejmuit de un zid, se ridica o fortăreaţă de piatră, casa lui Thal. Nu era un castel, ca acelea cunoscute de Rowan, era mai scund, mai lung şi mai inexpugnabil. Pietrele erau la fel de întunecate ca lanconienii. În faţa

fortăreţei se ridica un zid de piatră, lat şi înalt. În mijlocul zidului exista o poartă dublă din fier ruginit, acoperită cu viţă, iar în stânga ei era o poartă mai mică, doar atât de lată cât să permită trecerea a câte unui singur cal, pe rând.

Xante zbieră un ordin şi trupele de lanconieni începură să se alinieze în şir indian şi să se îndrepte spre poarta cea mică.

— Aşteptaţi, strigă Rowan, va trebui să folosim poarta mare, ca să băgăm şi furgoanele înăuntru.

Xante îşi frână calul şi se opri în faţa lui Rowan. Figura lui demonstra că răbdarea îi ajunsese la limită. Arăta ca un om care fusese obligat să aibă grijă de un copil răsfăţat, prost şi plictisitor.

— Furgoanele nu pot intra. Vor trebui descărcate aici şi mobilierul ce nu va putea să pătrundă prin poarta mică, va trebui distrus.

Rowan scrâşni din dinţi. Venise momentul hotărâtor. Oamenii ăştia nu aveau niciun respect, pentru cel care trebuia să le fie rege?

— Porunceşte oamenilor tăi să deschidă poarta mare.

— Poarta asta nu se deschide, rosti Xante dispreţuitor. N-a fost deschisă de o sută de ani.

— Atunci e timpul să fie, urlă Rowan la insolent. Se întoarse în şa şi văzu patru oameni cărând o bârnă lungă, scoasă din atelierul unui tâmplar. Montgomery!

— Da, şir! răspunse încântat Montgomery. Îi plăcea să nu se supună lanconienilor.

— Ia bârna aceea şi deschide poarta.

Cei trei cavaleri ai lui Rowan descălecară imediat. Erau nerăbdători să facă orice spuneau lanconienii că nu se putea face. Chemară şase dintre cei mai musculoşi muncitori şi îi puseră să folosească bârna drept berbece.

Rowan stătea ţeapăn şi drept pe cal şi se uita la oamenii, care izbiră în vechea poartă ruginită, iar şi iar. Nu se clintea. Nici măcar nu îndrăznea să se uite la feţele zeflemitoare ale lanconienilor.

— Poarta e înţepenită şi n-o să se deschidă, rosti Xante şi Rowan sesiză zâmbetul plin de superioritate din vocea lui. Rowan ştia că există o superstiţie legată de poartă, dar se gândi că mai bine ar muri, decât să întrebe cum suna aceasta. Iar acum, nevoia cântărea mai greu decât orice superstiţie primitivă a acestui popor arogant.

— Am să deschid eu poarta, rosti el şi descăleca, fără să se uite la faţa niciunui lanconian. Avea calul lui de luptă şi pe cei ai celor trei cavaleri. Erau animale solide, puternice,

capabile să tragă tone de greutăţi. Pentru că berbecele nu dăduse rezultat, poate că putea să lege poarta cu un lanţ şi caii să tragă de ea şi să o dărâme. Acum se adunaseră o mulţime de oameni, pentru că muncitorii din jur încetaseră lucrul şi veniseră să-l vadă pe acest prinţ englez cum se prosteşte. Sus pe ziduri se aflau oamenii din gărzi, care priveau foarte amuzaţi scena de jos. Deci, ăsta era bicisnicul fecior al lui Thal, care îşi închipuia că poate deschide Poarta St. Elena.

— Xante, urlă cineva de sus, ăsta e noul nostru rege?

Hohote tunătoare bubuiră în urechile lui Rowan, în timp ce se îndrepta spre poartă. Lora a avut dreptate. Ar fi trebuit să provoace la luptă, din prima zi, vreo doi bărbaţi, astfel încât să stabilească cine e conducătorul.

Stătea înaintea porţii şi o privea. Părea antică, acoperită de rugină şi de viţă cu ţepi. Trase de o coardă şi ţepii îi înţepară mâinile, făcând să-i sângereze palmele, apoi studie vechiul zăvor. Era o piesă solidă de fier, fără niciun semn că ar avea vreo latură mai slabă. După cât putea să-şi dea seama, limba mobilă nu glisase de mult în zăvor.

— Englezul ăsta blond crede că poate să deschidă poarta? întrebă batjocoritor un om.

— Nu i-a spus nimeni că numai un lanconian ar putea să

o deschidă?

Mulţimea râse ironică.

— Eu sunt lanconian, şopti Rowan cu ochii lipiţi de poartă. Sunt mai lanconian decât veţi şti voi vreodată. Doamne, ajută-mă. Te implor. Ajută-mă.

Îşi puse mâinile pe poartă, atingând suprafaţa ruginită cu ambele palme sângerânde şi se apropie mai mult, ca să se uite mai de aproape la piesa solidă de fier ce o ţinea ferecată. Sub palmele lui, simţi cum poarta vibrează.

— Deschide-te! şopti el. Deschide-te în faţa regelui tău lanconian. Rugina de deasupra se desprinse, împrăştiindu-se pe faţa şi în părul lui. Da! adăugă el cu ochii închişi, în timp ce-şi concentra toată energia asupra palmelor lui. Sunt regele tău. Îţi poruncesc să te deschizi!

— Ia uitaţi-vă! strigă cineva din spatele lui. Poarta se mişcă!

Mulţimea şi gărzile de pe zid amuţiră, în timp ce bătrâna poartă începu să se întredeschidă. Părea că vibrează, ca o fiinţă vie.

Tăcerea era desăvârşită, chiar şi animalele stăteau nemişcate, în timp ce vechiul zăvor căzu la picioarele lui Rowan. Împinse câţiva zeci de centimetri partea din stânga a porţii şi bătrânele balamale protestară scârţâind.

Rowan se întoarse spre oamenii lui.

— Acum treceţi prin ea furgoanele cu bagaje, rosti el şi brusc se simţi foarte, foarte obosit. Dar nimeni nu se mişcă. Englezii se uitau la lanconieni, iar aceştia, sute de ţărani şi gărzi, se uitau la Rowan cu ochi uluiţi.

— Acum ce mai e? îi strigă Rowan lui Xante. V-am deschis poarta, acum folosiţi-o! Şi totuşi, nu mişcă nimeni. Montgomery şopti:

— Ce se întâmplă cu ei? Xante, descăleca foarte încet de pe cal, ca un somnambul. Mişcările lui, în liniştea absolută, păreau dramatice şi cu adâncă semnificaţie. Rowan îl privi, întrebându-se ce mai plănuia să facă acest om, cu cunoscutul lui dispreţ.

Dar, spre nemărginita lui uimire, Xante veni în faţa lui, se lăsă în genunchi, îşi înclină capul şi spuse:

— Trăiască Prinţul Rowan! Acesta se uită peste capul lui la Lora, care era călare. Şi ea arăta la fel de uluită, cum se simţea şi Rowan.

— Trăiască Prinţul Rowan! mai rosti un om, apoi altul, şi în curând intonaţia deveni un strigăt. Watelin, cavalerul lui Rowan, un bărbat foarte sensibil, înainta:

— Am putea să băgăm furgoanele înăuntru, majestate, înainte ca mulţimea să hotărască faptul că eşti diavol, nu

zeu? Rowan râse, dar înainte de a putea răspunde, Xante era în picioare privindu-l pe Watelin.

— E prinţul nostru, rosti el, prinţul nostru lanconian. Îşi va duce furgoanele înăuntru. Xante se întoarse şi începu să urle ordine, atât către gărzi, cât şi către ţărani. Rowan ridică din umeri şi încalecă zâmbindu-i Lorei.

— Se pare că deschiderea unei vechi porţi ruginite e cea mai indicată treabă ce trebuia făcută. Nu intrăm în regatul nostru, soră dragă?

— Prinţesă-soră, dacă nu te superi, zise Lora râzând. În interiorul zidurilor, bărbaţii şi femeile de gardă stăteau tăcuţi cu capetele plecate, în timp ce Rowan şi Lora treceau pe lângă ei. Rowan cercetă figura fiecăruia, căutând-o pe Jura, dar nu fu de văzut. În faţa bătrânei fortăreţe de piatră, Rowan o ajută pe Lora să descalece.

— Ne ducem să-l întâlnim pe tatăl nostru? întrebă el şi Lora încuviinţă din cap.

CAPITOLUL 4

Jura era singură pe vastul câmp de instrucţie. Existau ţinte pentru lănci şi tir cu arcul la fiecare capăt al terenului, locuri goale pentru antrenamentul de lupte, o pistă de alergări şi obstacole pentru sărituri. Acuma, cu o singură femeie pe teren, arăta enorm. Celelalte femei din gardă se grăbiseră să se întoarcă în oraş, când sosise un alergător şi le spusese că se apropia noul prinţ.

— Prinţ! Ha-ha! murmură Jura şi îşi aruncă suliţa spre ţintă, izbind pătratul exact în mijloc. Era englez şi voia să-i răpească fratelui ei locul ce i se cuvenea pe tron. Cel puţin o reconforta gândul că toată Lanconia era de acord cu ea. Pentru prima oară, toate triburile erau unite în ideea că acest englez nu e regele lor, mai mult decât regele Edward. La zgomotul din spatele ei, se răsuci, cu suliţa ridicată. Vârful ei se afla deja la gâtul lui Daire.

— Prea târziu, rosti el zâmbind. Aş fi putut să-mi folosesc arcul de la marginea terenului. N-ar trebui să fii singură aici, fără nicio gardă de corp de veghe.

— Daire, o Daire, ţipă ea şi dădu la o parte arma de la gâtul lui. Mi-ai lipsit foarte, foarte, foarte mult. Voia să-l atingă, să-l strângă în braţe, să-l sărute – şi să scape de

amintirea bărbatului de la râu. Noaptea trecută se trezise cu trupul scăldat în sudoare şi la tot ce se putea gândi era străinul acela, un om pe care nu-l văzuse niciodată, un ţăran după cât îşi dăduse seama, un tăietor de lemne musculos, în drumul lui spre soţie şi copii. Sărută-mă! îl imploră ea pe Daire.

Acesta o sărută, dar nu semăna deloc cu sărutul bărbatului din pădure. Nu simţi nicio dorinţă arzătoare, nicio patimă de necontrolat. Deschise gura sub a lui şi îşi introduse limba în ea. Daire se retrase, încruntat. Era un bărbat arătos, cu ochii lui negri şi pometii înalţi ai feţei. Dar nu era la fel de frumos ca omul din pădure, gândi Jura fără să vrea.

— Ce nu e în regulă? întrebă Daire cu asprime. Jura îşi lăsă braţele să cadă şi se întoarse pentru a-şi ascunde obrazul roşu, îngrozită că el ar putea să-i citească gândurile.

— Mi-a fost dor de tine, asta e tot. Nu poate o femeie să-şi salute ursitul cu entuziasm? Daire rămase tăcut un moment atât de îndelungat, încât ea se întoarse şi-l privi. Fuseseră crescuţi împreună. Daire făcea parte din tribul vatell şi într-o incursiune condusă de Thal, tatăl lui Daire l-a ucis pe tatăl Jurei. Apoi Thal l-a ucis pe tatăl lui Daire,

după care băiatul lui de doisprezece ani l-a atacat pe Thal cu o piatră şi i-a frânt lancea. Thal îl săltă pe băiat pe şaua lui şi-l duse la Escalon. Pentru că mama Jurei murise cu două săptămâni în urmă, Thal o luă la el şi pe ea, alături de fiul său Geralt şi le supraveghe educaţia şi instruirea tuturor celor trei copii. Jura, de numai cinci ani la vremea aceea, se simţea pierdută şi singură din cauza morţii ambilor părinţi şi în curând se ataşă de Daire, cel înalt şi tăcut. Cum crescuseră împreună, el nu încetase niciodată să fie aproape. Dar, dacă îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă alături de el, nu însemna că putea să spună şi ce gândea el.

— A venit? întrebă ea, în dorinţa de a-l face să înceteze să o mai privească, aşa cum o privise când avea şase ani şi mâncase un fruct uscat de al lui, apoi l-a minţit când a întrebat-o cine i l-a furat.

— A venit, rosti Daire încet continuând să se uite la ea.

— Şi lumea l-a fluierat? L-a făcut pe uzurpatorul acesta englez să-şi dea seama ce gândeşte despre el? Au...

— Adeschis Poarta Sf. Elena. Jurei îi scăpă un hohot zgomotos.

— Cu ajutorul câtor cai? Thal nu va fi încântat, când va auzi cum laşul lui fiu...

— A deschis-o cu palmele. Jura îl privi pe Daire. A vrut să o deschidă ca să treacă prin ea cu furgoanele, aşa că a poruncit oamenilor lui să folosească un berbece. Fără niciun rezultat, aşa că prinţul Rowan şi-a pus palmele pe poartă şi l-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute. Şi poarta s-a deschis, continuă Daire.

Jura nu mai putu să facă nimic, pentru că rămăsese cu gura căscată. Legenda spunea că, atunci când va sosi adevăratul rege al Lanconiei, poarta se va deschide în faţa lui. Se reculese.

— Nimeni nu a încercat să deschidă poarta asta de ani de zile; trebuie că era ruginită. Fără îndoială că berbecele a slăbit-o, apoi când englezul a împins-o, s-a deschis. În mod cert, oricine îşi dă seama de asta.

— Xante a îngenunchiat în faţa prinţului.

— Xante? întrebă Jura cu ochii larg deschişi. Xante? Cel care râde de câte ori e menţionat englezul? Acelaşi Xante, care ne-a trimis mesaje, spunându-ne ce nebun e englezul?

— Şi-a plecat capul şi l-a numit Prinţ. Toate gărzile şi tot poporul de acolo s-au închinat în faţa lui. Jura privi în lături.

— Asta va face totul şi mai greu. Ţăranii sunt superstiţioşi, dar din partea gărzilor m-am aşteptat la

altceva. Va trebui să-i facem să vadă că nu erau decât nişte porţi ruginite. I s-a spus lui Thal?

— Da, răspunse Daire. Sunt acum la el.

— Sunt?

— Prinţul Rowan, sora lui şi fiul ei. Jura se juca cu suliţa şi începu să se simtă copleşită. Avea impresia că rămăsese singura persoană din ţară în toate minţile. Oare toată Lanconia dorea să renunţe la ceea ce ştia că e corect, din cauza unei porţi ruginite, deschisă după ce a fost izbită cu berbecele? în mod cert, cel puţin Daire nu credea în acest uzurpator.

— Trebuie să-l convingem pe Thal că Geralt trebuie să fie rege. Spune-mi, sunt foarte englezi? Arată şi se poartă ca nişte străini? Brusc, la fel de iute ca un şarpe, braţul lui Daire zvâcni şi o apucă pe Jura de coada groasă trăgând-o la el, îmbrăţişând-o la piept şi forţându-i faţa să se apropie de a lui. Daire! gâfii ea. Nu fusese pregătită pentru această mişcare. Când erau împreună, cobora întotdeauna garda; pentru că avea deplină încredere în el.

— Eşti a mea, rosti el răguşit. Ai fost a mea de când aveai cinci ani. N-am să te împart cu nimeni. Lumina din ochii lui o sperie.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea. Ce a făcut acest Rowan?

— Poate că tu ai putea să răspunzi mai bine la întrebare decât mine.

Ea îşi reveni încet. Mai ţinea încă suliţa în mâna stângă şi acum îi împinse vârful în coastele lui.

— Dă-mi drumul, sau am să te găuresc. La fel de brusc cum o apucase, îi dădu drumul şi zâmbi. Jura nu-i returnă zâmbetul.

— Explică-te. Daire ridică din umeri.

— Oare un iubit nu poate fi gelos?

— Gelos, pe cine? întrebă Jura furioasă. El nu răspunse şi ei nu-i plăcu felul în care buzele lui zâmbeau, dar ochii nu. Fuseseră împreună prea mulţi ani, aşa că el era în stare să-i citească gândurile. Putuse oare în vreun fel să vadă ceva în sărutul ei şi toată vorbăria ei despre englez nu-i înlăturase suspiciunile? Se trădase cu acel sărut, şi-l făcuse să înţeleagă că ceva nu era în regulă. Zâmbi.

— N-ai niciun motiv să fii gelos. Poate că furia m-a făcut... ezită... să te caut. Îl privi şi îl imploră în tăcere să nu mai insiste. În sfârşit, zâmbi şi el.

— Vino, rosti apoi, nu vrei să-l întâlneşti pe noul nostru prinţ? Ea îşi înăbuşi un oftat de uşurare, pentru că momentul tensionat trecuse şi-şi ridică suliţa din nou. Curând trebuie să mă duc singur în tabăra ulten. Privirea

aceea ciudată reveni pe faţa lui Daire, dar de data aceasta nu intenţiona să-l întrebe care era motivul.

— Pleacă, du-te la el, rosti ea. Thal va avea nevoie de tine. Va avea nevoie de toată lumea să-i ducă bomboane acestui englez moale şi alb. Daire rămase pe loc.

— Sunt sigur că mai târziu va avea loc o petrecere.

Jura îşi aruncă cu putere suliţa şi izbi ţinta în centrul roşu.

— Nu cred că îmi va fi foame în seara asta. Pleacă, du-te de aici. Trebuie să mă antrenez. Daire se încruntă la ea, ca şi cum ceva îl nedumerea şi, fără alt cuvânt, se întoarse spre oraşul înconjurat de ziduri.

Furioasă, Jura îşi smulse suliţa din ţintă. Prea multe pentru întoarcerea unui iubit, gândi ea. Şi-a aruncat braţele în jurul lui şi el a împins-o, ca o clipă mai târziu să o apuce de păr şi să spună că era gelos. De ce nu i-a demonstrat gelozia prin câteva sărutări? De ce nu a făcut ceva care să-i şteargă amintirea bărbatului de lângă râu? aruncă suliţa, iar şi iar. Plănuise să-şi petreacă ziua în exerciţii grele, astfel încât la noapte să fie prea obosită pentru a-şi aminti mâinile bărbatului pe picioarele ei, sau buzele lui pe ale ei sau... îşi înăbuşi o înjurătură, îşi cumpăni suliţa şi ratăcu desăvârşire ţinta.

— Bărbaţii! rosti mânioasă. Daire a privit-o şi a tras-o de păr, celălalt om i-a mângâiat coapsele, în timp ce un englez ameninţa toată Lanconia. Aruncă din nou suliţa şi de data aceasta atinse ţinta exact în mijloc.

Rowan stătea în faţa uşii camerei tatălui său şi încerca să-şi scuture de pe haine ceva din praful drumului. Nu avusese timp să se schimbe şi să se facă prezentabil. I s-a spus că Thal insista să-l vadă imediat, că nu vrea să aştepte.

Gândindu-se puţin, Rowan se îndoia că hainele lui prăfuite vor conta prea mult pentru Thal, asta după ce văzuse cât era de murdară casa lui. Rowan dădu un şut unui os ros de sub piciorul lui, îşi îndreptă umerii şi împinse uşa grea de stejar. În cameră era întuneric şi avu nevoie de puţin timp pentru a i se obişnui ochii. Tatăl lui părea dornic să nu vorbească, în timp ce îşi studia fiul, fapt ce îi permise lui Rowan să-l privească la rândul lui.

Thal stătea întins pe o grămadă de blănuri, cu părul lung ca nişte fuioare aspre, ceea ce i se potrivea perfect, pentru că el însuşi era un om aspru. Era extraordinar de înalt, cel puţin cu zece centimetri mai înalt decât Rowan, dar, spre deosebire de el, era slab, fără nimic din robusteţea lui. Probabil că faţa lui fusese cândva frumoasă, dar acum era

acoperită de prea multe cicatrice, căpătate în numeroase bătălii. Rowan putea să şi-l imagineze cu uşurinţă pe acest om pe spinarea armăsarului său, învârtind o sabie deasupra capului şi conducând mii de oameni, în bătălii pe care le câştiga.

— Vino încoace, fiule, şopti Thal cu o voce profundă, ce dovedea cât de mari dureri avea. Vino, stai lângă mine. Rowan se aşeză pe marginea patului, lângă tatăl lui, folosind fiecare oră de instrucţie făcută, pentru a-şi ascunde anxietatea ce o simţea. Muncise ani întregi pentru a-l face pe mentorul lui să-i raporteze lui Thal ce era mai bine despre el. Întotdeauna a vrut să-i placă acestui bărbat, pe care nu-l întâlnise niciodată şi să fie la înălţimea celor ce se aşteptau de la el. Acum, privind asprimea întunecată a lui Thal, simţea că va fi dezamăgit de fiul său blond şi palid. Însă nu lăsă să se vadă niciunul din aceste sentimente.

Thal ridică o mână plină de cicatrice, dar încă puternică, şi atinse obrazul fiului său. Ochii lui bătrâni şi negri se îmblânziră de lacrimi reţinute.

— Semeni cu ea. Semeni cu frumoasa mea Anne. Îşi plimbă mâna pe braţul lui Rowan. Şi ai robusteţea bărbaţilor din familia ei. Ochii şi buzele lui zâmbeau. Dar ai

înălţimea unui lanconian. Cel puţin ai luat ceva şi de la mine, pentru că altă asemănare nu văd. Şi părul ăsta! E părul Annei. Thal aproape râse, dar râsul i se transformă în tuse. Rowan simţi că tatăl lui nu voia să fie reconfortat, aşa că rămase liniştit, până când criza trecu. Există ceva înăuntru, care mă macină, continuă el. Ştiu asta de multă vreme, dar am amânat moartea, până după ce te voi vedea. William te-a tratat bine?

— Foarte bine, rosti blând Rowan. N-aş fi putut să cer mai mult.

Thal zâmbi şi închise o clipă ochii.

— Ştiam că aşa va face. Întotdeauna te-a iubit. Din ziua în care te-ai născut, te-a iubit. După ce Anne a murit... Făcu o pauză şi înghiţi. Moartea îmi aminteşte multe. Mă rog să mă întâlnesc curând cu mama ta. După ce draga mea Anne a murit, voiam să i te dau lui William să te crească, dacă mi-o va cere, dar el mi-a atacat oamenii şi pe mine; a încercat să te ia cu forţa.

Thal tuşi din nou, dar curând îşi stăpâni criza.

— Ai fi putut să trimiţi după mine, rosti blând Rowan. Aş fi venit.

Thal zâmbi şi păru reconfortat de afirmaţie.

— Da, dar am vrut să creşti alături de englezi. Anne mi-a

dăruit pacea. Luă mâna lui Rowan. Nimeni nu i-a supus pe lanconieni, băiete. Am supravieţuit hunilor, slavilor, avarilor, romanilor şi lui Charlemagne. Făcu o pauză şi zâmbi. Dar n-am supravieţuit preoţilor. Ei ne-au creştinat. Dar împotriva invadatorilor am luptat. Noi lanconienii putem să luptăm împotriva oricui – în afară de noi înşine, adăugă el cu tristeţe.

— Triburile se luptă între ele, rosti Rowan. Am constatat chiar şi eu.

Thal îl strânse de mână.

— Am auzit că ai pornit singur împotriva acelor zerna, că i te-ai împotrivit lui Brocain de unul singur.

— Zerna sunt tot lanconieni.

— Da, rosti plin de forţă Thal şi Rowan aşteptă până îşi potoli din nou tuşea. Când m-am dus în Anglia, când am întâlnit-o pe Anne, am văzut cum poate o ţară să aibă un singur rege. Sunt numit regele Lanconiei, dar de fapt sunt doar regele irial. Niciun zerna sau un vatell nu mă va numi regele său. Vom fi întotdeauna o naţiune de triburi dezmembrate. Şi dacă nu vom fi uniţi, Lanconia va dispărea.

Rowan începu să înţeleagă ce îi cerea tatăl lui.

— Vrei să-i unesc pe lanconieni? Nu putu să-şi reţină în

totalitate oroarea din voce. Nu realizase cât de despărţite erau triburile, până când nu venise în Lanconia. Pentru că înfruntase trei tineri şi un bătrân, nu însemna că putea să cucerească o ţară întreagă.

— Te-am lăsat să fii crescut în afara ţării mele, afirmă Thal. Tu nu eşti irial şi poate că, pentru că eşti pe jumătate englez, celelalte triburi te vor accepta.

— Îmi dau seama, rosti Rowan şi închise ochii o clipă. Ştia de zile întregi că trebuia să fie pace în Lanconia şi, ca rege, sperase că ar putea să împiedice războaiele dintre triburi. Dar să le unească? I se cerea să facă din bătrânul Brocain şi din Xante prietenii lui? Putea face cineva asta, într-o viaţă de om? Acuma, pentru că deschisese o poartă veche şi ruginită, oamenii credeau că e destinat să fie rege, dar lui nu-i venea să creadă că încrederea lor va dura. Tot ce avea de făcut era aparent o treabă englezească, aşa încât va fi în continuare un profan, un străin. Am fost ales în locul lui Geralt, pentru că sunt englez, rosti el încet. Dar lanconienii cred că fratele meu vitreg trebuie să fie rege.

Expresia lui Thal se transformă în furie.

— Geralt e irial. Urăşte tot ce nu e irial. Aud că l-ai luat cu tine pe fiul lui Brocain. Protejează-l. Geralt îl va ucide,

dacă va putea. Geralt visează la un popor lan-conian format doar din iriali.

— Şi celelalte triburi visează să stăpânească Lanconia, rosti Rowan obosit.

— Da, afirmă Thal. Pe vremea tatălui tatălui meu existau străini, cu care puteam să luptăm şi eram fericiţi. Războiul e în sângele nostru şi acum nu mai există invadatori, aşa că ne atacăm unii pe alţii. Îşi ridică mâinile pline de cicatrice. Am ucis prea mulţi oameni din propriul meu popor, cu aceste mâini. N-am putut să mă opresc, pentru că sunt irial. Apucă mâna lui Rowan şi ochii lui erau rugători. Îţi las ţie Lanconia şi tu trebuie să o salvezi. Pentru că poţi. Ai deschis Poarta Sf. Elena. Rowan îi zâmbi muribundului său tată, dar în sinea lui îşi amintea de o moştenitoare din Anglia, care îi fusese oferită şi o refuzase. Dacă ar fi acceptat-o, acum putea să stea lângă foc, cu un câine la picioare şi cu un copil sau doi în poală.

— E o minune că porţile alea n-au fost doborâte de vânt, de acum douăzeci de ani! Din cauza unui băiat, a unui bătrân şi a unor porţi ruginite, era considerat capabil de orice. O parte din el ar fi vrut să sară pe cal şi să plece din Lanconia galopând, cât mai repede posibil. Dar cicatricea de pe gambă începu să se zbată.

Thal zâmbi şi se lăsă cu spatele pe perne.

— Aud că ai modestia şi firea dulce a Annei. Lanconienii mei au fost duri cu tine, în timpul călătoriei?

— Groaznici, rosti Rowan zâmbind sincer. Nu au o părere prea bună despre englezi.

— Lanconienii cred numai în lanconieni. Se uita la Rowan, ca şi cum ar fi încercat să-şi reţină în memorie părul lui blond şi ochii lui albaştri. Dar tu vei schimba asta. Vei face ceea ce eu n-am putut. Poate dacă Anne trăia, aş fi putut să fac ceva pentru a instaura pacea, dar când ea a murit, mi-am pierdut toată energia. Lanconienii se vor omorî unii pe alţii, dacă triburile nu se unesc. Vom fi aşa de ocupaţi luptând unii cu alţii, încât nu vom vedea hoardele invadatoare care sosesc de peste munţi. Îmi pun soarta în mâinile tale, băiete.

Thal închise ochii, ca şi cum ar fi încercat să-şi adune puterile, în timp ce Rowan se gândea la enormitatea faptelor pe care tatăl le cerea de la el. Pentru că Thal se îndrăgostise de o femeie frumoasă, îl credea pe fiul rezultat din această uniune capabil de mari fapte de vitejie. Rowan ar fi vrut să aibă măcar jumătate din încrederea pe care o avea tatăl lui în el. Gândul la ceea ce îl aştepta, să se ocupe de lanconienii încăpăţânaţi, să

încerce să schimbe felul în care gândeau de secole, părea că e mai mult decât putea el să suporte. Din nou, ar fi vrut să fugă de acolo. Acasă în Anglia, acasă în siguranţă. Dar apoi îşi aminti de Jura. Jura era singura lanconiană, pe care putea să o înţeleagă. Poate că, cu Jura alături, ar putea cu adevărat să cucerească o ţară.

— Tată, rosti Rowan blând, e adevărat că vrei să mă însor cu Cilean?

Thal deschise ochii obosiţi.

— Am ales-o pe ea, când era doar o copilă. Îmi aminteşte de Anne, aşa de calmă şi amabilă, şi totuşi puternică. E căpitanul Gărzii Femeilor. E pe cât de puternică, pe atât de deşteaptă şi frumoasă. Va fi o soţie excelentă pentru tine.

— Da, sunt sigur că ar fi, dar... La privirea întrebătoare a lui Thal, Rowan se întrerupse. Poate că trupul bătrânului era pe moarte, dar mintea lui era perfect sănătoasă.

— Doar nu te-ai însurat cu o englezoaică, nu-i aşa? Atunci copiii tăi ar fi mai mult englezi decât lanconieni.

— Nu e vorba de o femeie engleză, sublinie Rowan, iar tatăl lui aşteptă cu ochii străpungându-i pe ai lui Rowan şi făcându-l să se foiască. Avusese mai puţină teamă de Brocain, decât avea de acest bătrân, când îl privea aşa. Nu

era de mirare că guvernase atâta vreme. E vorba de altă femeie. Cred că şi ea face parte din gardă şi deci e eligibilă pentru a-mi fi soţie. Numele ei e Jura.

Thal îşi lăsă capul pe blănuri, ca şi cum agoniza.

— Cât de puternice sunt sentimentele tale pentru ea? într-un fel, Rowan se simţi stânjenit, dar încercă să-şi controleze sângele care îi năpădise obrajii. O voia destul pe Jura, ca să rişte să-şi dezamăgească tatăl, pentru care trăise întotdeauna.

— Puternice, reuşi el să spună şi acest singur cuvânt vorbea pe deplin de patima şi dorinţa pe care le simţea pentru ea. Spera că tatăl lui va înţelege că el era gata să lupte pentru Jura.

Thal îşi înălţă capul din nou şi se uită îndârjit în ochii fiului său. Exista multă putere acolo, puterea unui şir întreg de regi lanconieni.

— Când am vrut-o pe Anne, am avut-o. Aş fi răpit-o noaptea, dacă regele englez m-ar fi refuzat. Jura simte acelaşi lucru, ca şi tine?

Rowan putea să-şi amintească pasiunea cu care îi înapoiase ea sărutările.

— Da, rosti el. La fel.

— Nu vreau să aud cum ai întâlnit-o. Fără îndoială că a

fost acolo unde nu trebuia să fie, ceea ce i se potriveşte. O, fiule, de ce n-ai putut să o iubeşti pe Cilean? Jura e o problemă. Are capul fierbinte, ca al fratelui ei, şi e la fel de plină de mânie, ca mama ei. Mama feţei ăsteia a încercat să mă ameninţe că se mărită, după ce l-a născut pe Geralt. Şi pentru a mă pedepsi, chiar s-a căsătorit cu cel mai credincios om al meu, Johst, şi i-a făcut viaţa un infern. Thal făcu o pauză, să-şi odihnească vocea şi mintea. Dacă ţi-o dau pe Jura, aceasta va provoca multe probleme. Cilean va deveni inamica ta şi irialii o iubesc pe Cilean, aşa că te vor urî că ai dezonorat-o pe această femeie dragă lor. Şi Jura e promisă să se mărite cu...

— Promisă? i se tăie răsuflarea lui Rowan.

— Da, răspunse Thal. Ea trebuia să se mărite cu fiul Britei, care e conducătoarea vatell. Brita nu trebuie înfuriată. Rowan rămase cu gura căscată.

— O femeie e conducătoarea unui trib? Oare trebuia să învingă o femeie? Lanconienii ăştia se aşteptau să se întâlnească cu ea, într-o luptă corp la corp?

Thal îi zâmbi fiului său.

— Ea îşi foloseşte creierul, acolo unde noi bărbaţii ne folosim braţele. A fost conducătoare, de când soţul ei a fost ucis. Brita îi urăşte deja pe iriali, pe mine şi pe urmaşii

mei în mod special şi nu trebuie înfuriată şi mai rău. O să ai o perioadă suficient de grea, cu populaţia care îl sprijină pe Geralt. N-ai putea să te gândeşti mai bine şi să te însori cu Cilean? Sau poate cu altcineva? Jura e...

— Singura pe care o vreau, rosti hotărât Rowan cu maxilarul încleştat.

Thal scoase un suspin profund.

— Există o cale.

— Am să o urmez.

— Dar ai putea să o pierzi. Poţi să le pierzi şi pe Jura şi pe Cilean.

— Dacă e vorba de o luptă, voi primi provocarea.

— Nu va fi lupta ta, ci a Jurei, afirmă Thal, apoi începu să explice: femeile lanconiene au fost întotdeauna puternice. În luptă, apără spatele bărbaţilor lor. Se apără şi pe ele însele, când bărbaţii sunt plecaţi întotdeauna a fost bine să ai o soţie puternică şi uneori un bărbat poate să-şi aleagă soţia printr-un Honorium.

— Ce e asta? întrebă Rowan.

— Seamănă cu turnirurile voastre englezeşti, numai că participanţii sunt femei.

— Femeile participă la turnir? întrebă Rowan neîncrezător.

— Nu. Participă la întreceri de îndemânare, tir cu arcul, aruncarea suliţei, alergare, sărituri în înălţime, lupte; există o mulţime de probe. Învingătoarea câştigă bărbatul pentru care a fost convocat Honorium. Înainte ca Rowan să poată spune ceva, Thal luă mâna fiului său. Când e vorba de rege, trebuie trimisă o invitaţie tuturor triburilor. Jura e tânără şi nu a fost niciodată într-o bătălie. Tu nu ştii cum se va purta într-o competiţie. Ar putea foarte bine să piardă. Făcu o pauză. Ca şi Cilean de altfel.

— E un risc, pe care va trebui să mi-l asum.

— Nu înţelegi. Cele mai multe dintre femeile noastre din gardă sunt frumoase, dar celelalte triburi, pentru a-şi demonstra dispreţul faţă de regele irial, vor trimite femei ca nişte animale. Buzele lui Thal se curbară. N-ai văzut niciodată o femeie ulten. Sunt creaturi murdare, viclene şi necinstite. Îţi vor fura părul, în timp ce dormi, dacă găsesc un cumpărător. Şi Brocain va trimite pe cineva hidos, fără îndoială. Am boi mai mici şi care arată mai bine decât o femeie zerna. Gândeşte-te ce faci, băiete, şi ia-o pe Cilean. E frumoasă şi...

— Ai fi cutezat să accepţi un Honorium, pentru a o câştiga pe mama?

— Da, rosti Thal calm. Când eram tânăr şi sângele meu

clocotea la vederea ei, aş fi îndrăznit orice.

— Sângele meu clocoteşte pentru Jura, răspunse ferm Rowan. Convoacă un Honorium. Thal dădu din cap afirmativ.

— Se va face, dar stai departe de ea. Nu lăsa pe nimeni să afle intenţia ta de a o cuceri. Tu nu ştii ce furie vei stârni, dacă îl vei desconsidera pe fiul Britei. Am să spun că Honorium se ţine pentru a demonstra intenţia ta de a fi cinstit fată de toate triburile. Toate triburile vor avea şansa să pună o regină pe tron. Acum, trebuie să pleci. Trimite-l pe Siomun la mine, ca să pot anunţa Honorium.

— Am crezut că poate ţi-ar plăcea să îi vezi pe fiica şi pe nepotul tău.

Ochii lui Thal se deschiseră mari.

— Lora? Fetiţa pe care am lăsat-o în Anglia? E cu tine?

— Da, şi şi-a adus şi fiul, pe Phillip. E un copil deştept.

— Nu atât de deştept, cum erai tu când erai copil, fac pariu... rosti Thal zâmbind. Da, trimite-i înăuntru, mă rog doar ca Lora să nu vrea un bărbat nepotrivit.

Rowan zâmbi.

— Nu cred, deşi pare prinsă oarecum de Xante. Thal râse, până când începu să tuşească.

— Calul ăla de luptă? O, ar fi o pereche grozavă. N-a fost

însurat niciodată şi o femeie ar trebui să fie teribil de înflăcărată, pentru a înmuia bătrâna lui inimă.

— Dacă cineva poate face asta, Lora e aceea. Rowan se ridică, apoi dintr-un impuls ridică mâna tatălui său la buze şi o sărută. Regret... regret că...

— Nu! rosti Thal tăios. Fără regrete. Tu eşti ceea ce m-am rugat în fiecare noapte să fii: nu faci parte din niciun trib. Eşti un rege lanconian, care nu e credincios nici unui trib anume. Tu poţi uni ţara. Sper doar că vei avea o soţie alături de tine... Nu, fără regrete. Trimite-mi la mine fiica şi pe băiatul ei.

— Da, tată, rosti Rowan şi porni spre ieşire.

— Fiule, strigă Thal, spune-i lui Siomun să-ţi facă rost de nişte haine potrivite, ca să nu mai arăţi atât de englez. Rowan dădu afirmativ din cap şi părăsi încăperea.

Afară, se sprijini de peretele întunecat din piatră şi închise ochii, simţind enormitatea poverii pe care încrederea tatălui său i-o pusese pe umeri. Întotdeauna considerase că trebuie să fie regele unei singure ţări, dar acum descoperi că trebuia să unească şase triburi, care se urau între ele, şase triburi, care se jefuiau şi se ucideau unele pe altele, fără niciun sentiment de vinovăţie. Rămase o clipă să se roage lui Dumnezeu să-l îndrumeze.

Va face ce va putea mai bine şi se baza pe Dumnezeu pentru ajutor. Şi pe Jura, se gândi el deschizând ochii. Jura va fi acolo să-l ajute. Îşi croi drumul prin coridorul întunecos şi se opri, când auzi vocea Lorei ridicându-se furioasă, urmată de chicotitul profund al lui Xante.

— Dacă îmi daţi voie să intervin, rosti Rowan, tatăl nostru ar dori să te vadă, pe tine şi pe Phillip, iar tu Xante, ai putea să-mi găseşti pe cineva cu numele Siomun?

— Da, my lord, rosti reverenţios Xante şi plecă.

— Întâi Siomun, şopti Rowan, apoi Jura. Şi îl urmă pe Xante fluierând.

Jura părăsi cu regret câmpul de instrucţie, dar tânărul care venise îi spusese că era chemată de urgenţă. Părea ciudat că e nevoie de ea la grajduri, dar în ultima vreme totul era ciudat. De când Thal trimisese după fiul său englez, lumea ei se întorsese cu josul în sus. Acum trebuia să se ducă să vadă cine o voia, apoi trebuia să-l găsească pe Geralt şi să-i ofere orice reconfortare putea.

La grajduri era întuneric şi nu se afla nimeni. Se gândi dezgustată că acum zernas puteau să atace şi să câştige, din cauza dezorganizării irialilor.

— Hei? strigă ea dar nu-i răspunse nimeni. Când suspiciunile ei începură să ia amploare, îşi scoase cuţitul şi

începu să înainteze încet de-a lungul culoarului, cu spatele la boxele cailor.

Cu toate că fusese destul de prevăzătoare, nu fu pregătită pentru mâna care zvâcni din umbră şi i se apăsă pe gură. Un alt braţ puternic îi smulse cuţitul din mână şi fu trasă în întunericul unei boxe.

Începu să se zbată, dar, ca şi cum puterea ei nu însemna nimic, omul o răsuci în braţele lui şi îi strânse trupul lipit de el. Cu toate că nu putea să-i vadă faţa în întuneric, trupul ei îi spuse că e el.

Şi când gura lui se năpusti asupra gurii ei, răspunse cu toată pasiunea pe care o simţea. De ieri îşi tot spunea că reacţia ei faţă de străinul acela frumos a fost o întâmplare, ceva ce nu putea să se mai întâmple din nou. De vină fusese timpul şi locul. Era departe de Daire şi, când îl văzuse pe bărbatul acela, amândoi erau pe jumătate goi. Nu era de mirare că reacţionase aşa cum a făcut-o. De asemenea, minimalizase pasiunea pe care o simţise. Era normal să te simţi minunat, sărutată de un bărbat care arăta aşa bine.

Însă aproape că uitase toate acele senzaţii. Nu-şi mai amintea modul în care se simţise în braţele bărbatului, felul în care trupul ei s-a înmuiat şi a vibrat la atingerea

lui.

Acum însă, când el a ridicat capul, braţele ei i-au înconjurat gâtul, iar degetele i s-au încleştat în părul lui şi ar fi vrut chiar mai mult de la el.

— Jura, şopti el şi vocea păru că o străpunge. Vom fi împreună, murmură el cu buzele lipite de ale ei. Deschise gura sub a lui, ca o floare ce se deschide în faţa unei albine, ca să-i ia polenul. Împreună, însemna să facă dragoste şi ea era gata pentru asta.

Nu se gândi la consecinţe, sau unde se aflau. După cât îi păsa ei, ar fi putut să fie chiar şi în mijlocul unei săli de banchete.

Desfăcu puţin picioarele, îşi apăsă şoldurile pe ale lui şi îl lăsă să o ridice, suportându-i greutatea.

— Iubito, şopti el sărutându-i flămând gâtul, ca şi cum încerca să-i devoreze pielea. Vom fi împreună, am aranjat deja asta.

— Da, murmură ea cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate. Împreună. Acum.

El se trase de lângă ea şi o privi în faţă.

— Mă ispiteşti grozav, mai mult decât aş fi crezut că e posibil. Jura, iubito, n-am ştiut că aş putea să simt aşa ceva. Spune-mi că mă iubeşti. Lasă-mă să aud cuvintele.

Ea nu se gândea la cuvinte; simţea doar. Îi simţea trupul lângă al ei, îi simţea coapsele mari şi tari presate de ale ei. Voia să-şi lipească pielea de a lui, să-şi împletească degetele cu ale lui, să-şi simtă sânii pe părul de pe pieptul lui. Voia să-şi plimbe mâinile, vârful degetelor, unghiile, pe el.

— Jura! suspină el şi îşi îngropa gura în a ei, aşa de tare încât ea îşi pierdu echilibrul şi se dădu înapoi, cu spinarea lipită de zidul de piatră al grajdului. El nu-i dădu drumul, ci continuă să o sărute, cu trupul aproape strivind-o, până când Jurei îi trecu prin minte că putea să moară sub greutatea lui, totuşi, în loc să încerce să se elibereze, îl trase şi mai aproape.

Brusc, el îi dădu drumul şi se depărta de ea, spre umbrele profunde din colţul grajdului.

— Pleacă, zise el cu asprime. Du-te, sau în curând n-o să mai fi fecioară. Lasă-mă, Jura. Ea se îndreaptă apucându-se de pietrele din spatele ei, duritatea lor zgâriindu-i palmele. Înima îi palpita în gât şi trupul părea că îi pulsează şi se ondulează ca pe valuri. Pleacă de aici, înainte să te vadă cineva, adăugă el. Mintea Jurei începu se funcţioneze din nou. Da, nimeni nu trebuia să o vadă. Se forţă să rămână dreaptă, cu toate că genunchii îi erau

moi şi făcu câţiva paşi orbecăind şi sprijinindu-se de peretele grajdului. Jura! chemă el din nou. Ea nu se întoarse. Muşchii ei erau prea slăbiţi, prea topiţi, pentru a face orice mişcare ce nu era strict necesară. Adu-ţi aminte că eşti a mea, continuă el. Nu-l lăsa pe fiul Britei să te atingă.

Ea dădu din cap, prea ameţită pentru a înţelege ce spunea el şi îşi croi calea afară din grajd. Era încântată că picioarele îşi amintiseră drumul spre barăcile femeilor, pentru că mintea nu-i era plină de altceva, decât de el. Continuă să-şi frece vârfurile degetelor, amintindu-şi cum se simţise când l-au atins.

— Jura, strigă cineva, dar ea nu răspunse. Jura! rosti tăios Cilean. Ce nu e în regulă cu tine? Unde ţi-e cuţitul? De ce ai părul despletit? Ce sunt semnele alea de pe gâtul tău? Ai fost atacată? Jura îi adresă prietenei ei un zâmbet strâmb.

— Sunt bine, şopti ea.

Încruntându-se, Cilean o luă de braţ şi o conduse cu forţa în camera ei. Era o cameră spartană, doar cu cele necesare: un pat, o masă, un scaun, un lavoar şi un dulap mare pentru haine. Pe pereţi atârnau arme, iar deasupra patului se afla o cruce creştină din lemn sculptat.

— Stai jos, porunci Cilean, împingând-o spre pat. Apoi udă o cârpă şi o puse pe fruntea Jurei. Acum, spune-mi ce ţi s-a întâmplat. Jura începuse să-şi revină.

— Eu... eu sunt în regulă. Nu mi s-a întâmplat nimic. Dădu cârpa la o parte. Mâinile încă îi tremurau, dar încet îşi revenea. Trebuia să stea departe de omul acela. Era ca o boală care o cuprindea – o boală care va ajunge să o ucidă. Spune-mi ce noutăţi ai, rosti mai departe. L-ai întâlnit pe pretendentul englez? Poate că ura ei faţă de englez ar putea să o facă să-şi uite pasiunea. E aşa de prost cum credem noi? Cilean era încă uluită de felul cum arăta prietena ei.

— Nu e prost deloc. De fapt pare extraordinar de curajos. I s-a împotrivit singur lui Brocain. Jura zâmbi.

— Asta e ceva mai prostesc decât mi-am închipuit. Fără îndoială că ignoranţa l-a protejat de data aceasta, dar n-o să se mai întâmple. Trebuie să te duci la Thal, cât încă mai trăieşte, şi să-l rogi să te elibereze de căsătoria cu acest bărbat respingător. Cilean zâmbi în cunoştinţă de cauză.

— Nu e respingător. M-a sărutat şi a fost foarte, foarte plăcut.

Jura îi adresă lui Cilean o privire grea.

— Îşi permite cam multe. Crede că noi femeile

lanconiene putem fi suspecte în privinţa moralei? Cum îndrăzneşte să sărute o femeie-gardian, ca şi cum ar fi o ţărancă? Chiar când spunea asta, Jura putea să simtă cum îi ia faţa foc. Un bărbat a făcut mai mult decât a îndrăznit să o sărute, şi în loc să se gândească la morală, aproape că s-a împerecheat cu el pe podeaua grajdului, printre paie şi bălegar de cal.

— Are permisiuinea mea să-şi permită ce doreşte, rosti Cilean, apoi se întoarse. Dar nu o să se mai întâmple. Thal a convocat Honorium, ca să luptăm pentru noul rege.

— Un Honorium? rosti Jura neîncrezătoare, noutatea făcând-o să-i dea toată atenţia prietenei ei. Nu s-a întâmplat aşa ceva de când sunt eu, şi cred că nici de când trăieşte Thal. Sări în picioare. Cum îndrăzneşte acest parvenit să declare aşa ceva? E o insultă la adresa ta. E ca şi cum ar spune că femeia aleasă pentru el nu e suficient de bună. E un ticălos! E un laş, un mucos...

— Jura! rosti Cilean întorcându-se. Greşeşti în privinţa lui. Thal e cel care a convocat Honorium. Spune că fiul lui trebuie să fie regele tuturor lanconienilor şi deci soţia lui trebuie aleasă dintre toate triburile. Rowan a făcut o faptă nobilă, când a fost de acord cu asta. Ce se întâmplă dacă o femeie zerna câştigă? Sau o ulten? întrebă ea, ultima

întrebare demonstrându-i oroarea din voce. Nu mulţi bărbaţi ar fi aşa de nobili, încât să permită o asemenea competiţie. Nu s-a mai ţinut un Honorium, de când regele Lorcan a câştigat-o pe regina Metta. Am auzit că era o brută de femeie, fără o jumătate de nas, dispărut într-o bătălie, şi mai bătrână decât regele cu zece ani. Perechea nici n-a avut copii. Prinţul Rowan a fost de acord să se însoare cu câştigătoarea Honorium-ului.

Jura se întoarse şi rosti în tăcere o rugăciune pentru ajutor. De ce oare, toată lumea îl înzestra pe acest străin cu un caracter nobil?

— Fără îndoială că e un ignorant, în privinţa a ceea ce e posibil să se întâmple. Te-a văzut şi crede că toate luptătoarele lanconiene sunt ca tine. Sau, s-ar putea să fie un câine atât de docil, că face tot ce i se spune, fără să pună întrebări.

Râsul lui Cilean o făcu pe Jura să se răsucească.

— Prinţul Rowan e orice, numai docil nu. Jura, trebuie să-l întâlneşti. Diseară e o petrecere. Vino şi am să i te recomand, să vezi şi tu însăţi cu ce seamănă.

Jura dădu frâu liber furiei.

— Nu o să-mi trădez fratele. Geralt trebuie să fie rege, iar acuma, tot ce am auzit despre acest englez mă face să

fiu şi mai sigură de asta. Du-te tu, sărbătoreşte-l şi stai cu el, eu nu. Cineva trebuie să rămână aici, să vadă de teren şi să-şi ascută armele.

— Aşa ca pe cuţitul tău? sublinie Cilean făcând un semn spre teaca goală.

— Eu... eu, era întuneric şi am căzut, rosti Jura şovăind, cu sângele năpădindu-i obrajii, când îşi aminti iar de bărbatul de la grajd. Mă duc înapoi să-mi găsesc cuţitul. Tu du-te la petrecere şi ne vedem mâine dimineaţă. Jura părăsi repede camera lui Cilean, înainte ca aceasta să-i pună mai multe întrebări, privind cuţitul şi semnele de pe gâtul ei, pe care i le făcuse omul acela.

Doar gândul la el făcu trupul Jurei să înceapă să se încălzească şi fu fericită de întunecimea răcoroasă ce o izbi în faţă.

Cuţitul nu se afla la grajduri şi ea ştiu, fără niciun dubiu, că el l-a luat. Se sprijini o clipă de un perete şi închise ochii, înjurându-se că a fost aşa nebună. Îl întâlnise de două ori pe acest mocofan crud şi îi căzuse în braţe, ca o femeie de stradă, deşi nu-i ştia nici numele, nici situaţia socială. După câte îşi dădea seama, era unul dintre robii care munceau în oraş. Atâta doar că era curat şi limba irial pe care o vobea, cu vocea aceea profundă şi blândă, era

perfect articulată, nu ca încercările de a vorbi, guturale, ale robilor străini.

Putea să-i provoace mari necazuri, se gândi ea. Putea să folosească acel cuţit ca să o şantajeze. Cuţitul era marcat cu însemnele ei, cei doi lei fioroşi, şi lumea ştia că era al ei. Putea să i-l arate lui Daire – sau cum spusese el? – fiului Britei. Dacă Daire vedea cuţitul ei în posesia altui bărbat, se vor ivi necazuri între vatelli şi iriali.

— Nebună ce eşti! se înjură ea cu voce tare. Eşti o nebună şi o proastă, cu fustă scurtă, care nu merită să fie gardian. Părăsi grajdurile continuând să se admonesteze.

CAPITOLUL 5

Jura nu dormi prea mult în noaptea aceea şi, înainte de revărsatul zorilor, ciocănitul lui Geralt la uşă o făcu să-şi pună pe ea tunica şi pantalonii şi să tragă zăvorul. Geralt umbla de colo-colo cu paşi mari şi furioşi.

— L-ai văzut? întrebă el. L-a fermect pe tatăl meu. Pentru că a deschis o poartă ruginită, tatăl meu îl crede în stare de orice. Ar fi trebuit să deschid eu poarta aceea, cu ani în urmă.

Jura, încă ameţită de nesomn, clipi spre fratele ei. Geralt era un bărbat cu pielea tuciurie, dintr-un trib de bărbaţi cu piele tuciurie, cu părul negru până la umeri, cu sprâncene groase negre, care acum se întâlneau de încruntat ce era, şi cu buzele aproape negre strânse de mânie. Izbi cu pumnul în palmă.

— Deja vorbeşte pe străzi şi pe... Se întrerupse, de parcă se sufoca din cauza cuvintelor. Vorbeşte despre târguri comerciale. Cum crede el că am supravieţuit noi lanconienii, împotriva celor care au încercat să ne invadeze? N-am permis nimănui să intre nici vikingilor, nici hunilor şi cu atât mai puţin viclenilor negustori. Cine ştia dacă nu transportau o armată în căruţele lor? Şi acum...

acest uzurpator vrea să le deschidă graniţele, în zece ani ne va mătura de aici. Gerald făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul, dar nu-i permise Jurei să vorbească, îl deţine pe fiul lui Brocain, continuă el, şi îl protejează, de parcă ar fi propriul lui copil. Eu zic să spânzurăm căţeluşul şi, când Brocain va ataca, îl ucidem şi pe el. Zerna sunt inamicii noştri. Trebuie să ne protejăm de ei.

— Să deschidă graniţele? murmură Jura. N-am auzit de aşa ceva. Vom înceta să mai existăm. Vom fi înghiţiţi de invadatori. Era încă ceva pe lista de motive, ce se prelungea, pentru care englezul nu trebuia să fie rege. Mintea lui Thal era la fel de bolnavă ca şi trupul. Se uită la Geralt. În sfârşit, exista cineva care era de acord cu ea, cineva care nu-şi închipuia că acest englez e văr de al doilea cu Dumnezeu.

— Da, dar Thal nu vede aşa. Am încercat să vorbesc cu el în dimineaţa asta, dar mi-a poruncit să ies afară. Geralt îşi înălţă capul. Ai auzit de Honorium? Realizezi că am putea avea o regină străină? Aud că Brocain are fete. Ce se întâmplă dacă învinge una dintre ele? Jura nu putea decât să se uite oripilată la fratele ei. La asta nu se gândise. Geralt veni să se aşeze pe pat lângă ea şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Câştigarea competiţiei e în mâinile tale.

— Ale mele? întrebă ea nedumerită.

— Trebuie să înlesneşti ca Cilean să-l câştige pe omul acesta. Trebuie să te înscrii în Honorium şi să lupţi, aşa cum n-ai luptat niciodată. Trebuie să le învingi pe toate participantele, până când rămâi tu împotriva lui Cilean.

— Da, rosti Jura dând din cap. Cilean va lupta pentru el.

Geralt îi aruncă o privire scârbită.

— Se uită la omul ăsta cu ochi visători. Nu-l vede clar, nu poate auzi ce spune.

Imediat, Jura sări în ajutorul prietenei ei.

— Cilean e gardian. Trebuie să vadă că e nebun.

— Dar e şi femeie şi se uită la el, de parcă ar fi o copiliţă. Ridică o sprânceană.

L-ai văzut deja? Are pielea şi părul deschise la culoare şi unele femei par prinse de el. Ele gândesc cu trupul, nu cu mintea. Se uită la ea de aproape. Şi ea îl privi.

— Tu crezi că aş putea să fiu şi eu una din femeile alea? întrebă ea cu tot dispreţul pe care-l simţea. Nu-mi pasă, chiar dacă e frumos ca zeul Naos, nu-mi voi schimba părerea. Nu are dreptul să fie regele Lanconiei.

— Bine! rosti Geralt bătând-o pe spate, ca pe cineva din gărzile lui, ceea ce o făcu să păşească înainte. Tatăl meu

îţi cere să vii la castel, să te prezinte acestui prinţ impostor. Pe rege l-a durut că n-ai participat la petrecerea de aseară.

— Thal a fost? Era surprinsă.

— Nu putea să-şi permită să-şi piardă din ochi fiul englez. Geralt se întoarse pentru o clipă şi Jura ştiu că încerca să-şi ascundă durerea, pricinuită de felul în care îşi arăta Thal iubirea pentru acest fiu, pe care nu-l văzuse de când era copil. Geralt îşi idolatriza tatăl, dar Thal nu avea o impresie destul bună despre el, pentru a-l face rege. Geralt se răsuci spre sora lui, deja mai calm: trebuie să apărăm Lanconia. Îndiferent ce face acest om pentru a ni se împotrivi, noi trebuie să ne apărăm ţara, în cel mai bun mod şi acţionând pe lângă el. Nu putem permite unei regine provenită din alt trib să se înfiltreze în Escalon. Va aduce cu ea slugi străine, care noaptea vor deschide porţile şi vor mitui gărzile. Nu, trebuie să oprim asta, înainte de a începe. Trebuie să o punem pe Cilean pe tron. Crezi că ai putea să le învingi pe concurente?

— Da, sigur că pot, zise ea – în acel moment fiind într-adevăr sigură că poate.

— Bine! Se ridică. Vino cu mine. Trebuie să-l întâlneşti pe fiul tatălui meu.

Jura se strâmbă.

— Acum? înainte de micul dejun?

Simţindu-se ca şi cum ar fi fost condusă spre propria execuţie, termină în grabă îmbrăcatul şi-l urmă pe Geralt. Nu-şi bătu capul să se îmbrace cu fustă lungă.

În loc de aceasta îşi puse uniforma de gardian, formată din pantaloni, tunică şi cu mantia mare albstră din lână pe un umăr. Ezită, dacă să ia cu ea teaca goală a cuţitului, apoi hotărî să şi-o agaţe la spate, ascunsă sub mantie.

Geralt se plânse că îi ia prea mult timp să se îmbrace, aşa că smulse repede uşa şi îl urmă. Fratele ei nu fu destul de curtenitor, ca să meargă alături de ea, ci o luă înainte cu paşi mari. Jura se târă în urma lui, de parcă era o fetiţă care-l plictisise – ceea ce de fapt şi era.

O conduse pe câmpul de instrucţie al bărbaţilor, în capătul căruia se aflau ţintele pentru tir cu arcul. Jura se opri o clipă, să se uite la scena din faţa ei. În umbra unui copac din stânga stătea lungit bătrânul Thal, sfrijit şi cenuşiu din cauza bolii, pe un pat acoperit cu un morman de perne. Nu-l văzuse niciodată pe bărtrânul acesta dur acceptând ceva moale în viaţa lui, însă aici era înconjurat de perne de puf brodate, peste care se afla ceva ca o tapiserie. Pe un scaun de lângă el stătea o tânără

frumoasă, cu părul bălai, îmbrăcată într-o rochie lungă, dintr-un fel de material ce lucea şi strălucea în lumină. Un băieţel, cu părul blond ca al mamei lui, stătea lângă scaunul ei. Toţi trei se uitau spre traseul de tir cu arcul, la spatele a doi bărbaţi. Unul dintre cei la care se uitau, Jura îşi dădu seama că e tânărul captiv zerna, pentru că era îmbrăcat cu tunica distinctivă a acelui trib, cu dungi purpurii şi roşii.

Jura nu-i dădu atenţie, deoarece, cu spatele la ea, se afla o altă siluetă care-i atrase atenţia. Pare la fel de înalt ca un lanconian, se gândi în silă Jura, la fel de înalt ca unii dintre ei, dar mai solid. Gras, se gândi ea, acoperit de grăsime, din cauza vieţii trândave. Părul îi era retezat deasupra gulerului şi soarele îl poleia. Nu era chiar aşa de alb cum i se spusese, ci de culoarea aurului vechi, iar pielea părea la fel de delicată ca a unei fete.

Dacă Jura nu fusese destul de furioasă înainte de a-l vedea, acuma trebuia să fie, pentru că purta tunica, pe care mama ei o brodase cu ani în urmă pentru Thal. Îi fusese dată lui Thal, dar acum învelea umerii rotofei ai acestui om, astfel încât broderia somptuoasă albastru cu verde sublinia lăţimea spatelui său. Mai jos de tunică se vedeau coapsele solide, musculoase, şi ciubotele cu

jartiere încrucişate strânse pe gambele lui mari.

Jura oftă. Probabil că le înnebunea pe femei, dar pe ea nu o va înnebuni. Era obişnuită cu bărbaţii frumoşi. Daire nu era destul de frumos, să o facă geloasă! îşi îndrepta umerii şi înainta, pentru a-l saluta pe rege. În timp ce Geralt se duse în mijlocul câmpului de instrucţie, la oamenii lui.

Jura ura să-l vadă pe Thal, aşa cum era el acum: slab şi neajutorat, aşteptând doar să moară. Însă niciodată nu i-ar fi spus asta. Întotdeauna, simţise o animozitate faţă de el, dar din partea lui existase respect, însă oferit cu zgârcenie. Simţise întotdeauna că din vina lui avusese loc moartea prematură a ambilor ei părinţi. Avea cinci ani când a fost dusă la orfelinat, apoi Thal a luat-o la curtea lui. Ea avea nevoie să fie mângâiată şi consolată, dar Thal i-a poruncit să înceteze să se mai smiorcăie şi i-a dat să se joace cu o sabie. Apoi, când a împlinit şase ani, Daire a început să o înveţe să tragă cu arcul şi săgeata.

— Ai trimis după mine? întrebă Jura privindu-l pe Thal. Expresia ei dădea de înţeles ce simţea în legătură cu moliciunea patului lui, iar la englezoaică refuză să se uite.

— A, Jura! rosti Thal zâmbind. Arăta ca un bătrân nefolositor, nu ca marele războinic lanconian, care

respinsese mii de invadatori. Ce zi frumoasă! Ai cunoscut-o pe fata mea? Jura nu-şi schimbă expresia.

— Tu ai doar un singur copil, un fiu lanconian. O auzi pe englezoaică reţinându-şi respiraţia şi Jura îşi zâmbi sieşi. Era bine să-i facă cineva pe aceşti intruşi să înţeleagă că nu sunt doriţi. Thal oftă şi se lăsă pe spate între perne.

— O, Jura, de ce ieşi aşa dură? Şi aceştia sunt copiii mei, la fel ca Geralt. Se uită dincolo de Jura şi zâmbi, iar ea îşi dădu seama că se apropia fiul lui, englezul care voia tronul, iată pe cineva, care fără îndoială te va face să zâmbeşti.

Jura îşi îndreptă spatele, îşi încleşta maxilarul şi se întoarse, să-l întâlnească pe omul pe care îl ura deja.

Şocul care o străbătu când îl văzu, îi făcu genunchii să se îndoaie. El întinse mâna şi o prinse de braţ, dar chiar şi această atingere uşoară îi trimise fiori în trup. El! Cum putea să fie el bărbatul cu care avusese întâlnirile ei secrete? Cum de nu i-a văzut părul auriu? apoi îşi aminti că, la prima lor întâlnire el avea părul ud şi deci mai închis la culoare, iar întâlnirea de la grajduri se desfăşurase în întuneric. Îşi smuci braţul din strânsoarea lui şi reuşi cumva să se întoarcă repede cu spatele.

— V-aţi mai întâlnit şi înainte? întrebă Thal în cunoştinţă

de cauză.

— Nu, reuşi Jura să spună

— Da, rosti Rowan odată cu ea. Jura stătea rigidă, cu spatele la el, refuzând să-l privească. Era prea aproape de ea pentru a putea gândi, dar deja îşi dădea seama că fusese manipulată. El a crezut că, dacă va putea să o atragă de partea lui, poate că şi Geralt şi oamenii care îl urmau ca pe adevăratul prinţ, se vor alătura uzurpatorului englez.

— Am avut onoarea să o văd pe această doamnă, rosti Rowan din spatele Jurei. Dar, numai de departe. Spre oroarea Jurei, el îşi alunecă mâna pe spatele ei şi o apucă de coadă.

— Şi eu am auzit de tine, rosti politicoasă Lora, dar Jura nu o privi. Am auzit doar de măiestria ta în luptă, dar nu şi de frumuseţea ta. Jura stătea dreaptă, uitându-se la cei trei din faţa ei.

— Jura! zbieră Thal, apoi începu să tuşească. Femeia Lora se aplecă spre el şi, spre dezgustul Jurei, Thal nu numai că-i permise, ci părea că doreşte atenţia ei blândă. Jura voia să plece de lângă Rowan, dar el încă o ţinea cu putere de coadă. O să-mi tratezi copiii cu respect, continuă aspru Thal, cu gâtul iritat de tuse. O să-i mulţumeşti fiicei

mele pentru complimentul ei, aşa de frumos.

Jura privi drept înainte şi nu spuse nimic. Era dificil să se concentreze asupra lumii din jur, cu acest bărbat stând atât de aproape.

Când Thal încercă să se ridice din nou, Lora îl linişti.

— Te rog, tată, nu te mai enerva. Sunt sigură cu Jura e obişnuită cu astfel de complimente. Rowan, scutierul şi prizonierul tău se privesc, ca şi cum ar vrea să se ucidă unul pe altul. Poate că ar trebui să te ocupi de ei.

Jura nu-l privi, dar îi simţi ezitarea. Se mişcă doar când se auzi izbitura oţelului pe oţel. În ciuda ei însăşi, se întoarse să-l privească ducându-se spre cei doi băieţi înalţi, care încercau să se omoare. În unul din ei, Jura îl recunoscu pe tânărul care îi spusese că e nevoie de ea la grajduri. Era englez. Pentru că îi transmisese mesajul în lanconiană, se întreba dacă nu cumva l-a memorat şi apoi i l-a repetat ei pe de rost.

Se uită la Rowan păşind maiestos pe teren, spre băieţi. Nu arăta nici frică nici ezitare, când se băgă între cei doi tineri, cu săbiile sclipind furioase. Apoi Rowan îşi lipi palmele de pieptul fiecăruia şi le făcu vânt cât colo. Băieţii aterizară pe fund, într-un nor de praf.

— Oamenii mei nu se luptă unul cu altul, rosti Rowan cu

voce joasă, ce conţinea mai multă ameninţare, decât afirmaţie.

— Eu nu sunt omul tău, strigă Keon. Tatăl meu e Brocain şi...

— Sunt stăpânul tău, interveni Rowan întrerupându-l. Nu eşti zerna, eşti lanconian şi eu sunt regele tău. Acum, duceţi-vă amândoi şi lustruiţi-mi zalele.

Ridicându-se din praf, Montgomery gemu. Pentru a le curăţa, zalele făcute din lanţuri trebuiau puse într-un sac de piele, peste ele turnat ulei şi apoi scuturate de către două persoane. Era ca şi cum ai agita un pietroi, înainte şi înapoi.

Thal chicoti de plăcere văzând felul în care a rezolvat fiul său disputa.

Jura se întoarse cu faţa spre el.

— Indiferent câtă plăcere îţi face, scuipă ea cuvintele adresându-se bătrânului. Pretinde regatul, care nu îi e destinat. Se laudă că e regele tuturor lanconienilor, dar ca să fie aşa, ar fi trebuit să declare război celorlalte triburi. O să-i ucidă pe Brocain şi pe Brita? Dar ce se întâmplă cu Marek şi Yaine? Acum avem pace, dar nu vom mai avea, dacă omul acesta omoară doar pentru a-şi alimenta vanitatea, ca să poată spune că e regele a mai multor

triburi decât cel irial? Te implor nu ne lăsa ca rege pe acest fanfaron. Nu mai avem nevoie de război între triburi. Fiecare trib îşi păzeşte propriile graniţe. Dacă un trib e distrus, vom fi atacaţi de celelalte şi nu vom mai exista. Te rog, te implor, toţi te implorăm, dă-ne un rege care înţelege ce trebuie să facă.

Thal se uită la ea cu faţa aprinsă de mânie reţinută, ceea ce făcu nevoia lui de a tuşi atât de mare, încât nu mai putu să se stăpânească.

— Pleacă! strigă Lora ridicându-se în picioare şi dominându-l pe Thal, ca o ursoaică protectoare. L-ai supărat destul.

Jura se răsuci pe călcâie, fără să se uite nici la stânga nici la dreapta, şi părăsi câmpul de instrucţie. Rowan se duse spre tatăl lui, dar ochii îi erau îndreptaţi spre spatele Jurei.

— Eşti un prost, cârâi Thal spre fiul lui. Îţi va face viaţa un infern. Rowan zâmbi.

— În această privinţă, n-am de ales. Aşa cum sunt eu destinat să fiu rege, aşa va fi ea a mea.

— A ta? întrebă Lora. Ce se petrece? Rowan spune-mi că nu intenţionezi o... o unire cu femeia asta. E dură, fără minte, fără să-i pese de nimeni, decât de ea şi nu are

respect faţă de dreptul tău de a fi rege. Una peste alta, e nepotrivită să trăiască în casa noastră, cu atât mai puţin într-o poziţie de onoare.

— Hmmm, fu tot ce îngână Rowan şi se întoarse spre poligonul de tir cu arcul.

În următoarele zile, Jura se antrena şi mai dur, decât ar fi crezut cineva că e posibil. N-a participat la banchetele de bun venit, în onoarea concurentelor care soseau, nici nu a părăsit terenul, ca să le salute. Se trezea înainte de revărsatul zorilor, alergând kilometri întregi, pe traseele întortochiate din afara zidurilor oraşului. Sărea peste cursuri late de apă, mergea pe buşteni înguşti, exersa aruncarea cu suliţa şi trăgea cu arcul şi săgeţile. Se oprea doar atât cât să înfulece o hrană consistentă, apoi noaptea cădea lată, într-un somn adânc, fără vise.

— Jura, interveni Cilean în cea de a patra zi, încetineşte ritmul. Vei fi prea obosită pentru a concura.

— Trebuie să fiu pregătită. Trebuie să câştig.

— Vrei să învingi? întrebă Cilean cu blândeţe.

— A învinge înseamnă pentru mine să mă asigur că tu vei câştiga. El trebuie să aibă pe tron, alături de el, pe cineva înţelept. Vanitatea şi prostia lui sunt imense. Fără tine lângă el, mi-e teamă că va distruge Lanconia. Cilean

se încruntă.

— Jura, nu sunt sigură că ai dreptate. Nu pare deloc vanitos. Se antrenează aproape la fel de mult ca tine şi îşi supraveghează oamenii toată ziua. E foarte cinstit şi imparţial în aplanarea disputelor şi e foarte amabil cu femeile care sosesc la Honorium. Se opri şi râse. Îţi aminteşti acum trei ani, când am dat peste grupul acela de vânători zerna? Tu şi cu mine eram singure şi ei se opriseră să-şi adape caii.

— Da, ne-am ascuns în tufişuri şi i-am aşteptat să plece.

— Îţi aminteşti cine era conducătorul? Femeia aceea mare, cu faţa brăzdată de cicatrice?

— Am auzit-o vorbind şi am crezut că e bărbat.

— Da, fu de acord Cilean, despre ea e vorba. Numele ei e Mealla şi a venit să încerce să câştige mâna lui Rowan. Jura zâmbi cu răutate.

— Aşa ceva merită el. Expresia i se schimbă. Dar nu noi, irialii. Cilean, tu trebuie să câştigi. Cilean se uită tăios la prietena ei.

— De ce îl urăşti atât de mult? De când a deschis poarta, cea mai mare parte dintre noi vrem să-i dăm o şansă să-şi arate personalitatea.

— Da, se repezi Jura, toţi doriţi să uitaţi că nu aparţine

acestui loc, şi că îi ia lui Geralt locul ce i se cuvine. Tu te uiţi doar la aspectul lui frumos, şi nu vezi trădarea din sufletul lui.

— N-am ştiut că tu îl cunoşti aşa bine

— Nu-l cunosc deloc, răspunse Jura şi fu conştientă că fusese gata să se dea de gol. Prezenţa bărbatului o urmărea în fiecare minut, şi dimineaţa, înainte de a se trezi pe deplin, îl căuta în patul ei. Nici nu vreau să-l cunosc. O să vorbim toată ziua, sau ne antrenăm?

În timpul antrenamentelor, Jura întrecea pe toată lumea, la fiecare probă. Honorium va dura trei zile de întreceri lungi şi grele, şi concurentelor li se acordau puncte pentru ceea ce realizau. La sfârşitul primei zile, o treime din cele înscrise, cu scorurile cele mai slabe, erau eliminate, o altă treime la sfârşitul celei de a doua zi, în cea de a treia, toate jocurile erau reluate, dar numai între primele două concurente. Cea care pierdea la fiecare dintre întreceri era eliminată. Şi la sfârşitul zilei rămâneau doar două femei, iar câştigătoarea competiţiei finale, o luptă corp la corp cu prăjini din lemn, câştiga premiul, care acum se întâmpla să fie titlul de regină a Lanconiei. De două ori primi Jura mesaje, că e nevoie urgentă de ea în locuri întunecoase şi izolate, dar de ambele dăţi refuză să apară. Probabil că el

credea despre ea că e uşuratică, o pradă uşoară pentru dorinţele lui. Căzuse de două ori sub vraja lui, dar nu va mai fi niciodată aşa proastă. Se întreba pe câte dintre celelalte femei le sedusese, în secret. De fiecare dată când vedea una dintre femei revenind din Escalon, faţa ei se îmbujora, vocea i se îngroşa şi ochii îi străluceau, întrebându-se dacă nu cumva şi aceasta fusese cu Rowan.

— Azi cine a fost aleasă să ajungă în patul lui? îi scăpă ei odată, în faţa lui Cilean. Era udă de transpiraţie şi muşchii o dureau, dar nu voia să se oprească din antrenament.

— Al lui? Al cui?

— Al fiului lui Thal, desigur, rosti Jura strângând din buze. Despre cine altcineva vorbeşte toată lumea? De cine altcineva e obsedată Lanconia?

— Se pare că şi tu, rosti gânditoare Cilean.

— Eu? Eu îl urăsc. Îşi aruncă suliţa cu ferocitate şi izbi ţinta exact în mijlocul roşu.

— Cum poţi urî pe cineva, pe care l-ai întâlnit doar o singură dată. Trebuie să vii cu mine diseară, să vorbeşti cu el. Jura îşi recupera suliţa.

— Asta e tot ce faci tu? Vorbeşti cu el? Fără îndoială că e la fel de abstinent ca un sfânt, astfel încât nu-şi oferă patul diverselor femei, în fiecare noapte.

— N-am auzit nici măcar o şoaptă despre ceea ce face el noaptea, în pat. Dacă are vreo femeie, e foarte discret în această privinţă. Dar, într-un fel, eu nu cred că are. Cred că doarme singur, altfel toată lumea din oraş ar şti câte ceva. Fără îndoială că femeile alese s-ar lăuda.

— Cu ce să se laude? Cu un englez molâu...

— Molâu? râse Cilean. Rowan poate fi numit în multe feluri, dar molâu nu e unul dintre ele. Trebuie să vii cu mine, să-l vezi antrenându-se. Când îşi scoate tunica şi...

— N-am niciun chef să-i văd goliciunea, rosti ea cu ton ascuţit. Nu-ţi exersezi săritura? Eşti slabă la proba asta. Cilean îşi privi prietena un lung moment.

— Jura, fii atentă să nu protestezi prea mult, sau îi vei face pe oameni să creadă că adevărul e exact contrariul. Jura fu gata să răspundă, dar închise gura şi îşi aruncă suliţa cu o vigoare reînnoită.

Jura se antrenase din greu multe zile, încât nu fu conştientă de pregătirile ce se făceau pentru Honorium. În afara zidurilor oraşului fură montate scaune din lemn, unele dintre ele cu baldachin, pentru familia lui Thal şi pentru conducătorii de triburi, care participau la întreceri. Fură pregătite cantităţi uriaşe de alimente, vaci şi porci întregi, o mulţime de legume, coşuri cu pâine şi butoiaşe

cu bere. În aceste zile, toţi cei care participau la jocuri erau hrăniţi pe cheltuiala lui Thal.

În zorii primei zile trebuia să aibă loc parada concurentelor, care treceau pe sub privirile mulţimii nerăbdătoare, ce ovaţiona şi le îmbărbăta, apoi se opreau în faţa locului unde se afla prinţul Rowan.

Femeile se adunaseră pe terenul de antrenament al irialilor, înaintea zorilor şi Jura avu prima privire reală asupra competiţiei. Existau două femei din tribul ulten şi Jura ştia că veniseră doar pentru distracţie şi ocazia de a fura tot ce puteau. Erau nişte femei mici, dar ştia că sunt rapide şi agile. Cum îşi mai rotesc ochii mari şi umezi, de la o persoană la alta, şi zâmbesc într-un fel secret ce te înfurie, gândi ea. Mai erau şi o jumătate de duzină de vatell, fiecare femeie purtând pe antebraţ una din frumoasele brăţări pe care le făceau vatellii. Aceste femei s-ar putea să fie aprige luptătoare.

Existau şi opt fearen şi Jura şi le alungă din minte. Pe cai oamenii acestui trib erau formidabili, dar erau ca nişte peşti pe uscat, când coborau din şa.

Nu venise nicio femeie poilen şi nimeni nu se aşteptase să vină. Dacă întrecerea ar fi fost de memorare a poemelor epice, poilen ar fi câştigat, dar erau oameni care

nu se băteau, dacă nu erau obligaţi – însă atunci erau de neînvins.

Celelalte cincizeci de femei erau zerna şi irial. Participau toate femeile din Garda Femeilor a tribului irial, chiar şi antrenoarele, în speranţa că vor câştiga mâna lui Rowan. Femeile zerna formau o privelişte de reţinut: mari, musculoase, multe dintre ele cu frunţile brăzdate de cicatrice, datorate încăierărilor dintre ele. Jura ştia că ele vor fi singurul pericol, deoarece femeile irial puteau învinge la proba de viteză şi agilitate, dar puţine depăşeau muşchii vânjoşi zerna.

Cilean o înghionti pe Jura şi îi făcu semn spre Mealla. Era cea mai mare, cea mai bătrână, cea mai înspăimântătoare dintre zerna. Trompetele sunară şi începu parada. Femeile se aşezară într-o linie lungă în faţa locurilor cu baldachin şi Rowan, splendid într-o tunică de mătase verde cu desene lanconiene, coborî treptele şi se plimbă de-a lungul rândului, murmurând urări de succes fiecărei femei. Făcu o pauză îndelungată înaintea lui Mealla, privind-o în ochi. Vârful nasului ei fusese retezat într-o bătălie trecută. Cilean zâmbi, când el îi adresă şi Meallei urări de noroc, dar Jura nu. Când Rowan se opri în faţa Jurei, ea nu se uită la el, ci privea fix undeva în dreapta capului său.

— Domnul fie cu tine, şopti el. Câteva minute mai târziu se auzi un strigăt şi jocurile începură. Această primă zi era uşoară şi Jura se ţinu în urmă, menajându-şi forţele pentru zilele următoare. De tot ce avea nevoie era să se plaseze printre câştigătoarele fiecărei probe, pentru a putea concura în ziua următoare. Era întotdeauna printre primele patru din fiecare probă şi fiecare competiţie, dar niciodată nu câştigase. În afară de asta, nu voia să le arate tuturor măiestria ei, în această primă zi. Mealla câştigă fiecare probă la care era înscrisă, chiar şi alergarea, deşi în ultimul moment se folosise de un cot pentru a elimina o sportivă irial.

Habar n-avea Jura cât de mult l-au afectat pe Rowan punctele obţinute de femeia zerna. De fiecare dată când Mealla era declarată învingătoare, murea în sinea lui câte puţin, până când, la sfârşitul zilei, arăta mai obosit decât concurentele.

Jura părăsi terenul încântată de probele zilei şi se duse în barăcile femeilor, ca să facă baie şi să se odihnească. La sfârşitul celei de a doua zi rămăseseră doar şaisprezece femei, să concureze între ele în competiţiile ultimei zile.

— Jura, rosti Cilean, indiferent cine e desemnat să lupte cu Mealla, va pierde.

— Poate că nu, rosti Jura, dar minţea. A doua zi dimineaţa devreme concurentele erau trase la sorţi să vadă cine concurează cu cine, la fiecare probă. Aproape oricine putea să o bată pe Mealla la proba de viteză, dar la proba de lupte va elimina pe oricine. Poate că va fi aleasă altă femeie să concureze cu ea, şi atunci va pierde.

— Mă îngrijorează doar dacă una dintre noi două ar avea ghinionul să concureze cu ea.

— Eu, rosti Jura repede. Ar putea să mă învingă, dar apoi tu vei putea să-ţi foloseşti prăjina împotriva ei. Şi va fi obosită după ce se va bate cu mine. De asta pot să te asigur. Cilean nu zâmbi.

— Vino cu mine, vreau să merg în oraş.

— De ce? întrebă tăios Jura. Nu există nimic în oraş pentru noi şi avem nevoie de odihnă.

— Mă întâlnesc cu prinţul Rowan, rosti Cilean calmă, în ciuda ei însăşi, Jura se simţi furioasă.

— Da? Cere deja să simtă gustul a ceea ce trebuie să fie a lui? Le-a dus în patul lui şi pe alte concurente? Poate şi pe Mealla?

— Încetează odată! porunci Cilean. De când a venit el, te-ai schimbat. Nu, nu plănuiesc să-mi petrec noaptea cu el. Dacă vrei să ştii, Daire a aranjat întâlnirea.

— Daire? întrebă Jura înspăimântată.

— Ai fost aşa de ocupată cu antrenamentul, că n-ai avut timp să-ţi vezi pretendentul, dar eu nu sunt aşa. Rowan este pretendentul meu, cel puţin aşa cred, şi vreau să-l văd, ca să poată să-mi ureze noroc, între patru ochi. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii şi tu cu mine, să-l vezi pe Daire.

— Da, murmură Jura, desigur. Nu se gândise la Daire de zile întregi. Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd.

Terenul din afara zidurilor oraşului şi toată aria din interiorul zidurilor străluceau ca ziua, de sute de torţe ce luminau scene cu oameni beţi, care dansau şi ţopăiau ca să sărbătorească. Atât de mulţi oameni le plesniră pe Jura şi pe Cilean pe spate, încât Jura se hotărî să-şi scoată cuţitul, dar nu dădu decât peste teaca goală. Rowan le aştepta în umbra castelului de piatră al lui Thal. Aştepta de ceva vreme şi pietrele de care se sprijinise i-au provocat dureri de spate, însă ar fi aşteptat zile întregi, dacă asta ar fi însemnt să fie o clipă singur cu Jura. Ea se prefăcu mai bine decât el, că nu se cunosc. La începutul jocurilor, fusese aproape încântat că ea nu se uita la el, deoarece astfel s-ar fi putut să uite de el.

Şi, pe măsură ce competiţiile se desfăşurau, ea

devenind a doua, a treia, chiar a patra, el începu să se îndoiască de faptul că ar putea să câştige până la urmă. Îi ceruse nervos lui Daire să-l asigure din nou de măiestria Jurei ca gardian. La sfârşitul celei de a doua zile ştiu că nu mai putea să fie prudent şi că trebuia să rişte o întâlnire cu ea, aşa că îl rugă pe Daire să o aranjeze. Acuma, stătea aşteptând-o. Jura îi simţi prezenţa, înainte să-l vadă.

— Aici este se adresă ea lui Cilean cu voce sugrumată, apoi văzu cum Cilean înaintează spre umbra lui şi braţul lui mare ţâşni şi o apucă. Mâna Jurei se strânse într-un pumn. Deci era adevărat, Cilean era una dintre cele multe. Acest satir bătrân şi excitat le apuca şi le scotocea pe toate femeile, i-a spus el oare de iubirea lui pentru ea? Toată lumea spunea că se antrena din greu, dar dacă petrecea aşa de mult timp ascunzându-se pe la grajduri şi sărutând femeile, cât de mult timp a avut pentru antrenamente?

— Eşti Cilien, îl auzi ea pe Rowan spunând şi amândoi ieşiră la lumină, în timp ce Jura făcu un pas în umbră.

— Nu ţi-a spus Daire că trebuie să ne întâlnim? întrebă Cilean.

— A spus că va trebui să mă întâlnesc cu cineva... Da, da, desigur, mi-a spus. Eşti singură? Jura îl văzu cercetând întunericul.

— Şi Jura e cu mine. Am venit să ne urezi noroc, între patru ochi.

Privirea lui cercetă umbra, apoi se opri asupra Jurei, cu toate că era sigură că nu putea să o vadă.

— Jura, rosti el şi întinse mâna după ea. Jura nu se mişcă.

— Rowan, chemă Cilean, când el se îndreptă spre Jura.

Rowan continuă să meargă, cu mâna întinsă.

— Pot să-ţi dau un sărut, să-ţi poarte noroc? întrebă el blând. Ea îşi reveni.

— Ai sărutat destul pentru noaptea asta, scuipă ea cuvintele.

Apoi, când el chicoti, ea se înfurie.

— Am ceva ce-ţi aparţine, rosti el şi scoase cuţitul. Ea i-l smulse din mână, cu grijă să nu-i atingă vârful degetelor. Nu-mi mulţumeşti că ţi-l returnez?

Jura fu brusc conştientă că Cilean se afla în spatele lui, şi asculta atentă schimbul de cuvinte.

— Trebuie să plec, rosti ea. Rămâi şi urează-i noroc lui Cilean. Se întoarse şi zbură de lângă cei doi. Era oarbă de mânie şi nu-l văzu, nici nu-l auzi pe Daire, până când nu o prinse. Crezând că e Rowan, se zbătu înnebunită, până când realiză că Daire era cel care o imobilizase.

— Ţi-a făcut cineva rău? întrebă el cu furie în glas. De ce fugi aşa? Se agăţă de el. Nimeni nu le dădu nici cea mai mică atenţie, pentru că multe cupluri băute se îmbrăţişau şi zgomotul cântecelor şi al certurilor era asurzitor. Vino, adăugă Daire şi o conduse mai departe, sub şopronul unui potcovar. Era mai linişte, cu doar un cal drept companie. Ce s-a întâmplat? Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Nimic. Absolut nimic, ţine-mă doar în braţe, sărută-mă. El o sărută, dar nu putu să i-l scoată pe Rowan din minte. Mâine Cilean va câştiga şi se va mărita cu englezul ăsta. Am putea să ne căsătorim şi noi mâine, continuă ea.

Daire se încruntă.

— De ce acest interes brusc pentru mine şi sărutările mele? De ce te porţi ca o femeie? Ea îl împinse.

— Dar sunt femeie. Pentru că nu mă îmbrac ca fiica englezoaică a lui Thal, nu înseamnă că sunt mai puţin femeie.

— Te cunosc, Jura. Te cunosc de când erai copil. Emoţiile nu-ţi stăpânesc mintea.

— Până acum n-ai dovedit-o, ţipă ea, apoi se depărta de el şi începu să fugă înapoi la barăci. Cilean o aştepta şi era foarte, foarte supărată.

— Ai plănuit să câştigi pentru tine, nu-i aşa? rosti ea cu

furie controlată. M-a sărutat, dar a crezut că eram tu. Pe la spatele meu l-ai atras şi pe mine m-ai minţit. N-ai fost niciodată prietena mea. Prietenia noastră nu e nimic altceva decât o minciună. Cilean ieşi din cameră trântind uşa şi lăsând-o pe Jura singură şi tremurând. El a făcut asta. De când a venit în Lanconia, totul în viaţa ei s-a schimbat. Thal o ura, Cilean o ura, Daire o suspecta.

Singurul mod de a le dovedi tuturor că nu era o trădătoare era să se asigure că mâine Cilean va câştiga. Cilean va câştiga, iar Jura va scăpa de Rowan. Se va putea mărita cu Daire, care nopţile o va ţine atât de ocupată, încât nu se va mai gândi la alt bărbat. Atracţia ei faţă de Rowan era doar fizică, lucru ce nu era de mirare, pentru că era o virgină de optsprezece ani. Ea avea nevoie să aibă în pat alături de ea un bărbat puternic, sănătos şi astfel va putea să-l uite pe acest englez molâu.

Molâu, se gândi ea. Dacă era moale, ea n-ar fi dat de necazul prin care trecea.

În timp ce se schimba pentru culcare, se hotărî să lupte până la moarte, dacă era nevoie, pentru a câştiga pentru Cilean. Ea şi Cilean vor concura la prăjini şi în momentul în care Cilean îşi va ridica prăjina, Jura va cădea învinsă, pierzând astfel în faţa ei. Mâine, pe vremea aceasta,

Cilean va fi din nou prietena ei, iar Daire soţul ei. Mâine, pe vremea aceasta, nu va mai fi fecioară.

CAPITOLUL 6

Dimineaţa, Cilean părea obosită şi refuză să vorbească cu Jura. Aceasta încercase să o asigure din nou de prietenia ei, dar Cilean îi întoarse spatele.

Femeile sosiră în marş pe teren şi Jura simţi cum îi pulsează sângele de furie. Mai bine să-i fie smulse braţele din umeri, decât să piardă vreo probă.

Avu loc tragerea la sorţi şi, spre oroarea ei, la proba de lupte Cilean căzu cu Mealla. Celelalte concurente fură vizibil uşurate, în special pentru că Mealla părea că nu realizează că întrecerile acestea erau un fel de joacă. Ea concura ca să câştige. Jura încercă să-i şoptească lui Cilean cuvinte de încurajare, dar aceasta o privi fix.

— Ar trebui să-ţi facă plăcere. Acuma tu vei fi regină. Ai intenţia să-l otrăveşti pe Rowan şi să dai tronul fratelui tău? Sau ce vrei tu e însuşi Rowan? Jura îşi îndreptă spatele.

— Dacă nu poţi să învingi o zerna, nu meriţi să fii regină. Apoi plecă din faţa mâniei lui Cilean. În această ultimă zi, trebuia să învingă doar de trei ori, ultima probă fiind împotriva lui Cilean – dacă aceasta câştiga la lupte. Dacă pierdea, Jura trebuia să concureze cu Mealla şi ştia că,

indiferent dacă ar fi câştigat sau ar fi pierdut, rezultatul meciului nu-i va plăcea. Ori ea va deveni soţia lui Rowan, ori Mealla va deveni regină. Cilean trebuia să învingă.

Jura câştiga cu uşurinţă primele trei probe. Alergă mai repede decât una din antrenoarele irial, apoi reuşi să trimită şase săgeţi chiar în mijlocul ţintei şi o bătu pe o fată fearen, care surprinzător ajunsese în finale. Cea de a treia probă era mai grea: trebuia să sară o ştachetă aşezată sus, deasupra terenului. Reuşi, dar cu greu. Şi aproape izbucni în plâns de uşurare, când femeia zerna, mai grea, dădu ştacheta jos şi pierdu întrecerea...

Acum, tot ce rămăsese era proba lui Cilean cu Mealla, apoi Jura trebuia să lupte cu cea care câştiga.

Meciul dintre Cilean şi Mealla începuse deja şi mulţimea ştia că aceasta e cea mai serioasă probă. După cum arătau cele două femei, aveai impresia că un vultur lupta cu un colibri. Mealla o depăşea pe Cilean în greutate cu mult şi principala apărare a lui Cilean consta în inteligenţă, viteză şi agilitate – niciuna din aceste calităţi neînsemnând prea mult, când un stejar te înconjoară cu crengile lui şi te zdrobeşte. Jura se alătură liniei de concurente înşirate de-a lungul împrejmuirii din zid şi privi întâlnirea. Nu striga încurajări precum celelalte, ci se ruga cu calm, din toată

fiinţa ei.

Mealla îşi înfăşură braţele uriaşe în jurul coastelor lui Cilean şi strânse.

— Trişează! şopti Jura. Leagă-te de punctele ei slabe. Nu o lăsa să te bată. Ar fi vrut ca aceste cuvinte să ajungă la prietena ei şi Cilean păru că într-adevăr le auzi, pentru că îşi apăsă degetele mari pe gâtul Meallei şi durerea o făcu pe uriaşa femeie să-i dea drumul.

Jura dădu şi ea drumul aerului din piept, când cele două concurente îşi dădură ocol una alteia. Involuntar, se uită în sus, la spectatori, şi-l văzu pe Rowan privind-o. Expresia lui era de profund interes. În spatele lui, Daire o privea la rândul lui. Ea îşi întoarse ochii la meci.

Mealla o aruncă pe Cilean la pământ şi fu gata să sară pe ea, dar Cilean fu mai rapidă şi se rostogoli într-o parte, aşa că Mealla căzu în gol, pe terenul tare. Brusc, Cilean fu deasupra ei, cuprinzându-i gâtul cu braţul.

Lipsa de agilitate a Meallei se întoarse împotriva ei, când nu putu să o ajungă pe Cilean şi să o împingă de pe ea. Era prinsă în cursă.

Cilean o ţinu ţintuită la pământ pe Mealla mult timp, până când mulţimea începu să strige.

— Forfet! Forfet! După o perioadă de agonie pentru

Cilean, Mealla pierdu meciul.

Cilean se ridică, dar faţa ei nu era triumfătoare. Era pur şi simplu cenuşie de durere şi epuizare şi ridică doar un braţ, în semn de victorie, ţinându-şi celălalt braţ lipit de ea. Jura ştia că prietena ei e rănită şi alergă la ea, să vadă cât de mare era răul.

— Linişte! ordonă Jura, când Cilean începu să protesteze. Sprijină-te de mine şi nu lăsa mulţimea să vadă că te sprijini. Cât de rău eşti rănită?

— Cel puţin trei coaste rupte, rosti cu calm şi cu voce nesigură Cilean. Să-ţi cedez meciul?

— Nu, vom începe imediat proba. Eu voi pierde în câteva clipe. Dacă te vei odihni puţin, nu vei putea să te mai ridici. Acuma, întoarce-te, zâmbeşte şi fă cu mâna mulţimii. Mă întorc foarte repede.

Inima Jurei palpita sălbatic, când îşi luă prăjina pregătindu-se pentru „lupta” cu Cilean. Nu intenţiona să încerce să facă să arate bine lupta. Tot ce voia era să termine odată cu asta, prietena ei să fie declarată câştigătoare, apoi în sfârşit să scape ca englezul să o mai ia în braţe.

Ea şi Cilean mărşăluiră spre centrul terenului umăr la umăr.

— Când se dă startul, ridică prăjina şi dă-mi una în cap, şopti Jura. Voi cădea şi tu vei fi declarată învingătoare. Fă-o repede. Nu risca să-ţi intre o coastă în plămâni. M-ai înţeles?

Cilean dădu afirmativ din cap. Aproape că nu mai avea nici urmă de culoare în obraji. Cele două femei se aşezară faţă în faţă, în mijlocul terenului. Mulţimea era acum tăcută, pentru că aceasta era întâlnirea decisivă.

Trompetele fură ridicate, se dădu semnalul şi meciul începu.

Jura se dădu spre stânga.

— Loveşte-mă, şopti ea. Cilean stătea doar nemişcată, cu ochii sticloşi din cauza durerii. Pe sub piele, rănile deveniseră purpurii. Loveşte-mă! repetă Jura începând să-i dea ocol. Gândeşte-te la preţiosul tău Rowan. Ca să-l ai, tot ce trebuie să faci este să mă loveşti o dată. Sau vrei să-l am eu? Mă vrei pe mine în patul lui, să-l ating, să-l mângâi?

Cilean ridică prăjina spre dreapta, pentru lovitură, iar Jura, instinctiv şi datorită anilor de antrenamente, ridică şi ea prăjina să se apere. Reverberaţiile izbiturii prăjinilor o şocară pe Cilean şi mâna ei căzu, când prăjina Jurei îi atinse uşor tâmpla. Era prea mult pentru trupul ei zdrobit.

Îşi pierdu cunoştinţa, cu trupul adunat grămadă la picioarele Jurei.

Pentru o clipă fu linişte, în timp ce Jura şi mulţimea se uitau prostiţi la corpul inert al lui Cilean. Apoi Jura căzu în genunchi, exact când mulţimea începu să intoneze:

— Jura, Jura, Jura.

— Cilean, strigă Jura dincolo de zgomot. Trezeşte-te! Trebuie să învingi. Începu să o plesnească pe prietena ei peste faţă, dar Cilean era moartă pentru omenire. Cilean! strigă Jura disperată, iar şi iar.

Mulţimea ajunse până la ele şi începu să o tragă pe Jura de lângă Cilean.

— Nu, nu, ţipă ea. A leşinat doar. Meciul n-a avut loc. Cilean nu a trişat. Eu n-am câştigat. Cilean e câştigătoarea. Cilean, trezeşte-te şi spune-le.

Nimeni nu o auzi, când fu ridicată pe umerii bărbaţilor. Antrenoarele irial alergară la Cilean, pentru a o proteja de picioarele ce o puteau strivi şi se uitară după Jura, care era dusă de acolo. Cu toţii jubilau, pentru că învinsese o irial.

Jura continua să ţipe şi să implore, încercând tot ce putea ca să scape din mâinile bărbaţilor care o cărau, dar era tratată ca un sac cu grăunţe şi i se dădea tot atâta atenţie. Zgomotul veseliei era prea mare, ca să poată fi

auzită.

În momentul în care ajunseră la zidul oraşului, turbă. Nu putea să facă pe nimeni să înţeleagă? Cilean a câştigat, nu ea. Cilean trebuia să fie regină.

Călare pe cai, dincolo de porţi, se aflau Daire şi fiica lui Thal, Lora. Ambii se încruntau la ea.

— Nu am câştigat eu, îi strigă ea lui Daire, dar nici măcar ea nu-şi auzi propriile vorbe, din cauza zgomotului, încercă să coboare şi să alerge la Daire, dar mâinile de pe trupul ei o ţineau strâns.

Când ajunseră la zidul interior şi la bătrânul castel de piatră al lui Thal, era buimacă şi tăcută. Asta nu i se întâmpla cu adevărat. Era un coşmar.

Thal stătea în uşă, sprijinit de Xante. Ridică o mână slabă şi încet-încet mulţimea se potoli.

— Bun sosit, fata mea, rosti el. Camera nupţială te aşteaptă.

— Nu! ţipă Jura în liniştea deplină. Cilean a câştigat. Eu...

Faţa lui Thal deveni din ce în ce mai furioasă, dar Xante fu cel care o întrerupse. Vocea lui bubui:

— Umilinţa şi loialitatea sunt calităţi frumoase pentru o regină.

La aceste cuvinte, mulţimea izbucni în urale şi o cără pe Jura în castel, unde o aşteptau un preot şi prinţul Rowan.

Englezul stătea privind-o radios, ca un idiot, în timp ce Jura încerca să se protejeze de mâinile care îi scotoceau trupul, în timp ce o lăsau jos. Nu i s-a dat timp să facă o baie sau să se schimbe, ci fu depusă alături de uzurpatorul englez, iar preotul începu ceremonia de nuntă. Voia să-i spună nu englezului, voia să-i spună că nu avea niciun drept să se afle în ţara ei, dar apoi se uită la mulţimea din jur. Erau extrem de surescitaţi. Băuseră timp de trei zile şi acum voiau să vadă sfârşitul normal al festivităţilor.

Preotul se uita la Jura şi încet, toţi ochii se întoarseră spre ea, iar ea înghiţi în sec. Acum era momentul hotărâtor. Dacă se răsucea şi pleca acum, consecinţele ar putea fi mari. Diversele triburi ar fi putut să spună că întrecerea a fost o farsă – şi dacă acest bărbat, Rowan, trebuia să-i conducă, nu va putea să o facă niciodată, dacă o femeie l-ar refuza în faţa altarului. Ar râde de el. Ea concurase şi avusese norocul să învingă.

— Jura, rosti Rowan încet de lângă ea. Mă vrei sau nu?

Se întoarse să se uite la el şi ochii aceia profunzi, de un albastru insondabil, păreau că citesc în sufletul ei. Se întoarse spre preot.

— Îl iau de bărbat pe omul acesta, şopti ea printre buzele uscate.

Se ridicară urale asurzitoare şi Jura nu mai auzi ce spuse în continuare preotul. Rowan se întoarse spre ea şi o luă în braţe. Îi şopti ceva, dar ea nu putu să-l audă şi, când el încercă să o sărute, întoarse capul. Mişcarea ei se pare că a plăcut mulţimii.

— Prinţ sau nu, va trebui să o învingi, strigă cineva.

Jura folosi prilejul pentru a se smulge de lângă bărbatul, care acum era soţul ei, şi îşi croi drum prin mulţime, spre o uşă laterală. Mulţimea râdea, dar ei nu-i păsa. Trebuia să plece şi să-i găsească pe Daire şi pe Cilean şi să vorbească cu ei.

— Eşti un prost, Rowan, îi strigă Lora fratelui ei. Mai este încă timp, poţi să o repudiezi, înlătur-o, înainte să intri cu ea în pat.

Rowan mânca, aşa cum făcea de o oră. În ultimele trei zile urmărise jocurile prea concentrat pentru a putea să mănânce. Singurul lui interes fusese ca Jura să câştige şi n-a fost în stare să mănânce de grijă că n-o să reuşească.

— Pe Jura o vreau, rosti el cu gura plină.

— Da, dar ea te vrea? Unde e acuma? De ce a fugit departe de tine? De ce nu eşti împreună cu proaspăta ta

soţie? Rowan luă o înghiţitură zdravănă de bere.

— Trebuie că se ocupă de treburi femeieşti, indiferent care sunt alea. Poate că vrea să facă baie şi să-şi pună o rochie frumoasă. Ce fac cele mai multe mirese în ziua nunţii?

De frustrare, Lora îşi duse pumnii la tâmple. Afară se putea auzi zarva chefliilor.

— Rowan, rosti ea cât de calmă putu, ai fost întotdeauna un bărbat sensibil. Ai studiat din greu, ca să înveţi totul despre Lanconia. Mi-ai spus cât de mare este responsabilitatea ta faţă de această ţară, şi acum rişti totul şi eu nu înţeleg de ce. Ai fost întotdeauna foarte selectiv în privinţa femeilor. Când frumoasa aceea de lady Jane Whitton ne-a vizitat anul trecut, toţi ceilalţi bărbaţi nu au putut să vadă altceva la ea decât frumuseţe, pe când tu ai spus că e o viperă şi, până la urmă, s-a dovedit că ai avut dreptate. Atunci de ce te-a fermecat această Jura? Nu e la fel de frumoasă ca lady Jane.

— Jura e mai frumoasă decât o mie de lady Jane. Se uită spre o farfurie cu tarte de fructe.

— Nu e! strigă Lora. Este sora unui om, căruia i-ar plăcea să te vadă mort. Iei cu tine în pat un duşman. Ar putea să-ţi taie gâtul la noapte.

— Lora, te rog calmează-te. Uite, ia o tartă cu cireşe. Ridică ochii la sora lui şi văzu că era foarte serioasă în mânia ei. În regulă, rosti el împingându-şi scaunul. Poate că am fost puţin cam pripit, dar uneori cineva ştie când are dreptate. Am ştiut că e a mea, din momentul în care am văzut-o. Lora se aşează vizavi de el.

— Ce ştii tu despre ea? în afară de sărutări, în afară de frumuseţe, ce ştii despre ea?

— Tot ce am nevoie să ştiu. Lora oftă.

— Lasă-mă să-ţi spun eu câte ceva despre această Jura, pentru că am considerat de datoria mea să aflu totul despre ea. E sora loială şi iubitoare a unui om, care îţi vrea tronul – şi singurul mod de a-l obţine este omorându-te. N-a avut intenţia să câştige Honorium de astăzi. Se ştie printre femeile din gardă că Jura intenţiona să o ajute pe Cilean să învingă. Dacă te-ai fi uitat cu ochii deschişi la meciul dintre Jura şi Cilean, ai fi văzut că Cilean n-a fost lovită, a leşinat. Acum zace în baraca femeilor cu un umăr dislocat. E o minune că a fost în stare să stea pe propriile picioare, după proba de lupte. Rowan o privea cu o expresie depărtată şi Lora ştia că nu îi făcuse nicio impresie. Şi apoi mai există şi iubitul ei, adăugă încet Lora. Pleoapele lui Rowan se lăsară puţin peste ochi.

— Fiul Britei.

— Da, fiul Britei, Daire.

— Daire? întrebă Rowan. Dar Daire e...

— Prietenul tău? Aşa credeai tu, că e prietenul tău. I-ai mărturisit dragostea ta pentru Jura? Nu ţi-a spus nimic despre faptul că sunt logodiţi de ani de zile? Rowan se încruntă şi Lora spera că în sfârşit o asculta. Jura e duşmanca ta, continuă ea. Vrea să pleci din Lanconia. Întenţiona să aranjeze ca Cilean să se mărite cu tine şi cred că i-a spus preotului da, pentru că a realizat că poate să se apropie mai mult de tine, dacă devine soţia ta. O, Rowan, te implor, ascultă-mă. Mi-e teamă pentru viaţa ta. O soţie e aşa de apropiată de bărbat. Poate să te otrăvească, sau să te înjunghie şi să dea vina pe altcineva. Şi tu eşti aşa de orbit de ea, că te-ar putea determina să faci lucruri pe care nu le faci de obicei. Uite cum ai convocat Honorium, pentru a o obţine. Biata, dulcea, draga de Cilean zace acum zdrobită, pentru că tu ai vrut-o pe această femeie. Cine altcineva va mai vărsa sânge, din cauza pasiunii tale pentru ea? Nu-i place de Phillip şi nici de mine. Ce vei face dacă dă ordin să te părăsim?

— Încetează! porunci Rowan. Se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo. Era aşa de mult adevăr în ceea ce

spunea Lora! Ştia că Jura are putere asupra lui, dar nu s-a gândit cum ar putea să folosească această putere. Nu pot să cred că îmi vrea moartea, rosti încet. Simte pentru mine, exact ceea ce simt eu pentru ea. Îndoiala, gândi el, se pare că îndoiala îl bântuise toată viaţa. Dar despre Jura nu avea nicio îndoială. Dragostea Jurei pentru el şi a lui pentru ea era singurul lucru sigur, pe care-l întâlnise de când trecuse hotarele Lanconiei. Lora se strâmbă.

— Rowan, sunt femeie şi ştiu ce uşor pot fi păcăliţi bărbaţii. Fiecare bărbat crede că el e cel mai bun dintre toţi, crede că e singurul pe care-l iubeşte o femeie. Dar această Jura îl iubeşte pe Daire şi pe fratele ei, şi s-a măritat cu tine pentru ei. Te va înlătura din calea lor şi odată ce tu eşti mort, se va mărita cu iubitul ei Daire, iar Geralt va fi rege.

— Nu te cred, rosti cu violenţă Rowan. Femeii... îi pasă de mine.

— Atunci, unde e? strigă Lora. De ce nu e aici, cu tine? E cu iubitul ei, te asigur, întocmind planuri cum să procedeze cu tine.

Rowan se uită o clipă la sora lui şi ceva din ceaţa din creierul lui începu să se risipească. Dacă ceea ce spunea Lora era adevărat...

— Unde e? întrebă el încet.

— Nu ştiu, răspunse Lora. L-am trimis pe Montgomery să o caute, dar n-a văzut-o. Daire se învârtea dincolo de zidurile oraşului, când Jura a fost adusă înăuntru. Probabil că s-a dus la el. Rowan îşi aminti luminişul răcoros şi liniştit, unde a văzut-o pe Jura prima oară. Poate că acolo s-a dus. Se întoarse spre uşă. Unde te duci? întrebă Lora neliniştită. Ochii lui Rowan erau reci, când se uită la ea.

— Mă duc să-mi găsesc nevasta.

— Şi dacă e cu Daire? şopti Lora.

— Nu va fi, rosti cu răceală şi părăsi încăperea. Lora rămase o clipă locului, apoi se gândi la ce ar fi putut să se întâmple dacă Rowan o va găsi pe femeia pe care o iubeşte în braţele altui bărbat. Ieşi în fugă din cameră pentru a-l căuta pe Xante. Acesta va şti ce e de făcut.

— Nebun băgăcios, zise Xante când Lora i-a spus câte ceva din ceea ce-i spusese lui Rowan. Îşi înşeuă calul. Jura nu e asasină şi e fecioară, continuă el. Nu s-a culcat cu Daire. N-ar fi trebuit să-i spui lui Rowan toate astea şi să-l faci să se îndoiască de ea.

— E fratele meu şi trebuia să-l previn.

— Aşa cum e şi Geralt fratele Jurei, dar nu l-ar otrăvi pe Rowan, mai mult decât l-ai otrăvi tu pe Geralt.

— Nu cunoşti femeile, cum le cunosc eu, rosti Lora înţepată.

— Nu, dar o cunosc pe Jura. Se opri şi se uită la Lora, care stătea pe loc şi-şi muşca buzele de îngrijorare. Îşi ajusta şaua. L-ai iubit pe bărbatul cu care te-ai măritat, la fel de mult cum îl iubeşti pe Rowan? o întrebă el. Ea fu surprinsă.

— Da, răspunse. Xante nu mai comentă, ci se săltă în şa.

— Am idee unde s-a dus Jura. Femeile vânează uneori pe acolo. Se uită în jos la ea. Du-te înăuntru. Am să-l protejez pe fratele tău de îndoieli.

Lui Rowan i se învârtea capul de la imaginile pe care Lora i le vârâse în minte. De la prima lui întâlnire cu Jura a ştiut că o iubeşte. Nicio altă femeie nu l-a impresionat aşa cum o făcuse ea, asta era în mod cert dragoste. Dar oare şi ea simţea la fel? îşi închipuise că da, dar a spus-o vreodată? Când încercă să-şi aducă aminte cele trei întâlniri cu ea, rapide şi furtunoase, nu putu să-şi amintească să fi spus prea multe – cel puţin nu în cuvinte.

Descălecă la o oarecare distanţă de locul unde o întâlnise prima dată şi continuă să meargă pe jos, în linişte şi pe întuneric. Deja putea să audă voci furioase. Se

apropie mai mult, până când putu să audă mai bine.

— M-ai minţit, Jura, zicea Daire. De câte ori te-ai întâlnit cu el în secret? Mi-a spus cum i te-ai aruncat în braţe!

— Nu-i adevărat, negă Jura şi vocea ei era nefirească, ca şi cum şi-ar fi reţinut lacrimile. L-am întâlnit de două ori din întâmplare şi o dată m-a ademenit prin înşelăciune să-l întâlnesc. Niciodată n-am vrut să-l văd. Ştii cât de mult l-am urât întotdeauna. Nu aparţine Lanconiei. Geralt trebuie să fie rege. Nu are dreptul...

— Se pare că are toate drepturile acum, scuipă cuvintele Daire. Are dreptul să te atingă, să te ia în braţe. De aceea te-ai antrenat atât de intens şi ai concurat cu atâta forţă? Pentru ca să-l câştigi şi să împarţi patul cu el? Patima îţi stăpâneşte mintea, la fel ca trupul? Ai oftat după el zi şi noapte şi ai uitat de poporul tău? Ne-ai trădat, din cauza dorinţelor tale?

— Nu! strigă Jura. Nu sunt trădătoare. Nu tânjesc după el. Minţea şi ştia asta, dar nu putea să-şi permită să-l piardă pe omul, care era prietenul ei de atâţia ani. Când Thal se supăra pe ea, el obişnuia să o ascundă şi să-l mintă pe Thal, în legătură cu acţiunile ei. M-a atacat. Nu i-am cerşit niciodată atingerile.

— Ha! Vei spune aşa ceva şi în noaptea aceasta, când

vei fi în pat cu el?

— Pe Dumnezeul meu, că n-aş vrea să mă duc în patul lui, rosti Jura.

— Dorinţa ţi se va împlini, rosti Rowan cu vocea plină de o furie stăpânită, ieşind dintre umbre, în lumina lunii. Îşi scoase sabia. Iar tu, i se adresă lui Daire, vei muri, pentru că te-ai atins de soţia mea. Daire trase sabia din teacă.

— Nu! ţipă Jura şi se aruncă asupra lui Rowan. Nu-l răni. Voi face orice doreşti.

Rowan rânji.

— Nu vreau nimic de la tine. O împinse în lături cu putere de parcă era o insectă sâcâitoare, şi Jura ateriză la vreun metru depărtare, în iarba udă.

Îi privea pe cei doi bărbaţi dându-şi ocol unul altuia şi ar fi dorit să ştie un mod de a-i opri. Îşi scoase cuţitul intenţionând să se bage între ei, când o mână mare o apucă de umăr şi o făcu să rămână aşezată. Ridicând ochii îl văzu pe Xante.

Destul de calm, Xante păşi între cei doi bărbaţi, cu faţa spre Rowan.

— Ai dreptul să iei viaţa acestui om, my lord, rosti el, dar te implor să nu o faci. Astăzi şi-a pierdut logodnica şi aceasta atât de brusc şi public.

— Este ceva mai mult decât atât, îl repezi Rowan. În lături din calea mea.

— Nu, sire, nu este, rosti Xante fără să se mişte. Nu există nicio trădare. Mai curând, doi cerbi tineri şi înflăcăraţi luptându-se pentru o femelă.

Brusc Rowan deveni conştient de ceea ce făcea. Acţionase aşa cum îi fusese teamă lui Feilan că va face. Se purtase ca un englez emotiv şi nu ca un lan-conian. Cu orice preţ, trebuia să se controleze. Cicatricea de pe pulpa piciorului zvâcni şi îl duru, aproape tot atât de tare ca în ziua în care i-o făcuse mentorul lui. Se îndreptă şi îşi băgă sabia în teacă.

— Ai dreptate, Xante. Daire, femeia e a ta. N-am să o silesc să fie a mea. Ia-o.

Cei doi bărbaţi nu se mişcară, când Rowan se întoarse spre locul unde era calul lui. Xante îşi reveni primul.

— E soţia ta, my lord. Nu poţi să o lepezi aşa uşor. Poporul va fi furios...

— La dracu cu poporul! strigă Rowan. Femeia asta mă urăşte. Nu pot să-mi iau o astfel de nevastă. Spune poporului că ultima probă nu s-a desfăşurat corect. Mă voi însura cu Cilean. Spune-le orice.

— Şi voi fi primul, care voi fi nevoit să te însoţesc

dincolo de hotare, urlă Xante. Nu vii aici cu metodele tale englezeşti, ca să ne scuipi. Tu ai vrut femeia, tu ai vrut Honorium şi acum, pentru Dumnezeu, va trebui să alegi: Anglia sau Lanconia. Să alegi între metodele tale englezeşti şi metodele noastre lanconiene. Leapădă femeia şi pierzi regatul. Rowan ştia că i se spune adevărul. Dar, să trăiască cu o femeie care îl ura! O femeie care găsea atingerea lui prostească şi dezgustătoare. O femeie care se ruga să nu ajungă în pat cu el. Rowan scrâşni din dinţi.

— Am să o iau, dar, pe Dumnezeul meu că n-am să o ating, până când nu mă va implora ea să o fac. Înainte de a se mai rosti o vorbă, fură întrerupşi de zgomotul făcut de cai. Era Geralt, cu faţa lui tuciurie aproape invizibilă în lumina slabă a lunii. Geralt se uită la Rowan.

— Tatăl nostru a murit, rosti el şi trase de hăţuri, pentru a-şi întoarce calul înapoi, spre Escalon. Rowan nu se uită la niciunul dintre cei din jurul lui, ci se îndreptă spre cal. Acum era rege. Regele unui popor care nu-l voia; soţul unei femei care nu-l voia.

CAPITOLUL 7

Jura se sprijini de un copac gâfâind greu din cauza goanei. Trecuse o săptămână de la moartea lui Thal şi, cu excepţia ceremoniei de înmormântare, nu părăsise câmpul de instrucţie al femeilor. Pe deasupra gropii adânci a lui Thal îl văzu pe omul care era soţul ei cum se uita la ea, după care repede a întors capul.

Îşi întoarce capul, gândi ea cu furie, aşa cum reacţiona toată lumea faţă de ea. Femeile-gardian o priveau pe sub glugă şi şuşotelile lor încetau, când se apropia. La trei zile după Honorium, recrutele au încetat să i se mai supună. Onora, o fată înfumurată şi cu temperament puternic, care visa să ia comanda gărzii şi care luptase din greu să-l câştige pe Rowan, i-a surâs Jurei dispreţuitor şi i-a spus că e repudiată de rege, aşa că ele de ce să-i arate respect? Jura se afla în faţa a zece tinere recrute, fiecare privind-o sfidător.

Impulsul iniţial fu să tragă cuţitul împotriva Onorei, dar nu era atât de proastă încât să se împotrivească celor zece femei puternice. Cât mai demn putu, se întoarse şi părăsi terenul.

Se pare că nimeni nu era de partea ei. Femeile din

gardă credeau că a minţit, când a spus că nu voia să câştige, şi a doborât-o pe Cilean în mod deliberat. În ce o privea pe aceasta, Cilean zăcea în camera ei, organismul recuperându-i-se încet, şi refuza să o vadă pe Jura.

Acuma, stând sprijinită de copac, Jura era conştientă că îl ura pe acest Rowan, care se considera rege.

Furia ei era atât de mare, că la început nu auzi paşi apropiindu-se. Omul dădu aproape peste ea, înainte să fi putut să-şi scoată cuţitul. Era unul din cavalerii englezi, care îl însoţise pe duşmanul ei venind din Anglia.

— Bagă-l în teacă, se repezi el. Era tânăr, îmbrăcat în ţinuta lungă a englezilor şi se încrunta la ea. My lord te roagă să te duci la el.

— Nu mă supun lui, rosti Jura continuând să ţină cuţitul pregătit.

Omul făcu un pas spre ea.

— Continuă să mă ameninţi. Mi-ar plăcea să-ţi trag câteva. Nu sunt prea obişnuit cu poporul tău şi cu atât mai puţin cu tine.

— Neile! se auzi o voce profundă în stânga Jurei. Se întoarse spre locul de unde venise vocea cu cuţitul pregătit. Era un alt cavaler englez, un om mai în vârstă, sau cel puţin care arăta mai bătrân, pentru că avea o

cicarice într-o parte a capului, unde părul îi crescuse de culoare albă. Acesta se întoarse spre Jura.

— My lady... Se opri furios, când celălalt cavaler sforăi. Regele Rowan doreşte să te vadă.

— Am treabă, zise Jura.

— Căţea! rosti cavalerul mai tânăr, Neile, şi făcu un pas spre ea.

Omul mai vârstnic făcu la rândul lui un pas înainte.

— Nu e o rugăminte. Vino cu mine. Jura văzu ameninţarea din ochii lui, care îi dădea de înţeles că vor apare consecinţe, dacă nu merge cu el. Ştia că venise timpul să plătească, pentru crima de a câştiga în Honorium. Îşi băgă cuţitul în teacă.

— Sunt gata. Îl urmă pe cavalerul mai în vârstă, cu cel tânăr după ea, spre marginea pădurii. Un cal înşeuat o aştepta şi un animal de povară era încărcat cu ceea ce recunoscu că erau puţinele ei bunuri. Nu comentă în privinţa motivului lor, ci călări cu cei doi spre Escalon. De la căsătoria ei, se izolase şi nu avea idee cum reacţiona poporul irial faţă de despărţirea dintre ea şi Rowan, dar în curând oamenii o făcură să afle. Râdeau când trecu pe lângă ei şi o numiră Regina Fecioară. Le plăcea ideea că această frumoasă tânără, după care oftaseră aşa de mulţi,

a fost respinsă de rege.

Jura ţinu capul sus, când intrară în oraşul înconjurat de ziduri, apoi dincolo de zidurile interioare, spre castelul lui Thal. Înăuntru, castelul era mult mai curat decât pe vremea când Jura locuise acolo şi fornăi dispreţuitoare, îşi pierd timpul cu astfel de frivolităţi!

Cavalerul englez deschise uşa unei camere, pe care Jura o cunoştea bine. În această cameră, Thal îşi punea la punct strategiile de război. Întră înăuntru şi uşa se închise în urma ei. Ochii ei avură nevoie de o clipă, pentru a se obişnui cu întunericul. Rowan şedea în fundul încăperii, lipsa de lumină făcând ca părul lui să pară mai întunecat.

— Poţi să stai jos, rosti el.

— Voi rămâne în picioare, răspunse ea.

Putea să-i simtă furia, dar nu mai mare decât a ei.

— Trebuie să vorbim, rosti el printre dinţi.

— N-am nimic de spus, ce nu s-a spus încă, răspunse ea.

— Să te ia naiba, strigă el. E vina ta. Tu m-ai amăgit, făcându-mă să cred că mă doreşti. Deşi omul nu arăta deloc ca Thal, se comporta ca el. Thal nu crezuse niciodată că el fusese cauza vreunei greşeli, întotdeauna altcineva era de vină.

— Nimeni nu confundă patima cu dorinţa de căsătorie,

zise ea calmă. Poate că am tânjit după un fierar bine făcut, dar n-am vrut să mă mărit cu el.

— Eu sunt regele tău, nu un fierar. Ea se uită la el.

— Nu eşti regele meu. Eşti un englez care, datorită unei glume crude a zeilor, mi-a fost dat drept soţ. Există moduri ca mariajul să fie anulat.

Rowan se ridică şi se îndreptă spre fanta îngustă din zid destinată trăgătorilor, care trecea drept fereastră, din capătul cel mai îndepărtat al camerei.

— Da, rosti el încet. M-am gândit la asta, dar mi-e teamă că nu e posibil. Cel puţin nu acum, nu când Honorium e aşa proaspăt în mintea oamenilor. Făcu o pauză şi Jura îl văzu ridicând din umeri. Blestem ziua în care tatăl meu a întâlnit-o pe mama. Aş vrea să se fi măritat mai curând cu un rob, decât cu un lanconian. Întotdeauna gândul de a fi prinţ nu mi-a plăcut, dar acuma e şi mai rău. Vorbea aşa încet, încât de abia îl auzea. Se întoarse spre ea. Vreau să unesc triburile din Lanconia, adăugă el, şi mi-e teamă că irialii nu mă vor urma, dacă o părăsesc pe sora vitregă a fiului bătrânului lor rege. Jura zâmbi.

— Să uneşti triburile Lanconiei? Nu vrei să muţi şi munţii Tanovian? Poate că ţi-ar plăcea să se afle puţin mai departe, spre sud. Sau poate că ţi-ar plăcea să muţi

râurile. Ochii lui aruncau flăcări albastre.

— Oare de ce am permis trupului meu să-mi conducă capul? Oare de ce nu am avut o conversaţie de un minut cu tine, înainte de a convoca Honorium?

— Tu l-ai convocat? Am crezut că Thal l-a poruncit, pentru a da tuturor triburilor ocazia să încerce să-l dobândească pe prinţul englez.

— Aşa nebun am fost încât eu l-am convocat, ca şi cum era singura speranţă de a te căpăta. Eram sigur căvei câştiga.

O clipă Jura rămase tăcută, dar în următoarea se repezi la el cu pumnii încleştaţi.

— Ai rănit-o pe prietena mea Cilean, din cauza patimii tale? ţipă ea. Mi-ai rupt logodna cu Daire, din cauza dorinţelor tale?

Când ea se repezise la el, o prinse şi se propti cu spatele de zidul de piatră. Cu toate că era atât de furios pe ea, nesănătos de furios, vicios de furios, în momentul în care o atinse furia i se transformă în dorinţă. O cuprinse în braţe şi gura lui o strivi pe a ei, iar Jura îi răspunse, trupul ei părând că încearcă să se dizolve în al lui. Braţele ei îi înconjurară gâtul, trăgându-l mai aproape, în timp ce gura i se deschise sub a lui. Mânia, disperarea, singurătatea ei,

se transformară în dorinţă. Era a lui, să facă cu ea ce doreşte.

Deodată, el o împinse deoparte şi Jura căzu pe pardoseala tare de piatră.

— Trebuie să vorbim, rosti el printre dinţi. Gâfâia ca un cal ce galopase îndelung, în timp ce se uita la ea grămadă pe jos. O rază de soare intră prin fanta pentru trăgători şi îi lumină ceafa. Te blestem, Jura, rosti el cu maxilarul încleştat. Am făcut un jurământ în faţa lui Dumnezeu că n-am să te ating şi nici nu o voi face. Jura încercă să-şi revină.

— Acum suntem căsătoriţi, rosti ea. Indiferent ce probleme avea cu logica lui, acestea nu aveau nicio legătură cu dorinţa ei.

— Atunci va trebui să mă implori, rosti el.

— Ce ar trebui? întrebă ea ridicându-se.

— Dacă mă vrei în patul tău, va trebui să mă implori. Jura clipi.

— Acesta e vreunul din obiceiurile voastre englezeşti? Le făceai pe blândele tale englezoaice să te implore? Era un mod de a le umili şi mai mult, iar tu să te simţi mai puternic? Bărbaţii lanconieni nu au nevoie să-şi determine femeile să se înjosească. Bărbaţii lanconieni sunt bărbaţi.

Furia lui reveni şi făcu un pas spre ea, apoi se dădu deoparte, aşa cum face cineva când se apropie prea mult de foc.

— Am făcut un jurământ în faţa lui Dumnezeu şi n-am să-l calc. Acum, avem de discutat.

— Nu am nimic de discutat cu tine, rosti Jura şi se îndreptă spre uşă.

El o prinse de braţ, dar îi dădu imediat drumul.

— Stai jos, porunci el. Ridicând din umeri, Jura se supuse. Rowan se întoarse şi începu să păşească în sus şi în jos. Îndiferent cum s-a întâmplat, continuă el, sau prin ce hotărâre a sorţii, tu şi cu mine suntem căsătoriţi. Aş putea să anulez căsătoria, dacă circumstanţele ar fi altele, dacă nu aş fi pe jumătate englez şi deci suspect şi dacă nu ai fi rudă cu Geralt. Prin urmare, nu putem să ne eliberăm din această căsătorie, aşa că va trebui să facem nişte concesii. Mâine plec la tribul vatell, să stau de vorbă cu conducătorul lor şi tu trebuie să mă însoţeşti. Jura se sculă.

— Categoric n-am să o fac. În faţa ei, Rowan se aplecă, până când nasul lui aproape îl atinse pe al ei.

— Nu am încredere în tine, că n-ai încerca să aduni o armată, ca să-l pui pe tron pe zgomotosul şi arogantul tău frate. Am să te ţin lângă mine – pe amândoi – astfel încât

să pot să vă supraveghez mai bine.

— Sau pentru că nu vrei ca poporul să-şi închipuie că nu eşti în stare să-ţi dezvirginezi nevasta, rosti ea încet. Putea să-i simtă respiraţia pe buzele ei.

Pleoapele lui coborâră.

— Pot să o fac foarte bine, să nu greşeşti în această privinţă. Se uită la buzele ei şi apoi la ochii ei. Dar n-o voi face. Ea se trase mai departe de el. Îndiferent care erau motivele lui stupide englezeşti pentru a o respinge, chiar asta făcea, o respingea. Era un motiv în plus, pe lunga ei listă cu cauzele pentru care îl ura.

— Voi rămâne aici şi...

— Nu! rosti el cu voce tare. Îndiferent dacă vrei sau nu, eşti soţia mea şi te vei comporta ca atare. Dacă nu-mi împărţi patul, îmi vei împărţi camera, sau cortul, indiferent ce va fi. Nu voi permite să stea ceva în drumul meu de unire a triburilor. Dacă poporul vrea să mă vadă împreună cu soţia mea virgină, atunci aşa mă va vedea – iar eu voi putea să mă conving că nu faci nimic rău, pe la spatele meu.

— Dacă voi băga o sabie în tine, va fi în inima ta, nu în spatele tău.

— Îmi dau seama că afirmaţia asta e destinată să-mi

liniştească temerile, rosti el sec.

— Ia-o cum vrei, zise ea privindu-l, apoi expresia ei se transformă în curiozitate. Cum plănuieşti să uneşti triburile? Să le cucereşti? Rowan se îndreptă spre fereastră.

— Un fel de a spune. Vreau să le mărit între ele, astfel încât după vreo două generaţii de împerecheri, să nu se mai ştie din ce trib face parte fiecare. Toţi vor fi lanconieni. Jura îi zâmbi.

— Şi cum plănuieşti să faci asta? Să le ceri să se cupleze cu nişte oameni pe care-i urăsc? Zâmbetul ei dispăru. Nu ştii nimic despre noi. Triburile mai bine vor muri, decât să-şi abandoneze identitatea. De ce nu te duci înapoi în Anglia ta, şi să ne laşi în pace, înainte de a stârni un război – dacă vei trăi până atunci?

— Şi o să vii şi tu cu mine? Jura fu înspăimântată.

— Să trăiesc în Anglia, unde femeile trebuie să-i implore pe bărbaţi ca să le obţină favorurile? Rowan deschise gura să explice, dar o închise la loc.

— N-am să încerc să-ţi explic. Datoria ta este să te supui, nimic altceva. Când voi călători prin Lanconia, vei merge cu mine, nimic altceva. Nu vreau sfaturi din partea ta şi nici alte comentarii. Trebuie să fii o soţie

corespunzătoare.

— Vrei să spui: un şoarece englezesc, rosti ea. Nu vei găsi prea uşor o femeie lanconiană care să se supună, cum fac palidele tale păpuşi englezeşti. Am să merg cu tine. Ce mai contează? Până la următoarea lună plină, voi fi văduvă. Se răsuci pe călcâie şi părăsi camera.

În timp ce mergea de-a lungul coridoarelor prost luminate, cu pereţi din piatră, spre holul principal, se gândea cât e de nebun. Ca şi cum ar putea să mârşăluiască prin oraşul de reşedinţă al fiecărui trib, şi să-i roage să fie buni să înceteze să se mai urască unii pe alţii. Ea avea dreptate, în câteva zile cineva îl va ucide pe nebun.

Şi că nu voia să o ducă în patul lui, era într-adevăr ceva uimitor. Asta pentru că nu o dorea? Părea un gând ridicol, sau poate că toţi englezii erau la fel de pasionaţi după femei, cum era el după ea. Sau poate că nu era în stare să consume mariajul. Ridică din umeri. Cine putea înţelege gândurile unui idiot străin?

— Tu eşti Jura, rosti o voce mică, cu respiraţia tăiată. Tu ai câştigat.

Jura privi în jos şi-l văzu pe micuţul fiu al englezoaicei, îl suspecta că e mai mic decât indica înălţimea lui, iar pielea

şi părul palide i se păreau ca un aluat ce nu fusese copt destul. Torţa de pe perete făcea ca băiatul să arate ca şi cum faţa lui era sculptată dintr-o perlă.

— Ce vrei? întrebă privindu-l. Era un duşman tânăr, totuşi duşman.

— Te-am văzut, rosti băiatul cu ochii rotunzi, la fel de albaştri ca florile din luncă. Te-am văzut câştigând. Te-am văzut bătând pe toată lumea. Vrei să mă înveţi să alerg aşa ca tine? Şi să lupt? Şi să trag cu arcul? Jura nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Poate. Băiatul îi zâmbi la rândul lui.

— Aici erai, rosti o voce din capătul coridorului. Era tânărul Montgomery şi mâna Jurei se îndreptă instinctiv spre pumnal, dar tânărul se uita uluit la ea, într-un mod despre care Jura îşi dădu seama că e un fel de compliment. Mâna i se relaxa.

— Ea e Jura, rosti mândru băiatul.

— Da, ştiu, zise Montgomery şi zâmbi. Jura observă că era pe cale să devină un bărbat splendid şi îi zâmbi la rândul ei.

— Ce e? strigă Rowan din spatele celor trei. Montgomery, nu ai nimic de făcut, decât să salivezi pe lângă soţia mea? Nu ai nicio armură de lustruit? Nicio

armă să ascuţit? Nicio lecţie de studiat?

— Ba da, my lord, rosti băiatul, dar îi aruncă Jurei încă un zâmbet, înainte de a pleca. La sunetul strigătului unchiului său, micul Phillip se strecură între Jura şi perete, ascunzându-se în timp ce-i înconjura coapsa cu braţele şi se sprijinea de ea. Jura se uită la el surprinsă.

— Phillip! strigă ascuţit Rowan. Ce-ţi închipui că faci?

— Ea e Jura, rosti băiatul, ca şi cum ar fi fost un răspuns.

— Ştiu foarte bine cine e, acuma pleacă de lângă ea. Jura îi zâmbi lui Rowan.

— Dacă nu poţi stăpâni un copil, te aştepţi să le stăpâneşti pe Brita şi pe Yaine, care domnesc peste celelalte triburi? Şi pe bătrânul Marek cel slinos?

Rowan îl trase pe Phillip de braţ, dar băiatul se strecură înapoi în spatele Jurei, care îşi plasă trupul între Rowan şi băiat. Deodată Rowan îşi îndreptă spatele.

— Ai putere asupra mea, rosti el blând. Mă faci să acţionez de parcă aş fi chiar mai tânăr decât scutierul meu. N-am să mă lupt cu tine pentru băiat; fără îndoială că l-ai fermecat şi pe el. Dar aminteşte-ţi, el nu e moştenitorul meu. N-ar fi în beneficiul tău să-i faci rău.

— Să fac rău unui copil? întrebă Jura oripilată. Chiar dacă e un copil englez? Mergi prea departe. Nu am nevoie

să fac rău nici unui englez, pentru că îţi vei face tu însuţi cel mai mare rău. Noi lanconienii ne vom sătura de satisfăcuta ta superioritate şi cineva, în afară de mine, va tăia câteva capete. Ochii ei se îngustară. Şi acest Neile al tău va cădea primul.

— Neile? întrebă Rowan. A încercat să-ţi facă ochi dulci?

— Mută-ţi gândul din pantaloni. Omul ne urăşte şi ne dă asta de înţeles. Acuma, mi-e foame şi simt miros de mâncare. Mi se permite să mănânc, sau ai jurat că nu am voie? Nările lui Rowan vibrară de furie, dar nu spuse nimic.

— Vino. Mănâncă. Cine sunt eu să am ceva de spus în legătură cu viaţa ta? Se întoarse şi începu să coboare spre holul mare.

Jura intenţiona să-l urmeze, dar Phillip încercă să o ia de mână.

— Luptătorii lanconieni nu se ţin de mână, rosti ea, şi îndreaptă-ţi umerii. Cum poţi fi lanconian, dacă îi ţii aşa prăbuşiţi?

— Da, sir, răspunse Phillip şi Jura nu-l corectă pe băiatul care stătea în poziţie de drepţi. Îi zâmbi.

— Poate că am putea să-ţi găsim o îmbrăcăminte adecvată, care să se potrivească mai bine cu un luptător irial.

— Şi un cuţit? întrebă el cu ochii strălucind.

— Categoric şi un cuţit. Lungi mese demontabile fuseseră instalate în sala principală şi servitorii cărau platouri cu carne şi legume. Jura se îndreptă spre capătul mesei, să se aşaze acolo, dar Rowan încruntându-se îi făcu semn să ia loc lângă el, pe bancă. Phillip o urma ca o umbră.

— Phillip, îşi strigă Lora fiul, din partea cealaltă a lui Rowan, făcându-i semn să vină să stea lângă ea.

— Jura mă lasă să stau cu ea, rosti băiatul cu mica lui spinare rigidă.

Lora fu gata să se ridice, dar Rowan o opri.

Un preot binecuvântă bucatele şi cei aproximativ cincizeci de comeseni se repeziră, de parcă erau lihniţi de foame. Apoi începură să facă gălăgie mare, certându-se în legătură cu armele şi caii şi cine era cel mai bun luptător.

Când masa ajunse cam la un sfert, doi bărbaţi săriră unul la gâtul celuilalt, fiecare încercând să-l sugrume pe adversar.

Cu toate că văzuse care era temperamentul lanconienilor, Rowan fu totuşi găsit nepregătit pentru această izbucnire. Vorbea cu Lora, aşa că nu reacţiona imediat.

Dar nu la fel se întâmplă cu Jura. Ea sări pe masă, înainta doi paşi şi se aruncă asupra celor doi dezechilibrându-i, astfel încât toţi trei căzură pe pardoseală, printre diverse resturi şi câini care lătrau. Chiar în timp ce cădea, ea scoase cuţitul.

— Am să străpung inima următorului care-mi întrerupe masa, ţipă ea.

Oamenii se calmară şi se ridicară de jos. Ceilalţi lanconieni de abia se opriseră din mestecat, văzând această întâmplare foarte obişnuită, dar pentru englezi nu era obişnuită deloc. Jura se ridică scuturându-se de praf şi întâlni privirea lui Rowan şi a celor trei cavaleri ai săi. Englezoaica stătea de o parte, cu ochii îngroziţi, strângându-şi băiatul la piept.

Jura nu avea idee ce cauzase astfel de priviri pe feţele acestor oameni. Faţa lui Rowan era la fel de roşie ca un apus de soare, cu venele de pe gât gata să-i pocnească, cu muşchii maxilarului încordaţi, în timp ce cei trei cavaleri ai lui arătau oripilaţi. Jura îşi băgă cuţitul în teacă.

— Se răceşte mâncarea. Phillip se smulse de lângă mama lui şi alergă să-şi petreacă braţele în jurul coapselor Jurei.

Zâmbind, ea îşi puse mâna pe părul moale al băiatului,

apoi se aplecă, îl luă de umeri şi îl împinse la un braţ depărtare, pentru a-l putea privi.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea blând. Ţi-e teamă de un lanconian?

— Fetele nu se pot lupta cu bărbaţii, şopti băiatul.

— Adevărat, dar aceştia erau doar Raban şi Sexan. Întotdeauna se bat. Acum trageţi umerii spre spate, stai drept şi... Jura se întrerupse, pentru că Lora revenindu-şi din şoc, îşi luă fiul de acolo.

— Cum îndrăzneşti, întrebă Lora. Cum îndrăzneşti să-mi atingi fiul şi să-l înveţi obiceiurile voastre violente? Nu eşti femeie. Nu eşti potrivită să stai lângă copii.

Jura se ridică şi făcu un pas spre Lora, cu ochi reci şi duri. Rowan se interpuse între cele două femei.

— Vino cu mine, rosti el privind-o pe Jura cu o expresie pe care ea nu o văzuse niciodată la el. Acum, lanconienii se opriră din mâncat, pentru a privi scena. Bătaia şi pe Jura sărind pe masă nu treziseră niciun interes, acuma însă se întrebau ce făceau aceşti englezi ciudaţi. S-au supărat pentru că o femeie-gardian oprise bătaia? Asta era datoria ei.

— Vino cu mine, repetă Rowan cu maxilarul încleştat.

— Mi-e foame, rosti Jura uitându-se la mese şi la

mâncarea ce dispărea cu repeziciune. Degetele lui Rowan se înfipseră în braţul ei şi începu să o tragă afară din cameră. Jura încercă să se smulgă de lângă el, dar o ţinea strâns, aşa că îl înjură, pentru că o punea într-o situaţie stânjenitoare în faţa poporului ei.

El o împinse prin prima uşă deschisă, într-o cameră mică, pentru depozitarea butoiaşelor cu bere şi mied.

— Niciodată, rosti el în faţa ei imediat ce uşa fu închisă, soţia mea nu se va mai comporta aşa, niciodată. De abia putea să vorbească de furios ce era. Parcă ai fi fost o târfă oarecare, care a sărit pe masă şi... şi... – aproape că se înăbuşi – să te arunci cu trupul peste bărbaţii aceia. Oare omul ăsta era nebun?

— Asta e datoria mea, rosti răbdătoare. Femeile-gardian sunt antrenate să aplaneze conflicte şi, ca reprezentantă a lui Thal, era datoria mea. Dacă Geralt ar fi fost la masă, s-ar fi ocupat el de oamenii aceia. Faţa lui Rowan deveni purpurie.

— Thal e mort, rosti el. Eu sunt regele. Eu voi rezolva disputele dintre proprii mei oameni. Nu soţia mea. În Jura începu să crească mânia.

— Încep să înţeleg. Asta pentru că sunt femeie. Tu crezi că femeile lanconiene sunt la fel de laşe şi nefolositoare,

ca sora aceasta a ta? El se îndreptă spre ea.

— Lasă-o pe sora mea în pace. Îţi spun că nu vei mai acţiona, ca şi cum ai fi supraveghetor al ordinii publice. Eşti femeie şi te vei comporta ca atare.

Omul era absurd.

— Trebuie să stau şi să cos, pentru a-ţi dovedi că sunt femeie? Oare arăt eu ca un bărbat? Fără să vrea, Rowan îşi coborî privirea spre trupul ei, cu sânii fermi şi înalţi, cu coapsele lungi şi rotunde şi cu tunica aceasta scurtă care se mula pe fundul ei. Pentru a mia oară îşi blestemă firea repezită, care îl determinase să jure că-şi va ţine mâinile departe de ea.

— Te vei supune mie, sau ai să regreţi, rosti el.

— Ce ai să faci? Ai să porunceşti să fiu ţinută prizonieră? Şi cine se va supune poruncilor tale? Crezi că lanconienii mei o vor face? Nu ţi se va permite niciodată să ieşi viu pe porţile oraşului Escalon, dacă îmi vei face vreun rău. Şi acesta va fi sfârşitul planurilor tale copilăreşti de unire a triburilor.

Rowan îşi încleşta pumnii de o parte şi de alta a trupului. Niciodată, nimeni nu l-a înfruntat în felul acesta. Avusese de a face cu fiii nătărăi ai unchiului său William, fără să-şi piardă firea nici măcar o dată. Şi niciodată o femeie nu l-a

înfuriat aşa. Femeile erau fiinţe dulci, amabile, care îl reconfortau pe bărbat şi ascultau ce avea de spus, cu ochi mari şi plini de adoraţie. Dacă un bărbat mergea la vânătoare, când se întorcea îi povestea soţiei despre pericolele vânătorii, iar ea îl privea şi îi admira curajul. Dar Jura putea să doboare un cerb mai mare decât al lui.

— Nu ai haine femeieşti? întrebă el. Trebuie să te îmbraci doar cu aşa ceva? făcu un semn spre pantalonii ei largi şi cizmele înalte cu jartiere încrucişate.

— Nu eşti mai matur decât un copil, îl repezi ea. Ce contează cu ce mă îmbrac?

Uniforma asta mă ajută să-mi îndeplinesc îndatoririle şi... Se opri, pentru că Rowan o atrase în braţele lui.

— Îndatoririle tale sunt doar faţă de mine, rosti el răguşit. Să nu-ţi mai lipeşti trupul de un alt bărbat.

— Te referi la momentul când am oprit bătaia? Vocea ei era mai lentă şi mai joasă. Nu putea să gândească, atunci când o atingea.

— Jura, tu mi-ai făcut ceva. Nu mă recunosc nici eu însumi.

— Atunci am să-ţi spun eu cine eşti: eşti un englez aflat într-o ţară căreia nu-i aparţii. Trebuie să te întorci în Anglia şi să laşi domnia fratelui meu.

El o împinse de lângă el.

— Pleacă. Du-te şi umple-ţi stomacul şi nu te mai băga niciodată între mine şi oamenii mei.

— Ei sunt lanconieni, nu sunt oamenii tăi, zise ea şi ieşi repede din cameră îndreptându-se spre holul principal. Va fi norocoasă, dacă va mai găsi ceva de mâncare. Mesele erau goale, dar reuşi să apuce o bucată de plăcintă cu carne de căprioară, ce nu dispăruse decât pe jumătate de pe tava unui servitor, şi începu să mănânce, în timp ce părăsea zidurile castelului, pentru a ieşi afară, unde putea să respire. Se îndrepta spre barăcile bărbaţilor, când Geralt veni spre ea.

— N-ai fost la cină, afirmă ea.

— Să stau alături de duşmanul meu? întrebă el sarcastic. Aud că tu trăieşti cu el acuma.

— Şi călătoresc cu el. Nebunul crede că poate uni triburile, rosti înghiţind ultima îmbucătură de plăcintă. Geralt scoase un hohot batjocoritor.

— Va fi ucis, când va intra pentru prima oară pe teritoriul altui trib.

Putea să-l simtă pe fratele ei privind-o.

— I-am spus, dar nu ascultă. Va fi ucis în curând şi poate că e mai bine să terminăm cu el în felul acesta. Unora

dintre oameni le place de el. Xante e prea apropiat de el. Geralt se apropie de ea şi vocea lui scăzu în intensitate.

— Tu eşti în situaţia de a-i grăbi moartea.

Ea scuipă o bucată de zgârci, chiar la picioarele lui.

— Nu sunt ucigaşă. Se va omorî singur, destul de curând

— Deci e adevărat că ai trecut de partea lui. Cilean spune că l-ai vrut pentru tine însăţi, de aceea ai doborât-o la Honorium. Spune-mi, sângele tău dă în clocot pentru acest străin palid, mai curând decât pentru propriul tău popor?

Nările ei fremătară.

— Crezi că insultele tale viclene mă vor îndemna să-l ucid? înseamnă că nu mă cunoşti. Îţi spun că e nebun şi o va face el însuşi, fără ajutorul nimănui. Tu vei fi făcut rege, fără să ai mâinile pătate de sângele fratelui tău englez.

— Numai dacă între timp nu-ţi va face un copil, rosti Geralt.

— Nu există nicio şansă pentru aşa ceva, răspunse Jura.

— Nu e bărbat? întrebă Geralt minunându-se.

— Nu ştiu. Spune că a făcut un legământ în faţa lui Dumnezeu că... Se întrerupse. Nu va exista niciun copil, în această scurtă viaţă a omului acestuia. Aşteaptă şi ai răbdare, vei fi rege. Se întoarse şi trecu de porţile

interioare îndreptându-se spre oraş. Acum era linişte, atât oamenii cât şi animalele se duseseră la culcare.

Să unească triburile, se gândi ea. O idee imposibilă, desigur. Triburile se urăsc între ele prea mult, pentru a se putea înţelege vreodată, dar prostul acesta de englez nu va înţelege niciodată. Cineva trebuia să fie lanconian, pentru a înţelege mintea lanconienilor.

Ei bine, se gândi ea ridicând din umeri, oricum nu contează cu adevărat, pentru că nu va dura mult şi nebunul va reuşi să fie omorât. Făcu o pauză de o clipă. Dar ar fi păcat să moară, înainte ca ea să petreacă ceva timp în pat cu el. La urma urmei, erau căsătoriţi.

Cu un căscat, se întoarse spre vechiul castel al lui Thal. În taină, în noaptea aceasta va sta în aceeaşi cameră cu el şi poate că mâine nu va mai fi fecioară. Zâmbi şi grăbi pasul.

CAPITOLUL 8

În mod normal, Jura îşi închipuise că soţul ei foloseşte vechea cameră a lui Thal drept propria lui cameră, dar când împinse uşa, el ridică ochii de la o masă, cu o expresie uimită.

— De ce te afli aici? se repezi el.

— Mi-ai poruncit să vin, rosti ea răbdătoare. Însolenţii tăi englezi m-au luat din cazarma femeilor, cu tot ce îmi aparţine, şi m-au adus aici. Bănuiesc că am fost chemată să-mi fac datoria de regină – atâta timp cât voi putea să fiu, adăugă ea cu respiraţia tăiată. El o privi un moment îndelungat.

— Cred că trebuie să te reţin, zise resemnat. Du-te, aşază-te acolo şi stai liniştită. Apoi se întoarse cu spatele, spre masa încărcată de cărţi şi suluri de pergament.

Jura se întrebă dacă adusese cărţile cu el, sau fuseseră luate din sărăcăcioasa bibliotecă, mai mult nefolosită, a lui Thal. N-avea intenţia să i se supună, aşa că se duse şi se uită peste umărul lui. El se răsuci spre ea.

— Ce faci? o repezi el din nou.

— Mă uit, răspunse ea, apoi făcu un semn spre harta pe care o studia el. E greşită. Hotarul vatell e mai la nord.

Thal a luat în stăpânire o bucată din pământul lor, când eram eu copil. Tatăl meu a fost ucis în luptă. Se întoarse, se aşeză pe marginea patului şi începu să-şi desfacă jartierele. Rowan se răsuci spre ea.

— Ce ştii tu despre hotare?

— Mai multe decât tine, se pare. El se ridica, luă harta şi o întinse pe pat, lângă ea.

— Arată-mi cum s-au schimbat lucrurile. Harta asta a fost făcută de Feilan cu douăzeci de ani în urmă. Pe cine a mai căsăpit tata, pentru a-i lua pământurile?

Jura îşi scoase cizmele şi îşi mişcă degetele goale.

— Thal a făcut ce trebuia să facă. Jumătate din pământul vatell se află în munţi, unde nu creşte nimic, aşa că ei făceau incursiuni la iriali, pentru a le fura grânele.

— Deci tatăl meu a pus capăt incursiunilor, rosti gânditor Rowan. Cum treceau vatellii de iarnă?

— Nu prea bine, rosti Jura. Plănuieşti să urăşti tot ce ne priveşte? Rowan o privi surprins.

— Cum aş putea să-mi urăsc propriul popor? Uite, arată-mi noile hotare.

Ea se aplecă mai aproape de el şi trasă cu degetul micul teritoriu vatell.

— Sunt nişte oameni rezonabili, destul de cinstiţi, rosti

ea, nu ca zerna sau ulteni. Vatellii...

— Da, ştiu, rosti el nerăbdător. Acum arată-mi unde se află câmpurile irial cu recolte.

— Dacă ştii aşa de multe, de ce nu ştii şi asta? El arătă un loc pe hartă.

— Dacă nu s-au mutat, câmpurile sunt aici. Protejate de trei râuri şi păzite la intervale regulate de gărzile irial. Recoltele sunt formate din orz, grâu şi secară. Oile sunt crescute aici, pe această câmpie. Caii pe care îi au provin din cei furaţi de la feareni şi tinerii irial încă mai întreprind noaptea raiduri pe terenurile fearen. Traversează ţinutul vatell aici, prin pădurea aceasta deasă, apoi merg de-a lungul unei cărări de capre, de aici până...

— De unde ştii toate astea? întrebă Jura.

— Când ceilalţi băieţi băteau mingea în curte, eu stăteam lângă bătrânul Feilan învăţând limba ulten.

— Ulten? întrebă Jura. Nimeni nu vorbeşte amestecul acela gutural. Nu e un limbaj, mai curând grohăituri şi gemete. Rowan se lăsă pe spate în pat, cu mâna sub cap.

— S-ar putea să sune aşa, dar de fapt e o formă de lanconiană. De exemplu, cuvântul vostru pentru femeie e telna, în timp ce ai lor e te na. E doar un fel mai rapid de a spune acelaşi lucru. Jura îşi trase picioarele sub ea.

— Un fel mai leneş. Ei sunt oameni leneşi şi murdari. Toate triburile îi urăsc pe ulteni.

— Deci e cu atât mai bine să se facă încrucişări între triburi. Ultenii stau sus în munţi şi se încrucişează între ei, până când creierele le vor fi terciuite.

— Alt motiv ca planul tău de unire a triburilor să nu funcţioneze, afirmă Jura. Cine ar vrea să se însoare cu o femeie ulten? Rowan se uită la ea cu ochii înveseliţi.

— Un bărbat zerna. Jura râse şi se întinse pe pat. Harta se afla între ei, aşa cum stăteau amândoi lungiţi.

— În timpul Honorium am avut coşmaruri că va învinge Mealla, rosti Rowan. Problema cu căsătoria dintre triburi este: cine se va însura cu o femeie zerna? Oare toate sunt ca Mealla şi ca celelalte femei, care s-au înscris în Honorium?

Jura îşi sprijini capul pe o mână.

— Bărbaţii fearen ar putea să prefere femeile zerna. Bărbaţii fearen sunt oameni mici, scunzi, subţiri şi Thal a spus întotdeauna că sunt foarte mâhniţi din cauza staturii lor. Femeile zerna ar putea să facă apel la feareni. Copiii lor ar fi mai solizi. Rowan rânji sprijinindu-se şi el într-un cot.

— Şi poilenii? Pe cine să însurăm cu ei?

— Asta nu e uşor, rosti Jura gânditoare. Poilenii consideră că gândirea este mai importantă, decât mâncarea sau plăcerea.

— Atunci trebuie să le dăm pe unele din aceste micuţe femei fearen. Ele vor muta gândurile unui bărbat de la cărţi, spre nişte plăceri mai lumeşti.

Jura îl privi. Arăta foarte bine şi lumina lumânărilor din cameră făcea ca părul lui auriu să strălucească. Simţi o nevoie imperioasă de a-l atinge şi ridică mâna.

Dar Rowan părăsi brusc patul.

— Poţi să dormi acolo, rosti el indicându-i o firidă tăiată în peretele gros din piatră. Era destul de spaţioasă pentru ea.

Jura începu să protesteze împotriva absudităţii de a dormi despărţiţi, apoi se gândi că acest aranjament s-ar putea să fie mai bun. Când va fi ucis – aşa cum în mod sigur se va întâmpla – ar fi mai bine pentru ea să nu fi devenit prea ataşată de el. Şi ar fi mai bine pentru succesiunea la tron, dacă nu va avea niciun copil de la el, care să dorească să fie rege. Jura nu ştia dacă ar fi fost în stare să-i conteste fiului ei tronul, care ar fi fost al lui de drept. Nu, aşa era mai bine. Va rămâne fecioară, alături de acest bărbat, până când va deveni văduvă, apoi Geralt va

fi rege şi ea se va mărita cu Daire şi va avea o mulţime de copii.

Se ridică de pe pat.

— Spui că mâine vom pleca? El stătea cu spatele la ea.

— Da, vom începe cu pământurile vatell, dar întâi ne vom opri în satele irial şi vom lua cu noi nişte bărbaţi şi femei.

— Pentru ce? întrebă ea, în timp ce-şi descheie pantalonii largi şi îi scoase de pe ea. El se întoarse spre ea.

— Ca să se căsătorească cu... începu el, dar se opri la vederea trupului ei pe jumătate gol. După care se întoarse cu spatele. Du-te în patul tău, rosti cu voce adâncă. Şi acoperă-te.

În spatele lui, Jura zâmbi şi se căţără sub pieile de oaie aruncate pe locul de la fereastră. Îl privi dezbrăcându-se, cu faţa întoarsă de la ea. Îşi scoase cizmele înalte şi-şi expuse pulpele mari acoperite de păr blond. Urmă tunica brodată, care îi ajungea până deasupra genunchilor şi, în timp ce şi-o scotea pe cap, Jura văzu din nou trupul acela mare şi musculos, care o făcuse să uite de orice raţiune, de prezent şi de trecut, în ziua aceea la râu, când îl văzuse pentru prima oară. Muşchii de pe picioarele ei începură să se încordeze până la limită, iar respiraţia îi deveni mai

profundă şi mai rară.

Fără să se uite la ea, el suflă în lumânarea de lângă pat şi cufundă camera în întuneric.

— Rowan, şopti ea în beznă folosindu-se pentru prima oară de numele lui.

— Nu vorbi cu mine, rosti el tare. Şi spune-mi „englezule”. Nu-mi rosti numele.

Jura îşi încleşta maxilarul şi îl înjură pe prostul acela de străin. Cu temperamentul lui urât şi lipsa de raţiune, îi dădea doar o săptămână, înainte ca cineva să-i pună capăt zilelor. Ce minunată eliberare, se gândi ea. Lanconia va fi mai bună fără el. Se întoarse pe burtă şi se gândi la Daire. Va fi bine ca în noaptea nunţii, Daire să aibă parte de o virgină.

— Scoală-te! Lenevoasă, Jura se răsuci în aşternutul cald. Era încă întuneric. Rowan stătea în picioare, la trei metri de ea, complet îmbrăcat şi privind-o fix.

— Toţi irialii sunt la fel de leneşi ca tine? o repezi el. Căruţele se adună deja jos.

— Toţi englezii au un caracter la fel de urât ca tine? răspunse ea întinzându-se pe sub velniţe. El o privi intens şi pielea lui palidă păru că devine şi mai palidă.

— Ia-ţi lucrurile şi vino jos, zise el şi părăsi încăperea.

Nu-i luă prea mult timp Jurei să-şi adune cele câteva piese de îmbrăcăminte şi armele. Curtea era plină de zgomotul cailor ce se cabrau şi al oamenilor care strigau. Geralt, îmbrăcat în negru, călare pe un cal tot negru, făcea ordine printre oameni. Daire stătea de-o parte pe calul lui şi lângă el se afla Cilean.

Jura îi zâmbi prietenei ei, dar Cilean întoarse capul. Zâmbetul Jurei se stinse, când acceptă de la un servitor pâinea şi vinul îndoit cu apă.

Rowan se afla în mijlocul oamenilor, cu calul gata de plecare şi Jura trebui să admită că părea în stare să organizeze expediţia, iar oamenii păreau că îi recunosc conducerea. Erau căruţe pline de bunuri şi Jura o văzu pe Lora şi pe băiatul Phillip în una din ele stând alături de vizitiu.

— Jura! strigă băiatul şi ea se duse la el zâmbind.

— Bună dimineaţa! salută ea oferindu-i o bucată de pâine.

— Luptătorii lanconieni mănâncă pâine? întrebă el solemn.

— Întotdeauna, răspunse ea la fel de solemn şi se întoarse spre Lora zâmbind, dar englezoaica îşi ridică nasul în vânt şi întoarse capul. Jura încalecă şi când plecară, i se

alătură lui Xante.

Fu nevoie de toată ziua ca să ajungă la satele irial. Existau şi altele, sate mai mici răspândite pe pământul irial, dar acelea erau locuite de ţărani, clasa cea mai de jos a poporului, care se băteau între ei şi ale căror proprietăţi familiale erau vechi de secole. Acei oameni nici nu aveau idee dacă erau iriali sau vatelli, sau englezi la urma urmei.

Dar, la treizeci de kilometri depărtare de zidurile oraşului Escalon, trăia principala populaţie irial. Când un gardian sau o femeie îşi alegea tovarăşul, el sau ea provenea dintre aceştia. Gărzile erau de asemenea alese dintre aceştia şi, după ce erau instruiţi, erau trimişi înapoi în sat să păzească şi să-i protejeze pe iriali de invazii. În aceşti câţiva kilometri pătraţi exista liniştea pe care orice irial o dorea. Aici copiii se jucau şi femeile cântau adunând recolta. Aici se ţeseau pânzele, se brodau hainele şi celor bolnavi şi bătrâni li se oferea confort şi pace. Mii de gardieni irial muriseră ca să apere acest loc.

Jura călărise alături de Xante, cea mai mare parte a drumului, dar la un moment dat îl auzi pe Phillip plângând, aşa că se întoarse la căruţe.

— Ţi-ar plăcea să călăreşti cu mine? îl întrebă ea şi se uită la Lora pentru aprobare. Aceasta păru că se luptă cu

sine însăşi. Întoarse capul, apoi făcu un semn scurt. Phillip sări practic în braţele Jurei şi ea îl aşeză pe şa în faţa ei. Tot restul călătoriei îi spuse poveşti despre zeii vechi ai Lanconiei, zei care luptau şi stăpâneau, zei care aveau un caracter mai bun decât zeul creştin Iisus, care nu i-a mai vorbit niciodată mamei lui.

— De ce îl ţii în braţe pe căţeluşul ăsta? o întrebă Geralt furios, când îşi aduse calul alături de ei. Ai devenit blândă cu englezii?

— E un copil, rosti Jura.

— Copiii ajung adulţi. Ea îi aruncă o privire scârbită.

— Nu reprezintă nicio primejdie pentru tine. Nu are pretenţii la tronul tău.

Geralt îi aruncă băiatului o privire ostilă şi plecă de lângă ei.

— Nu-mi place de el, şopti Phillip.

— Ba îţi place. E destinat să fie regele Lanconiei şi va deveni un rege foarte bun.

— Unchiul meu Rowan e rege şi e cel mai bun.

— O să vedem dacă e aşa. Era noapte când călătorii sosiră în sat şi căruţele trebuiră să fie trecute peste râu, ca şi caii şi călătorii. Oamenii cu torţe în mâini, ieşiră să-i întâmpine şi să-l vadă pe acest englez, care se intitula

rege.

Multe dintre rudele Jurei alergară spre ea să o salute. Statusul ei crescuse mult, de când câştigase Honorium şi se măritase cu regele.

— Cum e? şoptiră ei. Ţi-a dat deja un copil? E la fel de frumos ca Daire? La fel de puternic ca Thal?

Încetară să vorbească, atunci când Rowan apăru în spatele Jurei şi ea văzu ochii unora dintre verişoarele ei înceţoşându-se. Se auzi un suspin colectiv.

Jura le zâmbi şi simţi chiar puţină mândrie. Apoi îşi întoarse zâmbetul spre Rowan.

— Pot să te recomand familiei mele? îl întrebă ea politicoasă.

Mai târziu, mătuşa Jurei îi conduse spre o cameră din casa ei. Era o cameră mică şi nu exista decât un pat, fără nicio firidă la fereastră. Rowan părea foarte liniştit.

— Călătoria te-a obosit? întrebă Jura.

— Nu, răspunse el calm. A fost bine că ai avut grijă de Phillip. Cred că băiatul începe să te iubească.

— E un copil plăcut şi dornic să înveţe. Poate că e mai lanconian decât am crezut. El stătea pe marginea patului şi-şi dezlega jartierele, părând îngrijorat de ceva. Ei îi stătea pe vârful limbii să-l întrebe ce nu era în regulă, dar

n-o făcu. Ar fi mai bine să stea departe de acest bărbat, care era soţul ei doar temporar.

— Bănuiesc că n-am să dorm cu tine, zise ea.

— Ce? Nu, aşa cred. Există nişte blănuri. Am să-mi fac un culcuş pe duşumea. Tu ia patul. Jura se încruntă şi îşi scoase cizmele şi pantalonii, apoi se strecură în patul mare şi gol. Rămase trează, în timp ce Rowan se instala pe duşumea, între blănuri. Aerul părea tensionat şi ea nu putu să adoarmă.

— Ce strălucitoare e luna, şopti ea. Rowan nu scoase o vorbă şi ea crezu că poate a adormit.

— Jura, rosti apoi încet.

— Da, răspunse ea cu acelaşi ton.

— Te-ai îndoit vreodată de tine însăţi? Ai ştiut uneori că ai dreptate, dar undeva în sinea ta exista o sămânţă de îndoială?

— Da, răspunse ea. Am avut astfel de momente.

El nu mai vorbi şi, după o vreme, Jura îi auzi respiraţia uşoară şi regulată, semn că adormise. Multă vreme se întrebă ce a vrut el să spună, dar nu găsi răspunsul.

Dimineaţa următoare toţi irialii s-au trezit foarte devreme. Voiau să-şi vadă prietenii şi rudele, pe care nu le văzuseră de mult şi să-l privească mai bine pe englezul

care se declarase rege.

Jura stătea de-o parte şi îl privea pe Rowan trecând prin mulţimea de oameni şi văzu felul în care feţele lor s-au luminat când le-a vorbit în propria lor limbă. Nu exista nicio urmă a temperamentului lui repezit, pe care îl avea faţă de ea, în loc de asta, aici era un om liniştit, calm, inteligent, care-şi făcea cunoscută prezenţa.

— E un vorbă-dulce ca dracu, i se adresă Geralt lui Jura. Fii atentă să-ţi ţii capul pe umeri. Cineva trebuie să nu-şi piardă cumpătul, când nebunul va încerca să ne azvârle în război. Jura sorbi din cidrul de mere fierbinte.

— Nu vrea război; vrea pace.

— Ce vrea cineva şi ce primeşte, sunt două lucruri diferite. Dacă intrăm pe pământul vatell, să fii gata de luptă. Brita va fi încântată să-l ucidă, pentru că tatăl lui i-a ucis soţul.

— Poate că şi Brita e sătulă de război, rosti Jura. Poate că i-ar face plăcere să-şi revadă fiul. Geralt fu înfricoşat.

— Îţi trădezi ţara, pentru englezul ăsta?

— Nu, sigur că nu. Nu va fi niciodată în stare să unească pe nimeni, dar lasă-l să încerce. Cine îl va urma? Intenţionează să-i însoare pe iriali cu vatelli. Care irial va fi de acord? Va fi oprit înainte de a începe.

Xante se afla lângă ei auzindu-i vorbele adresate lui Geralt, aşa că se întoarse spre ea.

— Uită-te la el. Este înconjurat de ochi care-l adoră, îl vor urma. Linişte! Vorbeşte! Jura se uită interesată, în timp ce Rowan se urcă pe o bancă şi începu să vorbească. Întreaga dimineaţă auzise şoapte despre „Poarta Sf. Elena”, aşa că aflase că oamenii ştiau că Rowan deschisese poarta. Dar văzu şi scepticism pe feţele lor. Nu vor fi gata să-l accepte pe acest om doar din cauza unei legende vechi. Vocea lui Rowan şi pronunţarea perfectă a limbii lanconiene erau aproape hipnotice. Încet, fiecare zgomot din audienţă încetă. Nimeni nu tuşea, nimeni nu se foia, chiar şi copiii stăteau cuminţi şi ascultau.

Rowan vorbi despre o ţară a păcii şi a liniştii, unde bărbaţii şi femeile puteau să călărească distanţe lungi, fără pericolul reprezentat de triburile care făceau incursiuni. Vorbi despre drumuri bune. Vorbi despre schimbul comercial dintre triburi. Irialii puteau să-şi ofere ţesăturile, contra bijuteriilor vatell, sau caii fearen. Vorbi despre sfârşitul morţii tinerilor, a călăreţilor care furau bunuri de la alte triburi. Înfăţişă o imagine splendidă a irialilor călătorind în siguranţă pe pământul vatell şi pe pământul fearen, pentru a ajunge la poporul poilen, care

putea să-şi împărtăşească vastele lui cunoştinţe despre ierburi şi medicamente. Apărură lacnmi în ochii unora, când menţiona decesele ce puteau fi evitate, dacă medicamentele poilen ar fi disponibile.

— O să luăm cu forţa medicamentele de la poileni, rosti Geralt, dar tăcu atunci când oamenii se uitară la el. Rowan afimă că singurul mod de a dobândi toate aceste splendori era unirea triburilor.

— Vom lupta! zise Geralt. Oamenii sâsâiră, făcându-l să tacă, şi-l priviră pe Rowan, în timp ce el aştepta să se facă linişte.

— Poporul lanconian trebuie să devină unul, rosti calm Rowan şi oamenii se aplecară înainte pentru a-l auzi.

Vorbi despre planul lui de a uni triburile prin căsătorii, apoi, înainte ca cineva să poată pune vreo întrebare, solicită voluntari, tinere şi tineri curajoşi, care nu voiau să moară, ci să trăiască pentru tribul lor. Zâmbi şi întrebă ce suflete nobile vor să sacrifice totul şi să se căsătorească cu vatelii aceia înalţi, frumoşi, nubili, tineri şi sănătoşi?

Jura şi Geralt fură aproape călcaţi în picioare, în dezordinea provocată de tinerii care se înghesuiră să se ofere voluntari. Jura rămase pe loc, copleşită de puterea de convingere a discursului lui Rowan.

Dar nu şi Geralt. El îşi croi drum înainte şi se opri în faţa mulţimii.

— Vă trimiteţi copiii să fie căsăpiţi? urlă el. Englezul acesta nu ştie nimic despre noi. Vă va conduce la moarte. Vatelii îi vor măcelări pe iriali.

Jura privi oripilată, când cei trei cavaleri ai lui Rowan îl atacară pe Geralt şi îl trântiră la pământ. Jura reacţiona pe loc, aşa cum făcu şi Xante şi alţi doi gardieni. Jura îl apucă pe Neile de păr şi îi puse cuţitul la gât.

— Dă-i drumul, zise ea şi îi apăsă cuţitul pe piele, astfel încât o picătură de sânge îi alunecă în guler. Neile îl eliberă pe Geralt şi se ridică în picioare. Şi ceilalţi cavaleri englezi îi dădură drumul. Mulţimea se opri să privească acest nou spectacol. Furios, Rowan coborî de pe bancă şi veni lângă Jura.

— Dă-i drumul, i se adresă el.

— Mi-a atacat fratele, rosti Jura. Trebuie să-i tai gâtul.

Imobilizat de o femeie, Neile fu prea umilit pentru a vorbi.

Watelin se eliberă din strânsoarea lui Xante.

— Ceea ce a spus înseamnă trădare. Rowan strânse cu putere antebraţul Jurei, până când ea îi dădu drumul lui Neile, apoi o trase spre un pavilion din piatră, unde se

puteau bucura de puţină intimitate. De ce? o mai întrebă el. De ce ai distrus ceea ce trebuia să spun? Oamenii mă ascultau. Tu eşti soţia mea, sprijinul unui bărbat, dar tu mi te împotriveşti de fiecare dată.

— Eu? gâfii ea. Oamenii tăi l-au atacat pe fratele meu. Se presupune că ar trebui să stau şi să-i las să-l sfâşie?

— Sunt regele tău, aşa că atunci când sunt atacat înseamnă trădare, rosti el cu răbdare.

— Trădare? întrebă ea cu ochii larg deschişi. În Lanconia trebuie să-ţi câştigi dreptul la tron. Thal te-a numit, dar noi putem să te dăm jos. Nu suntem ca proştii tăi de englezi, care-l acceptă pe fiul regelui, chiar dacă e un idiot cretin. Geralt are tot dreptul să vorbească, mai ales Geralt, care e şi el fiul lui Thal, ca şi tine. În afară de asta, a avut dreptate în ceea ce a spus.

— Irialii sunt gata să mă urmeze, rosti Rowan. Asta nu vreţi tu şi fratele tău să reuşesc? Asta e? Dacă nu reuşesc să unesc triburile, crezi că poporul ar putea să vrea să-l aibă pe tron pe fratele tău iubitor de război? De aceea acţionezi tu împotriva mea?

— Nebun infatuat şi arogant, strigă ea. Toţi vor să reuşeşti, dar aceia dintre noi care trăiesc aici ştiu că nu se poate realiza. Irialii te-au ascultat, da, ai rostit o cuvântare

frumoasă, aproape că m-ai făcut să-mi doresc să mă mărit cu un vatell, dar dacă te duci la Brita cu aceşti tineri civili îşi va freca mâinile de bucurie şi îi va căsăpi pe toţi. Îi va plăcea să-i slăbească destul pe iriali, pentru a le putea lua pământul. Are nevoie de câmpiile noastre producătoare de cereale.

— Atunci voi merge singur la ea, rosti Rowan. Voi vorbi singur cu această Brita.

— Şi te va reţine pentru răscumpărare şi, ca să te luăm înapoi, va trebui să plătim scump. Rowan se aplecă înainte, nas în nas cu ea.

— Atunci nu plătiţi răscumpărarea. Dacă sunt reţinut captiv, consideră că nu mi-am câştigat dreptul la tron.

— Şi să lăsăm un vatell să-l păstreze pe regele nostru? strigă Jura. Îi vom nimici pe vatelii, pentru o astfel de insultă. Vom...

Se întrerupse, pentru că Rowan o sărută. Nu putu să se gândească la un alt mod de a o face să tacă şi Jura îi răspunse, cu toată energia pe care o iscase furia ei.

Mâna lui mare o prinse de ceafă şi îi întoarse capul, pentru a-i permite mai bine accesul la buzele ei şi o sărută pasionat, profund.

— Nu te lupta cu mine Jura, rosti el lipit de obrazul ei. Fii

soţia mea. Rămâi alături de mine. Ea se împinse de lângă el.

— Dacă să fiu soţia ta înseamnă să stau deoparte, în timp ce tu îmi conduci poporul la măcel, atunci mai bine mor prima. Rowan se îndreptă.

— Am o sarcină pe care mi-a dat-o tatăl meu şi intenţionez să o îndeplinesc. Tu poţi să crezi că războiul e singurul mod de a rezolva problema, dar există şi alte căi. Mă rog doar ca aceşti iriali să obţină mai mult din căsătoriile lor, decât mine. Se întoarse să plece.

— Nu! strigă ea apucându-l de braţ. Te implor, nu continua cu asta. Oamenii au încredere în tine. Le-am văzut ochii şi te vor urma. Nu-i conduce la moarte.

— Nu există decât un singur lucru, pentru care vreau să mă implori. Altul decât ăsta. Eşti soţia mea, trebuie să mă reconfortezi când mă întorc din bătălie, să văd că am mâncare caldă pe masă şi poate într-o zi să dai naştere copiilor mei. Nu plănuiesc să fug din ţara mea, la sfatul unei femei. Şi părăsi pavilionul.

Jura rămase în locul acela întunecat şi răcoros câteva momente, încercând să-şi potolească furia turbată. Omul trebuia oprit. Ştia că îl vor urma, pentru că reacţionaseră în faţa lui aşa cum făcuse şi ea în prima zi, la râu. Atunci, l-

ar fi urmat, dacă i-ar fi cerut-o, dar acum avea capul limpede şi putea să-l audă, în loc să fie orbită de frumuseţea lui.

Trebuia să facă ceva pentru a-l opri. Fu gata să iasă din pavilion, dar cineva îi bloca drumul.

— Cilean? şopti ea neîncrezătoare.

— Da, răspunse Cilean. Putem să vorbim? Jura era conştientă de zgomotul mulţimii de afară şi simţi un fel de nerăbdare să fie printre ei. Poate că ar putea să-i oprească pe oameni să-l urmeze pe Rowan. Tot îl mai urăşti? întrebă încet Cilean. Furia Jurei era prea aproape de suprafaţă.

— Am crezut că îţi închipuiai că l-am vrut pentru mine însămi, că mi-am trădat prietena pentru a-l obţine.

— Am greşit, rosti Cilean. Eram geloasă. Ceva din tonul ei o făcu pe Jura să se calmeze.

— Geloasă? îl iubeşti?

— Da, rosti Cilean simplu. L-am iubit de la bun început. Are o inimă bună, Jura, e amabil şi serios şi acum doreşte să rişte totul, ca să unească triburile. Ştie că poate fi ucis.

— Şi poate lua câteva sute de iriali cu el, rosti Jura. Dar scopul nobil nu le va salva vieţile, când Brita îi va ataca.

— Poate că nu o va face. Poate Dumnezeu îl va ajuta pe regele Rowan, aşa cum a făcut-o când a deschis poarta.

— Cum? Jurei i se opri răsuflarea. Dumnezeu nu-i protejează pe conducătorii răi, îi ucide, atât pe ei, cât şi cei care-l urmează. Cilean, nu se poate să-ţi fi pierdut complet minţile. Nu poţi crede că Brita va permite ca trei sute de iriali să-i treacă hotarele şi să le trimită salutări – cu excepţia celor sub formă de săgeţi.

— Eu merg cu el, rosti Cilean. Am auzit cum a strigat la tine că se va duce singur la ea, aşa că eu mă duc cu el. Ştii că am petrecut trei ani în captivitate la vatelii şi ştiu un mod de a ajunge în oraşul Britei prin pădure.

— Vei fi ucisă, şopti Jura.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum, pentru că ceea ce vrea el să facă e corect. Şi, Jura, ascultă-mi vorbele, va încerca să o facă, indiferent dacă merg cu el sau nu. Ar fi trebuit să-l fi văzut în drumul spre Escalon. S-a dus singur la cei trei băieţi zerna, ca şi cum Dumnezeu îi pusese o mantie protectoare pe umeri. Şi i-a făcut faţă lui Brocain fără gardă, şi i-a cerut acestui Brocain să i-l dea pe fiul lui cel mare. Şi Brocain i s-a supus. Jura, ar fi trebuit să-l vezi. Jura clătină din cap.

— L-am văzut în fiecare zi şi văd cum nu face nicio încercare să înveţe felul nostru de a fi, ci insistă ca noi să-l învăţăm pe al lui.

— Nu e adevărat. Ne cunoaşte limba şi istoria. Se îmbracă aşa ca noi... Cilean făcu un pas înainte. Jura, te rog, ascultă-mă. Dă-i omului o şansă. Poate că poate uni triburile. Gândeşte-te! Gândeşte-te să fii liberă, să călăreşti fără gardă. Vorbeşte despre comercializarea bunurilor, în loc de furtul lor. Vocea ei scăzu. Şi gândeşte-te la schimburi de mărfuri cu alte ţări. Am putea să ne îmbrăcăm şi noi în mătase, ca sora lui, Lora.

— Asta...

— Jura, te rog, o imploră Cilean.

— Ce pot să fac pentru a fi de ajutor? În ce mă priveşte, poate să se ducă să danseze cu Brita. Dar nu vreau să-mi conducă poporul la un masacru.

— Vino cu noi.

— Ce? strigă Jura. Să mă duc, să mă furişez acolo unde nu trebuie să fiu, şi să-mi sacrific viaţa pentru visele unui nebun de englez, care nici măcar nu-mi place?

— Da. Fu Cilean de acord. E singura noastră şansă. Dacă putem să o găsim pe Brita singură şi să-l lăsăm să-i vorbească, cred că ar putea să-l asculte. Eu cred că omul e în stare să-i spună şi unui măgar să-şi lepede pielea.

Jura se sprijini de peretele de piatră. Dacă merge cu el, asta în mod sigur va însemna moartea ei. Nimeni nu poate

să se strecoare în oraşul Britei şi să o captureze pe regina vatell fără să fie prins... şi torturat.

Dar dacă reuşeşte? Dacă dintr-un capriciu al sorţii vor putea să ajungă la Brita şi să-i permită regelui cu limba aurită să-i vorbească? Ar putea Rowan să o convingă să-şi trimită tinerii şi tinerele să se căsătorească cu iriali?

— Gândeşte-te ce puternici am putea deveni, continuă Cilean. Dacă i-am putea uni doar pe iriali cu vatellii, am căpăta o putere de două ori mai mare decât a oricărui alt trib.

— Nu-i spune asta lui Geralt, zise Jura şi imediat ar fi vrut să n-o fi spus. Sunase ca şi cum nu i-ar fi fost loială fratelui ei. Ai vorbit deja cu englezul? Cine ar mai merge, în afară de noi trei?

— Daire, desigur, răspunse Cilean. Brita nu l-a văzut pe fiul ei, de când era copil. Nu-i va face niciun rău.

— Dacă nu cumva îl consideră mai irial decât un vatell. Şi altcineva?

— Ar putea să fie suficient, rosti Cilean. Nu vrem o gloată. Cu cât suntem mai puţini, cu atât mai silenţioşi vom fi. Acuma, ce să-i spun lui Rowan? Asta dacă putem să-l scoatem dintre femei. Poate că e bine că nu m-am măritat cu el, pentru că îmi închipui că gelozia m-ar fi

distrus.

Jura se uită afară, pe uşă. Soarele din părul lui Rowan îl făcea mai uşor de văzut. Era înconjurat de fete frumoase, care se pare că nu puteau să reziste să nu-l atingă pe acest rege blond. Rowan avea acea privire inocentă, pe care o abordează bărbaţii, când vor să pară neajutoraţi şi în felul acesta să obţină tot ce voiau de la femei.

— Geloasă pe un cârd de toante? rosti Jura printre dinţi. Va trebui ceva mai mult, ca să mă facă pe mine geloasă. Vino, hai să-i expunem planul nostru – ultimul nostru plan pe pământ – înainte de a începe să vorbească din nou şi să convingă o sută de mame să-şi abandoneze pruncii, pentru a-l urma.

Ochii albaştri ai lui Rowan deveniră aproape negri.

— Pământul se va deschide şi-şi va elibera morţii, rosti el blând. Cerul va ploua cu sânge. Copacii se vor usca şi se vor înnegri. Pietrele se vor transforma în pâine, înainte ca eu să mă furişez în tabăra Britei, însoţit de două femei şi fostul iubit al soţiei mele. Jura îi aruncă lui Cilean o privire gen ţi-am-spus-eu.

— Rowan, te rog, rosti Cilean, ascultă-mă. Ştiu drumul prin pădure. Daire e fiul Britei, iar Jura e puternică şi agilă

şi...

— E femeie! ţipă el. Se aflau în casa mătuşii Jurei, departe de urechile curioşilor. Voi lanconienii nu cunoaşteţi diferenţa dintre bărbaţi şi femei? O femeie nu poate să lupte.

— Am făcut o treabă a naibii de bună, atunci când te-am câştigat, strigă Jura la el.

— Supraveghează-ţi limbajul, o repezi el, apoi se uită la Cilean. Îmi voi lua proprii mei oameni, îi cunosc. Ei mi se vor supune. Voi îmi veţi desena o hartă. Poate să vină şi Daire, dacă nu va trebui să-mi păzesc spatele de pumnalul lui.

— Îl acuzi pe Daire de... începu Jura, dar Cilean o opri.

— N-am să desenez nicio hartă. Ceea ce ştiu, se află în capul meu, întâlnirea în secret cu Brita e singura ta şansă de a o face să te asculte şi numai eu pot să te duc la ea. Daire va merge şi el, pentru că e mama lui.

— Dar soţia mea rămâne aici, rosti Rowan în final.

— Nu, afirmă Cilean. Jura merge cu mine. Aşa cum colaborezi tu cu oamenii tăi, aşa putem şi noi, Jura şi cu mine, să acţionăm împreună.

Jura se lăsă pe spătarul scaunului, cu spatele sprijinit de perete. Ştia cine va învinge. Cilean avea ceva ce-şi dorea

Rowan şi ea nu intenţiona să i-l dea, pe gratis.

CAPITOLUL 9

În noaptea aceea, Jura a dormit singură în dormitorul cel mic şi s-a tot perpelit şi s-a răsucit, aşteptând să se deschidă uşa şi să intre Rowan, dar el n-o făcu. Cu o oră înainte de ivirea zorilor, părăsi patul gol şi începu să umble prin casă în vârful picioarelor. Era deja furioasă. Poate că englezul nu s-a culcat cu ea din cine ştie ce motive străine şi ciudate, dar îl va ucide, dacă a umilit-o atingându-se de altă femeie.

Peste tot dormeau oameni, dar indiferent încotro se uita, nu putu să dea de Rowan. O trezi pe Cilean şi amândouă începură să-l caute.

Soarele era sus pe cer, când s-au întâlnit din nou. Cilean clătină din cap. Jura se încruntă şi plecă să-l caute pe scutierul lui Rowan, Montgomery. Băiatul înalt şi bronzat împletea coama marelui cal de luptă al lui Rowan.

— El unde e? întrebă Jura. Montgomery păru surprins.

— Regele nu e cu tine? Jura începu să aibă suspiciuni.

— Când l-ai văzut pentru ultima oară?

— Înainte să mă duc la culcare. Căsca şi mi-a spus că are de călărit din greu, aşa că am crezut... Băiatul se întrerupse, jenat.

— Calul unde e? Dereşul acela mare al lui?

— E... Montgomery se opri şi o privi fix. Am crezut că e aici. Se uită la Jura. Dacă cineva mi-a răpit stăpânul, sunt gata să mă bat. Jura scoase un suspin.

— Nebunul a plecat singur pe teritoriile vatell. Sunt sigură că asta a făcut.

Montgomery îi aruncă o privire aspră.

— Stăpânul meu nu e nebun. Jura nu-i dădu atenţie.

— Vrea să-mi dovedească ceva. Dar treaba asta trebuie să rămână secretă. Dacă oamenii aud că a plecat călare singur într-un teritoriu inamic, se vor duce după el. Trebuie să spunem că... a plecat la vânătoare. Dar, ar fi trebuit să mergi şi tu cu el. Nu ar fi plecat fără scutierul lui.

— Nu pot să mint, rosti Montgomery înţepat. Jura gemu.

— Din nou onoarea aia de cavaleri! Naiba să te ia! Poţi minţi, dacă asta înseamnă că poţi preveni un război. Dă-mi patru zile. Dacă în patru zile nu-l aduc înapoi, nu va mai fi nevoie să trimiţi pe nimeni după noi. Poţi face asta, băiete? Eşti suficient de bărbat?

— Suficient de bărbat, ca să mint? întrebă Montgomery.

— Suficient de bărbat, ca să-ţi asumi o responsabilitate. Va trebui să te confrunţi cu cavalerii ăia ai tăi cu nasul pe sus şi sunt sigură că poţi s-o faci.

— Pot să fac tot ce e necesar.

— Bine, rosti Jura. Această treabă trebuie ţinută cât mai sub tăcere posibil. Pune-mi şaua pe cal, mă duc să aduc o traistă cu mâncare. Aşteaptă! Spune-le oamenilor că am plecat cu Rowan, ca să fiu singură cu el. Spune-le că eram geloasă pe toate femeile alea de ieri şi m-a luat cu el, ca să mă potolească. Cu această scuză, poţi şi tu să rămâi aici şi să-i reţii pe oameni, cât timp mi-e mie necesar. Era de aceeaşi înălţime cu băiatul acesta cu privirea întunecată, care îi plăcea aşa mult. Totuşi se simţea mult mai bătrână, deşi avea doar cu doi ani mai mult decât el, îi ridică bărbia cu două degete. Asta e ceva mai puţin decât o minciună. Stăpânul tău şi cu mine am plecat realmente împreună şi tu nu ştii unde. Montgomery nu avea sentimentul că Jura e mai mare decât el şi, spre surpriza ei, o apucă de degete şi îi sărută vârfurile.

— Stăpânul meu e un bărbat norocos. Simţindu-se uşor confuză, Jura îşi retrase brusc degetele.

— Să te porţi cum trebuie cu femeile irial, zise ea. Nu vreau nişte puşti pe jumătate englezi, peste nouă luni. Acuma, pune-mi şaua pe cal, să pot pleca.

Montgomery îi zâmbi, în timp ce ea părăsea grajdurile.

— Căţeluş englezesc insolent, bombăni ea. Prima

sarcină a Jurei era o întrevedere cu Cilean. Aceasta dori să meargă cu ea şi Jura pierdu clipe preţioase argumentând că absenţa lui Cilean n-ar putea fi explicată.

— Trebuie să plec singură. Desenază-mi doar o hartă, cât mai repede posibil, ca să pornesc imediat. Cilean începu să deseneze, dar în acelaşi timp invoca tot felul de argumente.

— Cum ai să-l găseşti? E plecat de multe ore.

— Am să gândesc ca un englez blond. Crezi că e îmbrăcat în zale şi poartă un stindard? O, Cilean, roagă-te pentru mine. Dacă e ucis, asta va însemna război. Poporul irial îi va glorifica memoria, după discursul acela mieros de ieri.

— Iată harta, rosti Cilean apoi o îmbrăţişa pe Jura cu putere, iartă-mă că m-am îndoit de tine. Du-te şi găseşte-l pe rătăcitorul tău rege şi adu-l înapoi în siguranţă. O împinse de lângă ea. Cum o să te îmbraci? Jura zâmbi.

— Ca o ulten. Asta trebuie să îi ţină departe pe oameni. Mătuşa mea a păstrat nişte haine ulten şi plănuiesc să le iau. Cilean o sărută pe prietena ei pe obraz.

— Du-te cu Dumnezeu şi întoarce-te repede. Jura călări cu prudenţă pe teritoriul vatell. Hainele ulten vechi şi jerpelite pe care le purta puţeau aşa de rău, încât la

început calul s-a cabrat furios şi Jura nu-l acuză, pentru că şi ea de abia putea să le suporte. Furase costumul decolorat, cândva strălucitor, din casa mătuşii ei şi l-a înmuiat în murdăria dintr-o cocină, apoi l-a tăvălit în cenuşă, pentru a-i imprima mirosul şi culoarea adecvată unui costum ulten. Mirosind în acest fel, Jura îşi dădea seama de ce ultenii erau singurul trib căruia i se permitea să cutreiere liber. Nimeni nu râvnea la nimic ce aparţinea unui ulten, totuşi adesea ultenii erau spânzuraţi pentru nimic, sau fără motiv.

Sub hainele murdare, Jura purta uniforma verde de vânătoare a gărzilor şi un arsenal de arme.

Călări spre apus, în special pe cărări înguste, pe unde nu puteau să treacă grupuri mari de oameni sau căruţe. Văitându-se, cerşea mâncare şi apă de la oamenii care stăteau în faţa colibelor dărăpănate şi a peticelor uscate de pământ destinat legumiculturii. După o zi de mers, începu să înţeleagă de ce Brita ataca pământurile irial mai bogate, din sud.

Noaptea târziu sosi la un local public. În interiorul micii cocioabe de chirpici străluceau lumânări şi se auzeau râsete aspre şi clinchet de oţel. Îşi legă calul în bezna unei păduri din apropiere şi se duse la uşă. Zgomotul de luptă

însemna că îşi găsise soţul englez. Nu spera decât că va avea suficient timp să-l salveze.

Intră, dar nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie, pentru că toţi se uitau la doi gardieni vatell, care se luptau între ei în joacă, cu paloşele. Simţindu-se prost, Jura îşi trase mult peste faţă gluga murdară şi luă loc pe un scaun gol, de la o masă. Imediat, toată lumea din jur păru oripilată, din cauza mirosului, apoi când văzură silueta cu glugă, se retraseră departe de ea. O femeie scheletică o întrebă pe Jura ce doreşte să bea, cerându-i în schimb un bănuţ de aramă.

De sub glugă, îşi roti ochii prin mica tavernă, dar nu văzu nici urmă a englezului cel blond. De-a lungul pereţilor stăteau mai mulţi vatelii, aproape la fel de murdari ca şi ea. Jura îşi bău berea şi când lupta luă sfârşit, la pariuri fură câştigate sau pierdute diverse bunuri, haine şi produse animale.

— Ce e mirosul ăsta? ţipă o voce de beţiv. Jura îşi puse cana jos şi încercă să se ridice. Voia să plece cât mai repede posibil, dar cineva îi puse o mână grea pe umăr.

— Un băiat ulten, strigă cineva. Hai să-i dăm o lecţie.

O mână o apucă de glugă, exact când ea se mişcă. Astfel că faţa îi fu descoperită.

— Să mă ia naiba! O fată!

— Chiar o frumuseţe.

— Hai să-i dăm o altfel de lecţie, rosti un om râzând. Jura ţinea câte un cuţit în fiecare mână, ascunse sub haine, când aproximativ douăzeci de bărbaţi se îndreptară spre ea.

— Aici, acum! se auzi o voce pofundă din spatele mulţimii. Vorbea lanconiană, dar cu un accent pe care Jura nu-l auzise niciodată înainte, foarte ţărănesc. Un om solid, dar îndoit de mijloc, cu un păr negru unsuros şi cu o bucată de pânză pe un ochi, purtând mai multe straturi de haine, îşi croi drumul în faţă. Nu-mi răniţi fiica, rosti el şi se îndreptă spre Jura. Instinctiv ea se retrase din faţa lui.

— Urmează-mă, sau te vor ucide, îi şopti el la ureche şi Jura recunoscu vocea lui Rowan. Era aşa de uluită, încât îl urmă fără să pună întrebări, iar oamenii erau aşa de beţi şi avuseseră deja destule emoţii încât se saturaseră, aşa că îi dădură voie Jurei să-l urmeze pe bătrânul cocoşat şi să plece din tavernă.

— Tu! şuieră Jura, imediat ce fură afară. Am venit să te duc înapoi, în siguranţă.

— Siguranţă! scuipă vorbele Rowan. Ce ştii tu despre siguranţă? Tocmai ţi-am salvat virtutea şi probabil viaţa.

— Aş fi putut să mă apăr şi singură. Drept răspuns, Rowan înjură.

— Ai cal? Trebuie să plecăm repede, să ne depărtăm de locul acesta. Sau ţi-ai lăsat calul la vedere şi unul din vandalii ăştia l-a furat? Dumnezeule mare, dar ce duhneşti!

— Calul meu e bine pitit.

— Bine, atunci du-te şi călăreşte timp de o oră spre nord-vest, apoi opreşte-te. O să ne întâlnim acolo.

— Nu poţi să te duci înapoi. Trebuie să te întorci la iriali şi...

— Du-te, porunci el. Vine cineva şi eu nu mi-am terminat încă treaba aici.

Jura se furişă în întuneric, îşi găsi calul şi porni la drum. Era împotriva oricărei judecăţi normale să-l lase singur acolo, dar în sinea ei ştia ce groază simţise, când oamenii aceia au atins-o. De asemenea, fusese surprinsă de deghizarea lui Rowan şi de modul cum se amestecase cu mulţimea. Într-o oră va ajunge la cotitura râului şi ştia că acesta e locul unde trebuia să-l întâlnească.

Îşi hrăni calul, îl priponi într-un tufiş şi-şi scoase rochia ulten rău mirositoare, apoi se urcă într-un copac şi-l aşteptă pe Rowan. Nu trecu mult şi acesta sosi. Îl privi

descălecând apoi rămânând liniştit şi privind în jur. Se întoarse şi se uită în sus, în copac, deşi ea ştia că nu putea să o vadă.

— Coboară, rosti el. Jura îşi făcu vânt pe o creangă şi ateriza exact în faţa lui.

Pânza de pe ochi îi flutura pe frunte.

— În regulă, ce faci aici?

— Ţi-am mai spus. Am venit să te duc înapoi în siguranţă.

— Tu? Să mă duci pe mine în siguranţă? Mâine dimineaţă trebuie să te întorci la iriali.

— Şi tu ce plănuieşti să faci?

— Mă duc să o găsesc pe Brita şi să vorbesc cu ea. Dacă nu ai fi intervenit tu în noaptea asta, aş fi aflat unde e. Cele două gărzi erau destul de bete şi după ce s-au bătut, erau gata să-mi spună, dar a trebuit să salvez gâtul tău murdar. Încă mai puţi, chiar şi fără obiectul acela cu care erai îmbrăcată.

Jura se sprijini de un copac şi începu să-şi dezlege ciubotele.

— Dacă irialii ar fi ghicit că bântui singur pe terenurile vatell, ar fi atacat.

— Ce faci?

— Mă dezbrac. Am să fac o baie. Misiunea ta solitară ar fi putut să declanşeze un război. Îşi scoase pantalonii. Rowan se uita la ea cu ochi atât de mari, încât ea putea să le vadă albul în lumina lunii.

— Nu vreau să discut, rosti el scurt. Am făcut ceea ce trebuia să fac. O Doamne! spuse ultimele cuvinte, când Jura îşi scoase ultima piesă de îmbrăcăminte şi acum stătea goală în lumina lunii, cu silueta ei magnifică şi cu sâni înalţi strălucind. Jura, mă torturezi, şopti el ducându-şi mâinile la spate şi bâjbâind după un copac, de care să se sprijine.

— Sunt soţia ta, rosti ea încet, apoi îşi înălţă capul. Vine cineva, zise şi-şi lipi trupul de al lui. Ascunde-mă, să nu mă vadă.

Ţinând-o în braţe, Rowan rămase ca trăsnit şi nu-i înfăşură în jur mantia aspră şi zdrenţuită, aşa cum ar fi trebuit să facă. Stătea doar acolo, cu trupul lipit strâns de al ei, cu mâinile aşezate uşor pe spatele ei.

Ea se afla cu ochii la acelaşi nivel cu ai lui şi aştepta să o sărute, dar el nu făcu nicio mişcare, aşa că Jura îşi atinse buzele de ale lui. Era tot ce a avut nevoie el, pentru a-l face să acţioneze. Spre marea plăcere a Jurei, imediat mâinile lui Rowan începură să se mişte pe trupul ei şi

părea că are sute de guri. O sărută, o mângâie şi o, ce delicios de bine o făcu să se simtă! Ce minunat să te simţi feminină şi dezirabilă şi adorată şi dorită şi cercetată. Îi înapoie sărutul cu toată dorinţa pe care o simţea.

— Imploră-mă, Jura, rosti el cu o voce rugătoare. La început nu-l auzi. Te rog imploră-mă, repetă el. Când îl auzi, îl împinse deoparte. Era moale de dorinţă şi maleabil în mâinile ei.

— Nu englezule, nici într-o viaţă de om, nu te va implora un irial, scuipă ea cuvintele. Se răsuci şi se duse la râu, încântată că apa rece îi va răcori pielea fierbinte, îl înjură, cu toate vorbele pe care le ştia. Ce fel de animal era, că simţea plăcere să facă o femeie să-l implore, pentru a-i ceda? Putea fi terminat, înainte de a mai putea vătăma pe cineva – şi Thal a crezut că idiotul ăsta era făcut să fie rege! După ce ieşi din apă, se uscă şi se îmbrăcă. Rowan aţâţase un mic foc, jupuise doi iepuri, îi pusese la proţap şi îi cocea.

— Am preparat cina, rosti el încet.

— Şi ce trebuie să fac să o merit? Să merg în genunchi şi să implor? Sau rugăminţile sunt rezervate numai pentru patul nupţial? Poate că pentru a primi de mâncare trebuie să zbier ca un măgar, iartă-mă dacă nu cunosc regulile

voastre englezeşti de desfăşurare a căsătoriei.

— Jura, rosti el cu voce grea, te rog nu fi rea. Lasă-mă să-ţi explic: sunt cavaler. Am făcut un jurământ, un jurământ prostesc, care m-a pedepsit până acum mai mult decât tine, cu toate acestea e un jurământ faţă de Dumnezeu şi trebuie să-l respect. Dacă ai vrea doar...

— Unde intenţionezi să te duci mâine? întrebă ea. Nu voia să discute cât de îngrozitor o făcea să se simtă: o clipă dezirabilă şi în următoarea aruncată deoparte, la fel ca dispreţul pe care-l avusese ea pentru veşmântul ulten.

— Tu te întorci la iriali. Eu mă duc să o găsesc pe Brita.

Ea zâmbi spre el, pe deasupra focului.

— Am harta. Nu, nu o vei găsi la mine, chiar dacă ai putea suporta să mă atingi personal, pentru că mi-am imprimat-o în memorie. Merg cu tine. Amândoi o vom găsi pe Brita şi vom vorbi cu ea, amândoi.

— Oare de ce nu m-am însurat cu o englezoaică dulce şi docilă? mormăi Rowan. Uite! ia asta. Îi întinse un picior de iepure.

— N-ai făcut niciun jurământ cavaleresc sacru, în legătură cu picioarele de iepure?

— Numai de şoarece, răspunse el. Acum mănâncă, să ne putem culca şi să plecăm dimineaţă devreme. Avem mulţi

kilometri de parcurs.

— Poate, rosti Jura şi zâmbi dulce privirii lui feroce. Dormi destul de bine în noaptea aceea, cu toate că Rowan sculându-se de două ori o trezise şi pe ea.

— Scoală-te, rosti el înainte de ivirea zorilor şi aruncă peste ea hidoasa mantie ulten. Asta ar putea să-mi răcească interesul faţă de tine. Apoi îi întinse pâine şi brânză. Fii gata să plecăm repede.

— Da, sire, îl ironiza ea. Călăriră timp de două ore, înainte ca Jura să-i spună să se oprească şi să o urmeze, pe un drum îngust ce trecea prin pădure. Era un drum făcut pentru traficul pedestru şi Rowan fu nevoit să rupă de două ori câteva ramuri, pentru a le face loc cailor.

La prânz se opriră să mănânce plăcintă rece cu carne, adusă de Jura.

— Trebuie să ne schimbăm hainele, zise ea. Se uită la părul lui unsuros. O ulten şi un... indiferent ce eşti tu, separat sunt în regulă, dar împreună facem o pereche neatrăgătoare. Nu ne vom apropia de oraşul Britei îmbrăcaţi aşa.

— La ce te gândeşti?

— Cam la cincisprezece kilometri de aici există un han, al unei rude bogate a Britei. Cred că s-ar putea ca omul şi

soţia lui să se poată lipsi de câteva haine.

Jura se uită la faţa lui Rowan şi, spre surpriza ei, se trezi gândindu-se că înfăţişarea lui frumoasă era deteriorată de părul vopsit negru. Acum era încruntat şi ea se întrebă dacă nu cumva îi displăcea să urmeze un plan întocmit de o femeie.

— Ar trebui să ştiu unde e ţinută îmbrăcămintea, dar mă îndoiesc că va fi uşor de luat, după care să ieşi din casă. Trebuie să-mi juri că o să te întorci imediat la iriali.

— Eu nu fac jurăminte, cu aceeaşi uşurinţă ca tine. Cilean a fost în această casă de câteva ori, când era prizonieră la vatelii şi ştiu câte ceva despre ea. Tu o să mă urmezi.

— Nu am să te urmez, rosti el. Tu vei rămâne ascunsă în pădure, până mă întorc eu.

— Vom vedea, rosti Jura zâmbind. Silueta marelui han de piatră se profila în lumina lunii şi singurul sunet care putea fi auzit era zgomoul uşor al cailor şi clinchetul sabiei de oţel a gărzii vatell care patrula.

Rowan şi Jura se lipiră strâns de perete şi aşteptară şi, după ce garda trecu, Jura îi făcu semn lui Rowan să o urmeze printr-o mică uşă laterală din lemn, ce da într-o cămară. Înăuntru atârnau raţe, gâşte, pulpe de căprioară,

pui proaspăt fripţi şi plăcinte cu carne, pregătite pentru masa de a doua zi.

Jura deschise cu prudenţă o uşă şi intră într-un coridor îngust, la capătul căruia era lumină şi zgomot de voci. Se îndreptă spre lumină, dar Rowan o apucă de tunică şi o trase înapoi. Arătă apoi spre o scară circulară din piatră cufundată în întuneric, la câţiva metri depărtare. Ţinându-şi sabia pregătită, Rowan începu să urce. A fost uşor să găsească dormitorul stăpânilor, pentru că era singura cameră de la primul etaj despărţită de un zid. Se ascunseră în umbră, când o cameristă trecu în grabă pe lângă ei, apoi se strecurară în cameră şi se îndreptară imediat spre un cufăr mare de lângă perete.

Vatellii se îmbrăcau destul de asemănător cu irialii, cu ciubote cu jartiere încrucişate şi cu genunchii descoperiţi, mai jos de tunica grea. Rowan scoase din cufăr o tunică uşoară de lână albastră.

— Nu, şopti Jura. Asta va face ca ochii tăi să fie prea albaştri. Demonstrează prea mult cine eşti.

— O, rosti Rowan cu interes întorcându-se să o privească, cu nasurile aproape atingându-se. Habar n-aveam că mi-ai observat ochii.

— Am făcut-o, de câteva ori, murmură ea.

Părea gata să o sărute, când clanţa uşii se mişcă. Repede ca fulgerul, Jura sări în cufărul cel mare şi Rowan o urmă, după care închise capacul deasupra capului lor. Erau înghesuiţi strâns unul în altul, trup cald lângă trup cald şi, din păcate, armă lângă armă. Ceva o împungea cu putere în coaste şi era sigură că era barda lui Rowan. Nu îndrăzni să se mişte, de frică să nu fie descoperiţi.

Stătea nemişcată şi asculta paşii ce se auzeau mergând prin cameră. O cameristă, gândi ea, apoi îşi reţinu respiraţia, pentru că paşii se apropiau. Îşi încorda muşchii gata să sară. Când fata înălţă capacul cufărului de stejar pentru haine, doi oameni care păreau fioroşi săriră din el, ambii repezindu-se la gâtul ei.

Destul de calmă, femeia leşină. Rowan şi Jura se pregătiseră de luptă, dar când se uitară la mica făptură făcută grămadă la picioarele lor, începură să râdă. Era pentru prima oară că râdeau împreună.

Apoi zâmbind, Jura începu să scoată haine din cufăr.

— Uite, pe astea le luăm, iar pe ea ar fi mai bine să o legăm şi să o băgăm înăuntru, pentru a ne da timp să ne depărtăm.

Înfăşurară camerista în una din rochiile stăpânei ei, îi vârâră un ciorap în gură şi Rowan o aşeză cu gingăşie în

cufăr. Ea deschisese ochii şi se uita îngrozită la el.

— Nu-ţi fie teamă, drăguţo, o linişti Rowan, e suficient aer înăuntru şi cineva te va descoperi destul de curând. Tuturor le va lipsi cineva aşa frumos ca tine. Odihneşte-te; o să fii în siguranţă. Se aplecă şi o sărută pe frunte – şi reuşi să scape, când Jura îi trânti capacul în cap. De abia putu să-şi retragă degetele din calea ei.

— Iartă-mă, rosti ea. Mi-a scăpat. Eşti gata să mergem, sau intenţionezi să rămâi şi să te faci servitor?

— Gata, rosti el zâmbindu-i. Sunt sigur că vrei să conduci operaţia.

— Întotdeauna, cel mai capabil trebuie să conducă, zise ea de sus şi se îndreptă spre uşă. Au reuşit să ajungă fără incidente la cămară, de unde, în drum spre ieşire, Rowan luă două bucăţi de plăcintă. Se simţea foarte bine, după mica manifestare de gelozie feminină de la etaj. Aproape îşi pierduse speranţa, că ea va arăta vreodată vreun interes faţă de el.

Trecură de gărzi şi o luară la goană aplecaţi, spre pădure, săriră pe cai şi îi îndemnară la galop. După o oră, Rowan ieşi de pe drum şi intră în pădure, oprindu-şi calul într-un tufiş des. Rămaseră ascunşi acolo, cu mâinile pe botul cailor, şi aşteptară în tăcere. Nu trecu mult şi auziră

zgomotul făcut de o mulţime de cai şi de oameni, care trecură pe lângă ei.

Când se depărtară destul, Rowan îi făcu semn Jurei să-l urmeze şi îşi croiră drumul în sus pe taluzul abrupt, spre creştetul dealului.

— Putem să dormim aici, rosti el luând păturile de pe cal.

Înainte de a se culca, se îmbrăcară cu hainele vatell, deoarece călăreţii aceia căutau o ulten şi un cerşetor.

— Mâine va trebui să te speli, zise Rowan privind stelele, sau te vor mirosi că eşti ulten.

— Poate că ar fi trebuit să o iei cu tine pe camerista aia şi să mă laşi pe mine. Era frumoasă şi mirosea bine. În întuneric, Rowan zâmbi larg.

— Jura, nicio femeie în viaţă nu e mai frumoasă ca tine şi chiar mirosind aşa ca acum, eşti mai dulce decât o sută de prinţese laolaltă.

Ochii ei se deschiseră mari. Nu ştia de ce se simţise aşa de furioasă pe complimentele pe care i le făcuse Rowan feţei îngrozite, sau de ce se repezise la el ca o proastă, acum însă, era uluitor câtă plăcere îi făceau vorbele lui. Daire o lăuda când douăsprezece dintre săgeţile ei loveau ţinta în succesiune rapidă. Geralt şi Thal nu-i făcuseră

niciodată vreun compliment. Desigur bărbaţii spuneau că e frumoasă, dar nu în felul acesta generos şi blând. Dacă ar fi făcut-o, le-ar fi pus cuţitul la gât, dar în această noapte pur şi simplu îi plăceau vorbele acestui bărbat. De fapt, ar fi vrut chiar să-i spună şi mai multe.

— Tu... te-ai descurcat destul de bine în seara asta, rosti ea într-o doară. Şi ai intrat pe teritoriul vatell fără să fii recunoscut. A fost bine că ţi-ai cănit părul.

— Credeai că n-am să reuşesc? se repezi el. Ca orice femeie, se gândi el, tu îi faci un compliment şi ea te insultă. Se răsuci pe o parte, departe de ea. Era sătul de insinuările ei, că ar fi incompetent. Femeia asta îl secătuieşte! Mâine te întorci la iriali, adăugă el. Jura se strâmbă şi nu răspunse. Englezul ăsta e foarte ciudat!

Dar în dimineaţa următoare nu mai avură timp de dispută. Jura se trezi cu toate simţurile în alertă, dându-şi seama că ceva nu e în regulă. Încet, întinse mâna spre Rowan adormit la câţiva metri de ea. El deschise ochii, în clipa în care-l atinse şi citi avertismentul din ochii ei.

Şi, spre consternarea ei, Rowan sări în picioare şi începu să strige:

— Naiba să te ia, muiere, tot timpul te ţii după mine, omul nici măcar nu poate să doarmă. Jura văzu că, atunci

când s-a ridicat, şi-a apucat sabia. O luă şi ea pe a ei şi o îndreptă spre gâtul lui.

— Mă ţin după tine? ţipă ea. Eşti prea amărât, ca să te vrea o femeie. Am avut iubiţi de două ori vârsta ta, care erau mai buni ca tine.

— Am să-ţi arăt eu ţie cine e cel mai bun iubit, rosti el şi sări pe ea. Rostogoleşte-te spre dreapta, îi şopti la ureche. Ascunde-te în pădure şi aşteaptă. Sunt numai doi. Când Rowan se mişcă, Jura se rostogoli într-adevăr spre dreapta lui, dar totodată sări în picioare, cu sabia ţinută ferm cu ambele mâini şi se poziţiona în spatele lui, aşa cum fusese antrenată.

Doi bărbaţi, hoţi după aspect, veniră spre Rowan cu cuţitele în mâini. Arătau flămânzi şi gata să comită orice crimă, pentru puţinul pe care Rowan şi Jura îl cărau cu ei.

— Sunt regele vostru, rosti Rowan, puneţi armele jos. Am să împart cu voi tot ce am.

— Calul meu n-ai să-l dai, rosti Jura din spatele lui, privind spre pădure după alţi hoţi.

— Rege? fornăi ironic unul dintre hoţi, înainte de a-l ataca pe Rowan.

Din spatele lui, Jura asculta larma încăierării şi îşi ţinu capul uşor întors, pentru a vedea când sau dacă Rowan

are nevoie de ajutor. Însă era un luptător bun, foarte bun. Şi fu surprinsă să vadă că se lupta ca un lanconian.

Unul dintre hoţi căzu şi Rowan se îndreptă spre celălalt, în timp ce Jura stătea aproape în spatele lui. Fusese bine antrenată şi colaborau împreună, parcă dansau. Când el se mişca, se mişca şi ea.

Îl auzi pe al doilea hoţ ţipând de durere, dar nu-şi întoarse capul, deoarece, exact aşa cum crezuse că s-ar putea întâmpla, un al treilea hoţ ieşi ca o furtună din pădure, cu sabia ridicată deasupra capului şi îndreptându-se direct spre ea. Îi pară lovitura şi oţelul zăngăni pe oţel.

— Fugi, Jura, fugi, porunci Rowan şi ea îl înjură, pentru că încerca să o deruteze. Era antrenată să se supună ordinelor, dar aceasta era o comandă greşită.

Opuse rezistenţă luptând împotriva omului cu toată puterea, fără să ezite, chiar şi când sabia lui îi produse o tăietură în antebraţ. Omul era turbat, ridicând şi coborând arma, dar Jura pară fiecare lovitură, cu propria ei sabie. Apoi contraatacă şi începu să-l împingă înapoi spre pădure, cu lovituri furioase şi agresive. Cu coada ochiului, îl văzu pe Rowan terminând şi venind spre ea, dar se opri şi privi. Jura îl împingea pe hoţ spre un copac, gata să-i înfigă sabia în piept.

— Nu! strigă Rowan. E un lanconian.

— E un vatell, rosti Jura, dar ezită şi nu-l ucise.

— Ia asta, i se adresă Rowan omului întinzându-i o bucată mare de plăcintă cu carne, la asta şi ia-ţi şi prietenii. Nu sunt decât răniţi. Aminteşte-ţi că vieţile voastre sunt un dar din partea regelui. Regele tuturor lanconienilor.

Hoţul se uită la Rowan, la fel cum simţea şi Jura, ca şi cum acesta era nebun şi era bine să pună câţiva kilomeri distanţă între ei. Apucă plăcinta şi fugi în pădure, în timp ce ceilalţi doi îl urmară gemând şi şchiopătând.

Soarele începuse să se ridice pe cer şi Rowan se uită la braţul sângerând al Jurei, apoi o conduse să se aşeze pe o piatră din apropiere, în timp ce el aduse feşe şi apă proaspătă din sacii lui de la şa. Blând, începu să spele şi să-i bandajeze braţul. Era o tăietură superficială.

— N-am mai văzut aşa ceva înainte, rosti el blând. Vreau să spun, felul cum stăteai la spatele meu. Feilan nu mi-a spus nimic despre femeile care păzesc spatele bărbaţilor.

— Probabil considera asta ca ceva normal. O englezoaică ce ar face? Dacă ai fi fost aici cu sora ta, ea ce ar fi făcut?

— Lora s-ar fi ascuns în pădure, aşa cum ţi-am spus eu

să faci.

— Şi ar fi fost prinsă de cel de al treilea hoţ, sau acesta te-ar fi ucis pe tine, când te-ar fi atacat pe la spate. Împreună, am fost un obstacol de neînvins, cu ochii în toate direcţiile. Rowan se încruntă.

— Văd asta, dar nu o tolerez. Bărbaţii trebuie să fie antrenaţi să-şi apere singuri spatele.

— Bărbaţii sunt luptători mai puternici şi adesea o femeie doar îi păzeşte, nu luptă. Ar fi greşit să risipeşti forţa unui braţ, doar pentru a proteja.

Rowan termină de pansat, dar încă mai era încruntat.

— De această dată mulţumesc pentru protecţia ta, dar data viitoare trebuie...

Jura îl sărută. Şi fapta ei îi surprinse pe amândoi. El se retrase de lângă ea, cu ochii întunecaţi de dorinţă.

— Jura, murmură el. Ştia că e gata să-i ceară: trebuie să-l implore. Furioasă, se ridică şi se duse la calul ei.

— Dacă vrei să ajungem la Brita, trebuie să plecăm. Fiecare fărâmă a mâniei ei i se auzi în voce şi în felul în care se comportă, când urcă pe cal şi plecă mai departe, fără să se uite să vadă dacă el o urma.

Acum se aflau pe un teren mai înalt, continuând să meargă prin munţii care formau hotarul de nord al

lanconienilor şi aerul era mai răcoros şi mai rarefiat. De asemenea, se aflau în afara cărării, despre care îi vorbise Cilean, şi le luă mai mult să ajungă la oraşul fortificat al Britei. Rowan călărea alături de ea, dar ea nu-l privea.

— Cum arată această Brita? întrebă el. Jura îşi ridică bărbia în vânt.

— N-am văzut-o niciodată şi n-am întrebat pe nimeni despre aspectul ei. E mama lui Daire, aşa că e bătrână, a condus armatele împotriva lui Thal şi a tribului fearen. Când eram copil, am auzit că i-a atacat şi pe zerna, aşa că trebuie că e plină de cicatrice căpătate în bătălii. Nu-mi imaginez că ar fi o frumuseţe, dacă asta cauţi tu.

— Jura, n-am putea... începu Rowan, dar ea îşi conduse calul mai departe de el.

Putea să ierte multe din ciudăţeniile lui, pentru că era englez, dar nu putea să ierte cum a flirtat cu o cameristă, iar pe ea a respins-o, câteva ore mai târziu. La prânz se opriră să mănânce lângă un pârâu şi Jura privi imaginea ei reflectată într-o băltoacă. Înainte, nu fusese niciodată preocupată de felul cum arăta, doar de îndemânarea ei în privinţa armelor, dar văzuse privirile din ochii bărbaţilor şi ştia că o găsesc dezirabilă. Aşa că, de ce o respinge acest soţ englez? Pentru că nu era blondă, ca sora lui? îi plăceau

doar femeile cu pielea palidă?

În amurg campară. Nu aprinseră focul, deoarece erau foarte aproape de oraşul împrejmuit de ziduri al Britei.

— Ar fi prea mult să sper că mâine vei rămâne în urmă, rosti Rowan cu sprâncenele ridicate întrebător, în timp ce o privea în lumina ce scădea.

— Cineva trebuie să aibă grijă de spatele tău, răspunse ea. Cred că mâine ar trebui să intrăm călare în oraş, bănuiesc că putem intra fără probleme. E bine că vorbeşti limba noastră. O vom identifica pe Brita şi, prima oară când va ieşi călare din oraş, o vom prinde, în urmă, cam la o zi de mers călare, se află coliba unui ţăran, unde putem să o ducem, ca tu să stai de vorbă cu ea. Va trebui să fim totuşi atenţi, să nu fim trădaţi de ţărani.

— Asta e tot ce ai hotărât? întrebă Rowan cu glas scăzut. N-ai hotărât şi faptul că eu nu am permisiunea să particip? Poate că te-aş incomoda în treburi.

— Tu eşti cel care mi-a spus să stau în pădure, rosti ea neînţelegând ce făcuse de l-a înfuriat. Ai alt plan mai bun decât al meu?

— Nu, zise el printre dinţii încleştaţi, este acelaşi plan, cu excepţia că eu trebuie să intru călare singur în oraş, dar... Se opri.

— Ce diferenţă e, dacă am prezentat eu planul, sau tu? Cred că e bine că suntem amândoi de acord cu ceva. Rowan lovi cu piciorul într-o piatră.

— Tu eşti femeie, murmură el.

— Nu e destul, rosti ea în surdină şi se întoarse. Să câştige un bărbat a părut aşa uşor. Tot ce a trebuit să facă a fost să lupte mai bine, să tragă cu arcul mai bine, să fugă mai bine, să sară mai bine decât alte cincizeci de femei, dar de ce – în numele cerului – trebuia să-i placă unui bărbat, după ce l-a câştigat?

Dormiră la o depărtare de câţiva metri unul de altul, dar în timpul nopţii foirea necontenită a lui Rowan o trezi. Instinctiv se trase lângă el şi, în somn, el întinse mâna după ea şi o trase mai aproape, strângând-o tare lângă el. Era aşa de bine cum îl simţea, aşa puternic, aşa fierbinte, aşa drept. Se ghemui şi mai aproape de el şi adormi.

Dimineaţa, se trezi înaintea lui şi imediat se rostogoli deoparte. Nu mai putea să suporte altă intervenţie a lui: „imploră-mă!”

Intrară călare în oraşul Britei, îndată ce porţile fură deschise. Nu era un oraş bogat. Era foarte diferit de Escalon. Aici existau case şi prăvălii mici şi cu faţade înguste, şi bărbaţi şi femei care intrau şi ieşeau în grabă

din ele. Exista un aer de sărăcie în legătură cu acest loc, oraşul mirosea a excremente neînlăturate, a carcase şi a carne prăjită. Ea şi Rowan, cu îmbrăcămintea lor bogată, erau priviţi fix de sătenii zdrenţăroşi. Se opriră să cumpere căni cu lapte bătut, de la un vânzător de pe stradă.

— Unde locuieşte Brita? îl întrebă Rowan.

— Regina Brita, îl corectă Jura zâmbindu-i vânzătorului. Avem o treabă cu ea.

— Acolo, zise omul arătând o casă de piatră ridicată în partea de nord a zidului de piatră ce înconjura oraşul. Era o casă mare, dar obişnuită, nu la fel de mare sau la fel de bogată ca aceea de unde furaseră ei îmbrăcămintea pe care o purtau. Astăzi iese la vânătoare, continuă vânzătorul. Veţi putea să o vedeţi trecând călare, împreună cu gărzile ei. Uitaţi-vă! Se deschid porţile, iese garda.

Rowan şi Jura îi mulţumiră cu un semn din cap şi se retraseră în umbra unei clădiri, aşteptând să treacă regina şi gărzile ei.

Nu conta dacă tribul vatell nu poseda păşuni bune sau terenuri agricole, regina lui nu se zgârcea când era vorba de echipamentul splendid al gărzilor. Toţi cei douăzeci de bărbaţi, care călăreau alături de ea, erau bogat

înveşmântaţi în lână fină albastră, iar armele lor erau din oţel de bună calitate, despre care Jura era convinsă că nu provin din Lanconia. Caii lor erau animale frumoase, înalte şi agere, care păreau bine hrănite şi antrenate.

Dar Brita îi punea în umbră pe toţi. Călărea în mijlocul acestor oameni frumoşi şi drepţi şi arăta ca soarele înconjurat de douăzeci de luni. Era înaltă, subţire şi categoric frumoasă. Purta o rochie lungă în stil englezesc, mulată foarte strâns pe mijlocul ei, lucrată din lână albă bogată, ce punea în evidenţă părul şi ochii ei negri. Când trecu, oraşul îşi încetă activitatea, în timp ce fiecare bărbat, femeie şi copil, şi se pare că şi fiecare animal, se opriră să o privească. Fu linişte până trecu dincolo de porţi.

— Bătrână, nu-i aşa? i se adresă Rowan Jurei. Nu e de mirare că bărbaţii o urmează. Aş putea să o urmez chiar şi eu. Jura îl privi, dar el zâmbea stupid uitându-se la poarta prin care tocmai dispăruse Brita.

— Ne luăm după ea, sau nu? şuieră ea întrebarea.

— E o sarcină ce îmi va face plăcere, rosti el rânjind idiot, fără să vadă privirea furioasă a Jurei. Încălecară şi ieşiră afară din oraş, spre o coamă joasă de deal, de unde puteau să privească oraşul şi câmpia de dedesubt. Brita şi

oamenii ei nu se depărtară prea mult de zidurile oraşului, intrând în pădurea care-l înconjura şi începând vânătoarea.

— Eu o urmez şi...

— O urmăm amândoi, afirmă Jura. O despărţim de oamenii ei, apoi o capturăm. Pot să-mi arunc mantia pe capul ei şi...

— Mă vei urma pe mine şi vei face ce îţi voi spune eu. Acum haide! Vom călări spre est, o vom supraveghea şi o vom prinde, când vom putea.

Până la urmă, Jura a fost aceea care i-a înlesnit lui Rowan capturarea Britei. Regina se despărţise de majoritatea oamenilor ei şi, doar cu două gărzi lângă ea, urmărea un mistreţ mare, cu colţi fioroşi. Jura se gândi că e ridicolă, îmbrăcată cu rochia aceea albă la vânătoare, dar Rowan avea pe figură o expresie ciudată, când o privi.

— Distrage-i pe bărbaţi, i se adresă Jura. Eu voi goni mistreţul, iar Brita îl va urmări. Jura văzu expresia de pe figura Britei, excitaţia urmăririi, exaltarea, euforia. Cei doi gardieni rămaseră în urma ei, atenţi şi ascultând. Ridicară capul când auziră ţipătul de durere al unui bărbat în spatele lor şi amândoi o părăsiră pe regină, să vadă ce se întâmplă.

Brita nu auzise nimic, decât sângele care îi bubuia în urechi, când galopă mai departe după mistreţ. Jura îşi luă suliţa de pe spinarea calului şi sări la pământ. Cu toate că Brita nu-şi arăta cei patruzeci de ani şi ceva ai ei, Jura ştia că trebuia să fii destul de bătrân pentru a-ţi lua aşa de mult timp ca să dobori un mistreţ. Brita se afla în calea animalului şi când acesta o ocoli pentru a o evita, ea îşi înfipse lancea în ceafa lui. Animalul înnebunit de durere se întoarse şi se repezi spre Jura, aşa cum era ea convinsă că o va face.

Se apucă de cea mai joasă creangă a unui copac şi se săltă în sus, în timp ce mistreţul sângerând îşi continuă goana furios şi destul de aproape de el se afla Brita, în rochia ei albă fără nicio pată.

Jura nu pierdu timpul, încalecă şi în câteva minute avea pe urmele ei garda de corp, dar fu uşor să scape de el. Îşi zâmbi, când o luă în direcţia în care dispăruse Brita. De nicio gardă irial n-ar fi fost aşa uşor de scăpat... Îl auzise pe Rowan îndreptându-se spre sud, spre locul unde campaseră ei noaptea trecută şi, în faţa lui pe şa, putu să vadă rochia albă a Britei. Se pare că nu s-a luptat prea tare cu Rowan şi nici nu părea să fie legată, sau cu căluş în gură.

Încruntându-se, Jura galopă după cei doi. Nu ajunsese prea departe, când doi din gărzile Britei o văzură şi Jura trebui să facă un drum lung şi istovitor încercând să scape de ei. Era aproape în amurg, când ajunse la coliba ţăranului. Tremura de oboseală şi de foame şi era îngrijorată întrebându-se dacă Rowan a scăpat nevătămat, sau dacă prefăcuta regină Brita nu băgase cuţitul în el.

În coliba ţăranului ardeau lumânări şi Jurei îi fu frică de ce era mai rău. Aşteptându-se să-l găsească pe Rowan spânzurat de tavan şi torturat de Brita şi de oamenii ei, se strecură prudentă pe lângă peretele casei, cu sabia în mână şi un cuţit între dinţi şi se uită pe singura fereastră care exista. Nu-i veni să creadă ce văzu. Rowan stătea pe un scaun, cu o lăută veche în poală, cu părul din nou auriu, în timp ce strălucitoarea Brita se afla pe duşumea, la picioarele lui, cu genunchii adunaţi şi privindu-l extaziată. Perechea de ţărani şi cei trei copii ai lor stăteau vizavi de ei, privind la aceşti oameni frumoşi, ca şi cum s-ar fi uitat la doi îngeri.

— Mai cântă unul, i se adresă Brita lui Rowan şi vocea ei era la fel de groasă ca fumul de mangal din cameră. El îi zâmbi.

— Da, regina mea, tot ce-mi ceri tu. Jura fu atât de

uluită de această scenă, încât cuţitul îi căzu din gură şi se izbi de o piatră a peretelui.

Brusc, Rowan fu în picioare, cu sabia smulsă din locul unde stătea sprijinită de perete, şi ţâşni pe uşă. O prinse pe Jura, înainte de a ajunge la calul ei.

— Unde ai fost? întrebă el.

— Unde am fost eu? strigă ea. Am îndepărtat de tine doi oameni din gardă. Te-am apărat pe tine şi pe... pe... Era prea mânioasă pentru a vorbi.

— Brita le-a trimis vorbă oamenilor ei, că vrea să rămână cu mine. Am crezut că li s-a spus tuturor. Am crezut că ai făcut baie, înainte de a te întâlni cu o regină. Se uită la ea de sus până jos. N-ar fi o idee prea rea, Jura. Sudoarea picură de pe tine. Jura îşi ridică sabia, gata să taie ceva din el, de acolo de unde putea să ajungă şi sperând să fie capul lui. El o prinse de braţ.

— Jura, ce nu e în regulă cu tine? Dacă aş fi ştiut că eşti în pericol, aş fi venit după tine, dar habar n-am avut. Brita şi-a trimis oamenii acasă. Vino, te rog, nu fi supărată. Brita a fost de acord să stea o vreme aici cu mine şi să vorbim despre unirea triburilor. Asta e ceea ce vrem noi. Nu există niciun motiv să fii furioasă. Vino şi fă cunoştinţă cu ea. E inteligentă, educată şi găsesc compania ei excepţional de

plăcută. O să-ţi placă.

— Ţie în mod cert îţi place, rosti ea înţepată.

— În momentul acesta nu e timp de gelozie. E o treabă să fii geloasă pe o fată, dar nu poţi fi geloasă pe o regină ca Brita. Vino. Nu, poate că ar trebui să faci baie întâi. Ea se depărta brusc de el.

— Deci mirosul meu îţi displace. L-am căpătat protejându-te, dar tu nu ai nevoie de protecţie, cel puţin nu cu sabia şi săgeţile. Spune-mi, trebuie să mă plec în faţa acestei bătrâne regine? Trebuie să-i implor favorurile, aşa cum trebuie să fac faţă de tine?

— Jura, nu te înţeleg deloc. Dacă vrei să o întâlneşti duhnind aşa ca acuma, pentru mine e în regulă. M-am gândit doar...

— Tu nu gândeşti niciodată! strigă ea şi plecă spre pădure.

Se urî pentru că a acţionat aşa, urî noile emoţii care o bântuiau. Până când nu venise în Lanconia acest englez cu metodele lui străine, ea se înţelegea pe sine însăşi. Îşi cunoscuse locul în viaţă, unde se afla şi spre ce se îndrepta. De asemenea, îi înţelesese pe bărbaţi. Bărbaţii lanconieni le apreciau pe femeile puternice şi cu judecată. Thal îi arătase hărţi şi îi ceruse părerea în legătură cu

unele campanii şi, când considera că răspunsurile ei erau copilăreşti, i-o spunea – de obicei din fundul plămânilor lui. Daire se aşteptase să fie puternică şi neînfricată şi, în cele două bătălii la care participaseră împreună, el se aşteptase ca ea să-i apere spatele.

Englezul acesta ce voia de la ea? A fost furios pentru că l-a apărat, furios dacă l-a sărutat. Nu voia ca ea să călărească alături de el. N-a vrut să-i audă părerea despre ce trebuia să facă pentru a o captura pe Brita. A spus că vrea ca ea să se ascundă în pădure, în timp ce el se gudura aici pe lângă femeia, care terorizase două generaţii de bărbaţi. Jura avea impresia că fusese şi ea destul de terorizată astăzi, dar tot ce i s-a spus a fost că miroase.

Se strâmbă când se gândi la Brita, în rochia ei albă. L-a dus de nas pe prostul de englez, dar Jura ştia ce fel de femeie e. Lui i-a spus că şi-a retras oamenii, dar doi dintre ei au urmărit-o pe Jura ore întregi. Ce alte minciuni i-a mai spus?

Fără îndoială că le poruncise oamenilor ei să adune o armată, care să-l atace şi să-l ucidă pe acest rege irial.

Jura părăsi pădurea şi se întoarse spre casă. În noaptea aceasta va rămâne afară şi va păzi coliba ţăranului, astfel încât să-l poată avertiza pe nebunul de englez, când vor

ataca vatellii.

CAPITOLUL 10

Jura se trezi brusc, când capul îi căzu pe piept. Se sprijinise de un copac şi reuşise să stea trează cea mai mare parte a nopţii, dar cu câteva ore înainte de zori oboseala fusese prea mare pentru ea.

— Eşti în siguranţă, rosti o voce de lângă ea. Se întoarse cu ochii aţintiţi pe Rowan. Stătea lungit pe pământ lângă ea, arătând ca şi cum ar fi dormit acolo.

— De cât timp eşti aici? îl repezi ea frecându-se la ochi.

— Când ai adormit, am venit lângă tine. Ea se îndreptă, încercând să ignore durerea de spate. Priveşte! continuă el făcând un semn spre coliba ţăranului, de unde trupeşa lui soţie ieşea pe uşă scărpinându-se. Sunt treji, iar noi suntem în siguranţă. Ţi-am spus că trebuie să ai încredere în mine. Brita e interesată de planul meu de a uni triburile. Am stat de vorbă azi noapte, ore întregi.

Se uită la el şi văzu lumina dimineţii scăldându-i părul auriu. Ochii îi erau la fel de albaştri ca apa unui lac.

— Ţi-ai spălat negreala de pe păr, ca să te ajute să vorbeşti? Ai descoperit ce vrea ea aşa de mult, încât o opreşte să încerce să ucidă doi iriali? Rowan se strâmbă.

— Jura, te rog întâlneşte-te cu ea. E o femeie inteligentă

şi cred că s-ar putea să o placi. Jura îşi dădu seama că se purta copilăreşte; la urma urmei, femeia asta era mama lui Daire, iar ea l-a iubit întotdeauna pe Daire, aşa că probabil că ar plăcea-o şi pe ea. Se ridică.

— Am să o întâlnesc. Se sculă şi Rowan şi îi zâmbi.

— N-ai să regreţi, rosti el încrezător. Jura îşi ţinu spatele cu desăvârşire drept, când intră în coliba unde Brita stătea pe un scăunel în partea opusă focului. Când Jura intră, ridică privirea.

Imediat Jura simţi că o cunoaşte pe această fiinţă. Brita era o femeie care locuise întotdeauna într-o lume a bărbaţilor. Auzise desigur istoria Britei şi adesea se întrebase cum poate o femeie să deţină controlul unui trib întreg şi, chiar şi mai greu, să-şi menţină acest control, dar imediat ce văzu ochii negri ai Britei strălucind, înţelese. Jura văzu ambiţia şi forţa din fundul acestor ochi. Odată, Jura l-a întrebat pe Daire de ce mama lui nu s-a luptat cu Thal, pentru a-i fi restituit fiul cel mare, dar acuma Jura îşi dădea seama că Brita nu şi-ar pune în pericol tronul pentru nimeni, nici chiar pentru propriul ei fiu.

Şi mai văzu că Brita o considera duşmanca ei. Părul i se ridică Jurei pe ceafă, când se uită la această femeie frumoasă.

— Aşa, rosti Brita cu vocea ei răguşită, tu eşti femeia care mi-a părăsit fiul la altar şi a trădat-o pe cea mai bună prietenă, pentru a câştiga un rege englez.

Prima reacţie a Jurei fu să se apere şi să-i explice, dar n-o făcu.

— Da, răspunse ea. E mai bine să fii regina irial, decât o vatell flămândă.

În spatele ei îl auzi pe Rowan gemând, dar continuă să o privească pe Brita. Se înţeleseseră una pe alta şi acum se declarase război deschis.

— O regină-fecioară din câte am auzit, rosti încet Brita, în timp ce o măsura pe Jura de sus până jos şi zâmbi văzându-i îmbrăcămintea, formată dintr-o tunică vatell albastră închis şi pantaloni, cu arcul şi săgeţile pe spate. Era un contrast puternic cu Brita, cu frumoasa ei rochie albă, cu un colier de aur greu încrustat cu smaralde, ce atârna pe pieptul ei generos. Poate că soţul tău nu doreşte o femeie aşa bărbătoasă. Poate că ar duce-o mai bine cu o femeie adevărată.

Deci, gândi Jura, pe Rowan îl vrea.

— A fost uşor de cucerit şi uşor de părăsit, zise ea, apoi se întoarse să plece. Rowan îi bloca drumul spre uşă, aşa că trebui să-l împingă ca să iasă.

Merse prin pădure până la un mic pârâu, unde îşi scoase hainele vatell atât de urâte de ea şi se aruncă în apa rece, ca să înoate şi să înlăture mirosul de pe trup. În toată viaţa ei nu fusese aşa de nefericită. Chiar şi când ambii ei părinţi au murit, atât de curând unul după altul, nu se simţise aşa de pierdută. Atunci Daire a fost acolo, ca să aibă grijă de ea, de fapt, întotdeauna fusese acolo – până acum. Acum, acest englez a intrat în viaţa ei şi a făcut-o să se simtă aşa mizerabil. Se plângea de orice făcea ea. Când i-a salvat viaţa protejându-i spatele, el a spus că ar fi trebuit să fugă în pădure. O făcea să se simtă indezirabilă şi nedorită.

Ieşi din apă şi, încă udă, îmbrăcă iar hainele vatell.

— Aici erai, îl auzi pe Rowan, dar nu ridică privirea când îşi înşiră jartierele ciubotelor. Am vorbit cu ea, continuă el posomorât şi, ai avut dreptate. Femeia vrea o alianţă între iriali şi vatelii, dar nu cum am plănuit-o eu. Vrea să se mărite cu mine. Vrea să te părăsesc şi să mă însor cu ea. Dacă fac asta, va permite tribului vatell să se căsătorească imediat cu tribul irial. Se încruntă la Jura. Nu ar fi trebuit să pleci aşa departe de colibă. În pădure există tot felul de pericole.

— Dar coliba e sigură? întrebă ea. M-am gândit că şi tu ai avut dreptate. Eu nu aparţin acestui pământ vatell. Nu

ar fi trebuit să vin. Am să plec imediat, după ce mănânc ceva. Se întoarse în direcţia colibei, dar Rowan o apucă de braţ.

— Nu poţi umbla singură pe aceste pământuri. Orice bărbat care te va vedea, te va ataca.

— De ce? ţipă ea. De ce m-ar ataca un bărbat? Sunt fecioară, îţi aminteşti? Toată lumea ştie că nu sunt dorită, întinse braţele spre el. Du-te înapoi la ea. Spune-i că o să te însori cu ea. Am să te eliberez şi irialii vor fi fericiţi să vadă triburile unite printr-o căsătorie regală. Ai spus că singurul mod de a uni triburile e căsătoria. Ai putea să dai tu primul exemplu. Cu fiecare cuvânt, el devenea din ce în ce mai rigid.

— Şi tu ai să-l iei pe Daire, rosti Rowan hotărât. El e bărbatul pe care l-ai vrut întotdeauna.

— Da, Daire, rosti Jura şi numele familiar, iubirea şi confortul pe care i l-ar fi oferit, îi aduseră lacrimi în ochi, întoarse capul. Du-te înapoi la ea. Spune-i că va primi ceea ce vrea. Îl va avea pe blondul rege irial, iar tu vei începe să uneşti triburile.

— Plângi după el, şopti Rowan. Îi dăruieşti acestui om, lui Daire, lacrimile tale!

— De ce nu? îi ţipă ea în faţă, întotdeauna l-am iubit. Pe

tine n-am să te iubesc niciodată, tu care îmi vorbeşti despre jurăminte şi implorări, care nu înţelegi că o femeie-gardian este antrenată ce anume să facă. Du-te la ea. Poate că ea va putea să facă un bărbat din tine. Rowan îşi încleşta fălcile.

— Poate că ar putea. Da, ai dreptate, această căsătorie va fi o treabă bună pentru Lanconia. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de la început, decât să convoc Honorium în speranţa că... Făcu o pauză şi se uită la ea. I-am permis inimii să mă conducă aşa departe, dar gata. Regele irial şi regina vatell se vor căsători. Ochii lui se îngustară. Mă întreb dacă prinţul vatell nu se va însura cu prinţesa altui trib, mai curând decât cu fiica adoptivă a bătrânului rege. Nu opri mâna Jurei, când aceasta îl plesni. Era puternică şi palma a răsunat prin pădure, dar Rowan n-a făcut decât să întoarcă capul. Stătură privindu-se unul pe altul un lung moment. Vom pleca mâine, reluă el. Brita va aduna câţiva tineri şi tinere vatell şi îi vor conduce pe iriali la graniţă. Acolo se vor oficia căsătoriile.

— Atunci eu îl voi avea pe Daire, cu nuntă sau nu, sublinie ea. Şi nu voi mai fi fecioară. El o privi o clipă fix, cu partea stângă a feţei albă de la amprenta palmei ei, apoi se întoarse spre colibă.

— Nu pleca singură, rosti peste umăr, sau am să te urmăresc. Şi plecă. Dar nu prea departe de ea, doar atât cât să nu o mai aibă în raza lui de vedere, apoi se sprijini de un copac şi-şi masă obrazul ce-l durea. Se simţea de parcă îi venea să plângă. Se pare că din clipa în care s-a născut a ştiut că e destinat să fie rege şi că va sacrifica totul de bunăvoie pentru această demnitate. Dar a existat un domeniu în viaţa lui, unde n-a putut să evite critica permanentă a bătrânului Feilan, şi acesta a fost alegerea soţiei. Rowan ştia că o soţie putea să cauzeze multe neplăceri în viaţă, aşa că intenţiona să ia o soţie pe care să o iubească. De aceea a riscat totul cu Honorium.

N-a vrut să supere poporul Lanconiei, dar o voia pe Jura mai mult decât orice. Cu excepţia câtorva clipe din timpul Honorium, când a părut că Mealla va învinge, el a fost sigur că Jura va câştiga – va câştiga, pentru că îl voia la fel de mult, cum o voia şi el.

Dar n-a fost aşa. Ea nu l-a vrut deloc şi în noaptea în care a descoperit asta, ar fi vrut mai bine să moară.

Şi de atunci, lucrurile au mers din ce în ce mai rău. N-a înţeles-o niciodată. Fiecare încercare, pe care a făcut-o ca să o protejeze, părea că o înfurie. Ar fi trebuit să-i arate că îi pasă de ea dându-i o sabie şi cerându-i să-şi rişte viaţa

luptând pentru a-l ajuta pe el? Asta n-avea sens. Ea trecuse dintr-o escapadă disperată în alta, fără măcar să-şi dea seama că Rowan era aşa de îngrijorat de siguranţa ei, încât de abia putea să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Ţipase la el, de fiecare dată când a încercat să-i asigure securitatea. Nimic din ce a făcut, ei nu i-a plăcut. Şi acum voia să se însoare cu altcineva şi să o elibereze, ca să se mărite cu Daire.

Fusese atât de supărat pe Jura, din cauza atitudinii ei fată de Brita. Aceasta a fost încântătoare, le-a poruncit oamenilor ei să se ducă acasă abandonându-şi viaţa în mâinile lui. Fusese grozav de flatat de încrederea pe care a avut-o în el şi intenţiona să onoreze această încredere cu viaţa lui.

Apoi a apărut Jura şi a demonstrat din nou că îl considera nebun şi a refuzat chiar să o întâlnească pe Brita. Fugise în întuneric ca o furtună, purtându-se ca şi cum era imună la atacuri şi ar fi putut să lupte singură împotriva unei armate. A trebuit ca el să se scuze în faţa Britei şi să se asigure că Jura e în siguranţă.

Pisicuţa asta încăpăţânată a stat trează toată noaptea şi a păzit coliba. Nu era sigur ce să creadă, că e idioată, sau că ar trebui să-i fie recunoscător. Ce ar fi fost dacă ar fi

avut dreptate şi consimţământul Britei ar fi fost doar o farsă, iar oamenii ei ar fi atacat în timpul nopţii? Când a venit dimineaţa şi Jura a început să aţipească, Rowan a ştiut că instinctele lui în privinţa Britei erau corecte. Ea voia pace, tot aşa de mult ca şi el, şi îi displăcură insinuările Jurei că Brita e inconsecventă. A fost supărat pe Jura că nu avea încredere în el, că întotdeauna l-a bănuit, că întotdeauna l-a considerat englez, nu lanconian.

Apoi a intervenit acea scenă oribilă din colibă, când cele două femei s-au războit în cuvinte, ceea ce lui îi era teamă că va dăuna pentru totdeauna negocierilor dintre cele două triburi. De data aceasta n-a urmat-o pe Jura când a fugit în pădure, ci a rămas cu Brita şi a făcut apel la înţelegerea şi iertarea ei. Întenţionase să spună că Jura e tânără şi cu temperament fierbinte, dar înainte de a putea vorbi, Brita i-a concediat pe ţărani, astfel încât au rămas singuri – şi şi-a plimbat mâna pe coapsa lui, în sus.

Într-un fel, Rowan a reuşit să-şi controleze şocul. Brita era frumoasă, o ceruri, cu adevărat uluitor de frumoasă şi fără îndoială cu mare experienţă la pat, dar el nu simţea nicio dorinţă pentru ea. Aşa fusese şi în Anglia, când femeile i se oferiseră. Fusese încântat şi flatat de atenţiile lor, dar nu s-a simţit niciodată îndemnat să le ducă în patul

lui şi să facă dragoste nebună cu ele.

Numai Jura îi transformase simţurile în extaz. Numai Jura îl făcuse nebun de dorinţă pentru ea.

Brita îi şoptise într-un fel foarte seducător că s-ar mărita cu el unind astfel triburile, că vor conduce Lanconia împreună şi îşi vor petrece nopţile în plăceri sălbatice. Menţionase chiar câteva lucruri, de care el nu auzise niciodată.

Totuşi nu l-a ispitit. La tot ce se putea gândi era că nu o va vedea pe Jura, că nu va fi lângă ea, că nu o va auzi ironizându-l. Se uită la Brita şi frumuseţea ei nu-l făcu să simtă nimic, întrebându-se dacă chiar ar putea să-i facă faţă şi cu atât mai puţin să-şi petreacă toate nopţile încercând să-i placă.

O părăsise pe Brita şi se dusese la Jura, să-i spună că a avut dreptate în privinţa reginei vatell, dar Jura i-a declarat că doreşte să termine cu această căsătorie a lor. Jura, Jura lui, care ţipa şi lupta, a vărsat lacrimi doar la menţionarea numelui omului pe care-l iubea. Rowan îşi aminti clar ce a simţit, în noaptea când a auzit-o spunând că speră ca niciodată să nu fie atinsă de el. A făcut un jurământ în faţa lui Dumnezeu, apoi s-a dus acasă şi a cugetat săptămâni întregi.

Dar când a văzut-o din nou, a fost copleşit de forţa ei. Voia să o atingă, să o sărute, să o ţină în braţe, să o mângâie, însă ea era aşa de rece, nu avusese niciodată încredere în el, a fost totdeauna împotriva lui, în timp ce el zăcea treaz nopţile, gândindu-se doar la ea. Şi acum ea voia să încheie fragila lor căsătorie. Voia să se despartă complet de el.

Atunci aşa să fie, se gândi el furios. Nu intenţonează să o forţeze să rămână cu el şi, dacă voia să se întoarcă la alt bărbat, el nu o va opri. Se va căsători cu Brita şi într-un fel va reuşi să fie mulţumit.

Se dezlipi de copac şi se uită înapoi la colibă. Trebuie să-i spună Britei că se va însura cu ea.

— Eşti un englez prost, şuieră Jura. Nu ştii nimic despre felul nostru de a fi.

— Altceva nu poţi să-mi spui? i-o întoarse Rowan feroce.

Erau în pădure, în faţa colibei, şi puneau şeile pe cai pregătindu-se să plece înapoi la graniţa irial. În spatele lor se aflau o sută de gărzi vatell, care-i priveau pe Rowan şi pe Jura ca pe nişte şerpi. Şi în spatele gărzilor se aflau o sută cincizeci de tineri şi tinere. Brita nu adresase poporului ei nicio cuvântare elocventă, le poruncise doar gărzilor să adune bărbaţii şi femeile care trebuie şi să-i

aducă aici. Mulţi dintre ei aveau trupurile marcate de răni, iar feţele femeilor erau mânjite de lacrimi.

— Brita nu te va ajuta în planul tău de unire a triburilor, spuse Jura. Ea speră să-şi unească forţele cu irialii, pentru ca să cucerească ea întreaga Lanconie, şi când toţi vor fi ai ei, se va întoarce împotriva tribului irial. Îţi spun că îi urăşte pe iriali. Thal i-a ucis soţul.

— Acum va avea un soţ nou, rosti rece Rowan, şi unul viguros o va face să uite amintirea celui mort.

— Dacă nu-ţi va displăcea şi n-ai să-i faci noi jurăminte lui Dumnezeu, rosti Jura. Te lauzi cu vigoarea ta, dar eu n-am văzut nimic de acest fel. Poate că ar trebui să-mi fie milă de Brita, dar sunt mai îngrijorată de ce vei face tu cu ţara noastră. Prea mulţi oameni se încred în tine. Iar acuma, tu eşti destul de prost să ai încredere în ea.

— Poate că de fapt eşti geloasă, rosti el.

— De ce? Am fost măritată cu tine şi ştiu ce înseamnă singurătatea acestei căsătorii. Poate că ar trebui să o avertizez pe Brita că eşti lipsit de ceea ce e esenţial. Se săltă în şaua calului şi se uită în jos la el. Acum, pentru ea eşti de folos, deci eşti în siguranţă, dar păzeşte-ţi spatele de cuţitul ei, când va crede că nu-i mai eşti folositor. Jura călări spre marginea luminişului, apoi se întoarse şi se uită

la vatelii, care la rândul lor o priveau.

Brita, de data aceasta într-o rochie de lână galbenă, cu o coroniţă de rubine pe cap, ieşi din coliba ţăranului şi urcă pe cal. Rowan călări alături de ea şi Brita îi aruncă Jurei o privire triumfătoare, când întinse mâna şi Rowan i-o sărută.

Jura se întoarse şi-şi îndemnă calul să o ia înainte. Se temea de această călătorie lungă până acasă şi se temea şi de privirea de pe feţele oamenilor, când Rowan îi va anunţa că o repudiază. Pentru el va fi uşor. Tot ce avea de făcut era să spună că nu-i plăcuse de ea şi dacă Jura era examinată şi se descoperea că e fecioară, el n-ar fi avut nicio problemă cu anularea căsătoiei.

Dar Jura ştia că, dacă Rowan o repudiază, Daire nu va putea să se însoare cu ea. Putea să se mărite cu un bărbat inferior, dar nu cu un prinţ ca Daire, pentru că ar fi deja stigmatizată. Dar nu îi va spune asta lui Rowan. Mai bine să aibă puţină mândrie şi, dacă el nu o voia, lasă-l să creadă că altul o voia.

Rowan călărea alături de Brita, în timp ce Jura mergea în spatele lor, înconjurată de gardienii vatell, iar poporul vatell tăcut şi supus îi urma.

Brita se uita la Rowan de parcă îi era foame iar el era un

banchet regal, însă el găsea enervante privirile ei.

— Cum a reuşit bătrânul şi urâtul Thal să procreeze ceva ca tine? întrebă Brita seducătoare privindu-i părul, ca şi cum era din aur.

— Poporul mamei mele e în principal blond, rosti el repede. Fiul tău, Daire, fără îndoială că nu va veni la festivităţile de nuntă. Trebuie că aştepţi cu plăcere să-l vezi.

— Aştept cu plăcere să vă văd pe toţi. Asta va fi şi noaptea nunţii noastre.

— Şi a Jurei cu Daire, rosti Rowan în barbă. Brita râse.

— Nu i se va permite să se mărite cu fiul meu. Fiul meu e prinţ. Poate că, dacă e suficient de puternic, va fi succesorul meu. Deci nu va pune pe tron alături de el, o femeie care a fost odată repudiată de un rege. Fata e aşa de nedorit, încât n-a putut să aibă în patul ei un bărbat ca tine. Deci, e o femeie nefolositoare.

Rowan deschise gura să o apere pe Jura, dar se gândi mai bine. Şi îi zâmbi Britei.

— Dar Daire o iubeşte, şi ea pe el. Au copilărit împreună şi eu cred că merită să fie împreună. Încerca să-şi alunge resentimentul din voce. Brita îi aruncă o privire calculată.

— Îţi pasă de această femeie, care a refuzat să te

primească în patul ei? Există o lege irial, la fel ca a întregii Lanconii, ce stabileşte că, dacă o femeie e părăsită pentru că nu i-a plăcut soţului ei, nu mai poate să se mărite cu un bărbat de rang înalt. Fiul meu e prinţ şi n-a fost însurat niciodată. Jura nu poate deveni soţia lui.

— Jura nu ştie asta, rosti Rowan. Brita râse.

— În mod categoric, ştie. Faţa ei îşi schimbă expresia. Vrei să spui că doreşti să revii asupra înţelegerii noastre? îşi opri calul şi oamenii din spatele lor se opriră de asemenea, cu mult zgomot şi confuzie. Dacă intenţionezi să o păstrezi pe femeia asta, spune-mi acum, adăugă ea cu ochii sclipind plini de ură. Nu vreau să-mi pun oamenii să păzească un rege englez şi pe mireasa lui irial. Ori devin regina întregii Lanconii, ori mă înapoiez chiar acum în oraşul meu.

În acea clipă, Rowan îşi dădu seama că Jura avusese dreptate: Brita intenţiona să guverneze întreaga Lanconie şi voia să facă acest lucru singură. O femeie care îşi abandonase propriul fiu în mâinile inamicului, n-ar fi avut niciun scrupul să-şi ucidă soţul, care stătea în calea ei spre îndeplinirea acestui scop.

Îi zâmbi radios şi se întinse pentru a-i lua mâna şi a-i săruta palma. Se uită la ea printre gene şi coborî glasul.

— Să am o copilă, când pot avea o femeie? întrebă el. O privi, în timp ce Brita se calma şi realiză ce uriaşă era vanitatea ei. Jura avea jumătate vârstă ei şi în ochii lui o frumuseţe de două ori mai mare, dar Brita era gata să creadă, că un bărbat ar alege-o pe ea în locul Jurei. Poate că experienţa şi puterea Britei i-ar tenta pe unii bărbaţi, dar Rowan nu voia ca ea să concureze cu soţia lui.

Brita zâmbi şi îşi îndemnă calul să înainteze.

— Vom face o pereche frumoasă, tu şi cu mine. Poate că nu vom aştepta până în noaptea nunţii, pentru a ne gusta unul pe celălalt. Rowan îi zâmbi, dar zâmbetul nu se extinse şi în ochii lui.

— Spune-mi cum a ajuns o femeie frumoasă ca tine să-i conducă pe vatelii. Ghicise în mod corect când a considerat că femeii îi va face plăcere să vorbească despre ea însăşi. Aceasta răspunse tărăgănat, cu sute de vorbe.

Povestirea ei îi dădu lui Rowan timp de gândire. Aşa! Deci Jura nu putea să se mărite cu Daire şi ea ştia bine asta.

— Splendid! murmură el adresându-i-se Britei. Dacă Jura nu putea să se mărite cu Daire, atunci înseamnă că voia să iasă din căsătoria cu el din alt motiv, sau să-i redea lui libertatea, sau pentru că îl ura cu adevărat. Însă Rowan nu

putea să creadă că îl ura. N-ar fi putut să reacţioneze la atingerile lui aşa cum a făcut-o, dacă l-ar fi urât.

— Eşti tot atât de inteligentă, pe cât de frumoasă, i se adresă Britei.

Oare e vorba de jurământul lui în faţa lui Dumnezeu? se întrebă Rowan. Sigur că nu s-a putut să nu înţeleagă jurământul unui cavaler. Orice englezoaică înţelegea. Englezoaicele chiar voiau ca bărbaţii cavaleri să facă jurăminte pentru ele. Dar Jura nu era englezoaică.

Rowan aproape îşi opri calul, când se gândi la asta. Dacă Jura nu îi înţelegea jurămintele, oare de ce credea ea că n-a vrut-o în patul lui?

Brita îşi puse mâna pe braţul lui Rowan.

— Atât de puternic, murmură ea. Ne vom înţelege bine în pat. Nu există nimic... greşit în legătură cu tine, nu-i aşa? Poţi să-i faci plăcere unei femei în pat, nu-i aşa? Doar de soţia ta nu-ţi place, nu de toate femeile?

Rowan clipi spre Brita de câteva ori.

— Pot să satisfac o femeie, răspunse el.

— N-ai fost rănit? Nici chiar în turneele alea ale voastre englezeşti?

— Nu, răspunse blând Rowan. Nu sunt rănit. Ar fi vrut să-i spună, aşa cum spunea tuturor, că era lanconian, dar

deodată se simţi mai mult englez, decât lanconian. Depusese un jurământ englezesc, pentru o femeie lanconiană.

Brita continuă să vorbească, dar Rowan nu o asculta. Mai mult decât orice în viaţă voia să meargă la Jura şi să-i vobească, dar nu îndrăzni să o ofenseze pe Brita. El şi Jura erau doi iriali, printre câteva sute de vatelii, şi nu era chiar aşa de prost încât să le supere conducătoarea.

În curând se opriră, să se odihnească şi să mănânce. Tinerilor şi tinerelor vatell, unele dintre femei încă plângând, li se dădu pâine uscată şi apă, în timp ce Britei şi lui Rowan li se servi un festin, pe feţe de masă albe. Rowan de abia putu să se atingă de mâncare. Se uita după Jura, dar ea nu se vedea nicăieri.

După masă se scuză, ca şi cum avea nevoie să facă un drum pentru el în pădure, dar abia ajunse în pădure, că a căzut în genunchi şi a început să se roage.

— Doamne, m-ai ajutat, rosti el doar puţin mai tare decât în şoaptă, iar acum am nevoie din nou de Tine. Îţi cer iertare, Doamne. Sunt mai ales bărbat, un bărbat prost, care face greşeli prosteşti, aşa cum am făcut şi acum. Ţi-am jurat că nu mă voi atinge de soţia mea, până nu mă va implora. Dar am jurat şi să o iubesc, să o onorez

şi să o dezmierd, până la sfârşitul zilelor mele. Nu pot să-mi ţin ambele jurăminte. Doamne, Te rog să mă eliberezi de primul jurământ stupid, făcut de un băiat furios, nu de un bărbat care urma să devină rege. Doamne, mă umilesc cu bucurie în faţa Ta. Voi face penitenţă. Voi conduce această ţară cu toată capacitatea mea şi chiar îi voi creştina pe ulteni, dar Te rog, eliberează-mă de acel jurământ copilăresc.

Când Rowan îşi termină rugăciunea şi deschise ochii, pădurea părea anormal de tăcută, parcă ar fi fost singur pe lume. Apoi auzi un zgomot în dreapta lui, o creangă rupându-se, şi se îndreptă într-acolo.

Era Jura, cu cuţitul în mână, aşteptându-l.

— O, tu erai! zise ea şi şterse cuţitul însângerat de iarbă.

— Ce faci? întrebă el zâmbindu-i. Era foarte încântat să o vadă, cuţitul ei însângerat părea mai puţin periculos, decât ochii strălucitori ai Britei şi poveştile ei nesfârşite despre ea însăşi.

— Am ucis aceşti iepuri şi voiam să-i duc fermierilor. Se ridică dreaptă şi-l privi. Sau intenţionezi să-i spui Britei ce faptă de neiertat am făcut? Pădurile acestea îi aparţin şi ea îi spânzură pe braconieri.

— N-am să-i spun, rosti el zâmbind, când Jura băgă iepurii morţi într-un sac.

— De ce zâmbeşti? Anticipezi deja însurătoarea cu ea?

Rowan se întinse şi o apucă trăgând-o la el. Nu o ţinuse în braţe de multă vreme. Era o tentaţie prea mare pentru el şi ştia că atingând-o, va uita de jurământ.

— Tu eşti răspunsul pe care mi l-a trimis Dumnezeu, rosti el. L-am rugat pe Domnul să mă elibereze de jurământul făcut şi iată-te, singură, aici unde sunt eu. E răspunsul la rugăciunile mele. Ea îl împinse.

— Eşti nebun. Şi se pare că ai o relaţie intimă extraordinară cu Dumnezeu. Îţi vorbeşte noaptea cu mici şoapte? Sau poate că-l vezi, iar şi iar?

Rowan chicoti şi o strânse şi mai tare în braţe.

— Sunt eliberat de jurământ. Jura, putem fi soţ şi soţie.

Ea se linişti în braţele lui, apoi îşi dădu capul pe spate ca să-l privească.

— Tu te însori cu Brita şi eu mă mărit cu Daire.

— Nu poţi să te măriţi cu Daire şi tu cunoşti legea la fel ca mine, acum. Speri că vei ajuta Lanconia respingându-mă, sau vrei doar să scapi de căsătoria noastră? începu să-i sărute ceafa.

— Lasă-mă. Nu pot gândi când...

— Când te ating? Când am să fac dragoste cu tine? îşi plimba mâinile în sus şi în jos pe trupul ei, pe trupul acela minunat, la care visase atâta. În timpul Honorium nu se gândise la nimic altceva, decât să o ţină în braţe şi să o mângâie. Ar fi vrut să-i vindece vânătăile cu sărutări.

Jura îşi ţinea capul lăsat pe spate şi ochii închişi.

— Lasă-mă şi du-te la Brita, şopti ea răguşită.

— Nu o vreau pe Brita. N-am vrut-o niciodată. Întotdeauna pe tine te-am dorit, numai pe tine. În seara asta, Jura, în seara asta voi veni la tine. Vom aşeza tabăra şi o oră mai târziu, am să vin la tine. După noaptea asta nu vei mai fi fecioară. Şi, cel mai important dintre toate, vei rămâne măritată cu mine. Cu greutate, reuşi să se despartă de ea. Îşi simţea trupul bolnav după ea. Buzele ei erau moi, ochii erau blânzi.

— Râzi de mine, englezule? întrebă ea calmă. O vei părăsi pe Brita, dacă vii la mine.

— N-am vrut-o niciodată. Jura, crede-mă, numai pe tine te vreau.

— Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine.

— Poţi. Jur pe viaţa ta că poţi avea încredere în mine. Acuma du-te şi scapă de iepuri. Nu vreau să înfurii armata Britei şi să fim măcelăriţi, înainte de această noapte. Du-

te, iubito. Confuzia Jurei i se citea pe faţa frumoasă, dar se supuse, îşi luă iepurii şi îl părăsi.

Rowan rămase pe loc zâmbind prosteşte şi gândindu-se la noaptea ce se apropia, când auzi paşi nu prea departe. Imediat, se ascunse în spatele unui copac şi se uită. Văzu o fulgerare de un galben strălucitor, apoi nimic altceva.

Se rezemă de copac. Brita, se gândi el. Ea îl urmărise şi fără îndoială îl văzuse cu Jura. Simţurile lui nu fuseseră în alertă, când o atinsese pe Jura, şi nu-şi dăduse seama că Brita se furişase prin pădure, pentru a-i spiona. Fusese prea departe pentru a-i auzi, dar trebuie că i-a văzut. Brusc, Rowan fu îngrozit. Ce i-ar face o femeie avidă de putere ca Brita, unui copil ca Jura, care îi stătea în cale?

Pe cât de încet putu, se apucă să o urmărească pe Brita. După ce ocoli un copac, se opri, apoi se ascunse. Brita vorbea în mare taină cu unul din gărzile ei de corp. Omul făcu un semn şi dispăru printre copaci, în timp ce Brita se întoarse în tabără.

Rowan îl urmări pe gardian. Omul se strecură printre copacii din marginea taberei şi se uită la oamenii care campaseră. Apoi se opri şi se ghemui, iar Rowan se mişcă să vadă ce văzuse acesta. Jura se afla în plină vedere, printre vatelli.

Rowan privi cu oroare când gardianul scoase arcul şi o săgeată şi o ţinti pe Jura. Rowan nu se gândi la consecinţele a ceea ce făcea; doar acţiona. Îşi scoase cuţitul, îl aruncă şi acesta se înfipse în ceafa omului.

Gardianul vatell căzu mort, fără să scoată un sunet.

Rowan ştia că trebuia să scape rapid de cadavru. Scoase cuţitul din el, îi apucă trupul, îl aruncă pe un umăr şi fugi spre un mic pârâu. Reuşi să ascundă cadavrul sub un buştean putred. După ce controla, să nu se vadă nimic din mort, se întoarse în tabără. Brita îl aştepta şi, cu toate că buzele ei zâmbeau, ochii îi străluceau furioşi.

— Ai fost plecat o groază de vreme. El rânji băieţeşte.

— Am văzut-o pe soţia mea, rosti el cinstit, sperând ca adevărul să o distragă. A trebuit să o liniştesc.

— Şi cum ai liniştit-o? Se apropie mai mult de Brita.

— În felul în care le liniştesc întotdeauna pe femei. Cu braţele şi cu buzele. Ţie nu aşa îţi place să fii liniştită? Spune-mi acuma, ca să ştiu când vom fi căsătoriţi.

— Oare ne vom căsători? Dacă îţi petreci timpul cu soţia ta, poate...

Rowan se aplecă şi o sărută. Putea să simtă excitarea femeii şi ar fi fost flatat, dacă nu ar fi ştiut că îl voia ca rege, nu ca bărbat.

— Jura e sora unui om despre care unii spun că trebuie să fie rege. Dacă e furioasă, sau şi mai rău, dacă e rănită în vreun fel, Geralt va ridica la luptă o întreagă armată. Nu vreau să fim ucişi, înainte de a fi încercat să unim triburile.

Brita se încruntă.

— Poate, rosti ea, dar mie nu-mi place să împart cu nimeni ceea ce e al meu. Îşi înălţă capul. Trebuie să văd de ceva, rosti ea şi plecă în grabă.

Pentru o clipă, Rowan închise ochii. Fără îndoială, se ducea să vadă dacă garda ei de corp o ucisese pe Jura, aşa cum i-a poruncit. Se întrebă ce va gândi, când o va vedea pe Jura vie, iar gardianul nicăieri de găsit. Nicio îndoială că îşi va da seama exact ce s-a întâmplat, sau cel puţin va suspecta.

Câtă dreptate a avut Jura. Se gândi Rowan cu stomacul zvârcolindu-i-se dureros. Îl avertizase de la început de trădarea Britei, dar el fusese aşa sigur că ştie ce face, încât se dusese singur în terenul vatell. Acum propria lui viaţă şi cea a Jurei se aflau în pericol. Se aflau în mijlocul duşmanilor şi îi conduceau spre iriali, care nu suspectau nimic.

Jura avusese dreptate: Rowan îi îndreptase în această direcţie, datorită aroganţei şi superiorităţii lui. Acum,

trebuia să-i scoată din această situaţie. Trebuia să înăbuşe suspiciunile Britei suficient de mult timp, pentru a ajunge mai aproape de pământurile irial, apoi el şi Jura vor putea să scape. Sau poate că va putea să o reţină într-un fel pe Brita, până după ce irialii şi vatellii se vor căsători, dar, indiferent ce va întreprinde, trebuia să o facă pe Brita să creadă că pe ea o voia, dacă dorea să o menţină pe Jura în siguranţă.

Se înfiora în sinea lui. Asta însemna că nu putea să se întâlnească la noapte cu Jura şi să-şi petreacă noaptea cu ea. Trebuia să stea cu ochii pe Brita, dacă nu voia ca ea să trimită pe altcineva să o ucidă pe Jura. Obosit, Rowan încalecă. Era timpul să plece.

CAPITOLUL 11

Jura se asigură că Rowan a văzut-o părăsind tabăra în noaptea aceea şi nu se depărtase prea mult, dar el nu veni. Se aşeză în aşa fel încât să poată vedea cortul Britei. Rowan a intrat şi n-a mai ieşit.

Încercă să-şi controleze furia spunându-şi că niciodată nu se aşteptase ca el să-şi ţină cuvântul, dar nu o ajută prea mult. În zori ochii ei erau roşii şi-şi simţea inima de parcă se transformase în piatră.

Încalecă să plece şi de două ori simţi ochii lui Rowan aţintiţi asupra ei, dar ea nu-l privi. La prânz, îl văzu pe Rowan având grijă de Brita şi dându-i o bucăţică de pâine în gură. Când Rowan îşi înălţă capul şi o văzu pe Jura, ea se întoarse.

Noaptea care urmă era ultima noapte înainte de a ajunge pe pământurile irial. Jura încercă să-şi păstreze mintea golită de gânduri, în timp ce stătea întinsă printre pături, aşteptând somnul. Fu trezită în mijlocul nopţii de o mână care îi astupa gura şi o alta care îi apuca mâna dreaptă, în care întotdeauna ţinea cuţitul.

— Eu sunt, rosti Rowan la urechea ei.

Jura se luptă cu efort sporit şi fu încântată auzindu-l pe

Rowan cum expiră îndurerat, dar în clipa următoare îşi pierdu cunoştinţa, când pumnul lui Rowan o izbi în bărbie. Când se trezi descoperi că stătea întinsă pe malul unui pârâu, iar Rowan îi punea o pânză rece pe faţă. Încercă să se ridice, dar el o împinse înapoi, la pământ.

— Jura, te rog, stai liniştită. Te doare capul?

— De la lovitura ta atât de blândă? întrebă ea minţind, pentru că îi pulsa capul. Ce intenţionezi să faci acuma? Să scapi de mine pentru totdeauna? Poate că iubita ta Brita a hotărât că sunt un risc prea mare pentru ea.

— Da, aşa a hotărât, rosti solemn Rowan. Ieri ne-a văzut împreună şi a trimis pe una dintre gărzile ei de corp să te urmărească. Avea o săgeată îndreptată spre tine, când i-am trimis un cuţit în ceafă. Jura clipi în întuneric. N-am putut să vin la tine azi noapte, continuă el, pentru că mă supraveghea.

— Aşa că ai rămas cu ea să o hrăneşti, să o săruţi şi...

Rowan o sărută pe gură pentru a o face să tacă, iar mâna lui coborî spre sânii ei.

— Am un plan, murmură el cu gura lipită de gâtul ei. Am să o duc pe Brita la Brocain. S-ar putea să se placă unul pe altul. Îi desfăcu centura şi încercă să-i scoată tunica peste cap.

— Cândva armata Britei s-a luptat cu a lui Brocain şi Brita a învins, rosti Jura dar mintea ei nu era la cuvintele rostite. Nu-mi face asta, şopti ea.

— Jura, şopti la rândul lui, nu-ţi dai seama că te iubesc?

— Iubire? întrebă ea uimită. Dacă această durere e iubire, atunci mai bine urăşte-mă. Rowan reuşi să-i scoată tunica peste cap şi începu să-i sărute sânii. Ştia că în orice moment i se putea descoperi lipsa, că Brita s-ar putea trezi şi ar vedea că patul de campanie, pe care îl pusese alături de al ei în cort, era gol şi va trimite o gardă de corp să-l caute. Dar nevoia lui de a i se dărui Jurei îi depăşi frica.

Jura ţipă de durere, când o pătrunse pentru prima oară. Era virgină, încordată de mânie şi stânjenită de pantalonii ce îi ţineau strânse picioarele. Îl împinse, dar el părea că nu-şi dădea seama de durerea ei. În ochi avea lacrimi, când el se prăbuşi peste ea.

— Dă-te jos de pe mine, rosti ea, împingându-l de umeri. El se retrase, rostogolindu-se de pe ea, în timp ce-şi ajusta îmbrăcămintea iar Jura o luă cu furie pe a ei.

— Jura, rosti el, va fi mai bine.

— Nici nu s-ar putea să fie mai rău, se repezi ea cu voce încordată. Partea de jos a trupului o durea îngrozitor. Dacă aş fi ştiut cu ce seamănă, te-aş fi împins în braţele Britei

cu vârful sabiei.

— Să te ia naiba! rosti el fioros, în timp ce se ridica. Am riscat viaţa amându-rora venind la tine în noaptea asta, şi acum nu mai eşti fecioară. Nu mă însor cu Brita. Se aplecă şi o apucă de bărbie. Am jurat că te voi face să mă iubeşti, Jura. Chiar dacă va trebui să te înlănţui de mine, o să mă iubeşti şi o să te bucuri de ceea ce am făcut în noaptea asta.

— Niciodată, zise ea ridicând ochii la el cu furie în priviri.

Nu mai vorbiră cât Jura îşi aranja hainele şi se întoarse în tabără, cu Rowan nu departe în spatele ei. Nu dormi mult în noaptea aceea şi în dimineaţa următoare era aşa de inflamată, încât statul în şa devenise dureros. Îl privi pe Rowan alături de Brita, cu mult mai puţin interes decât în ziua precedentă.

Era târziu, când au ajuns la râul ce forma hotarul cu pământurile irial. Jura aştepta înconjurată de vatelii şi Rowan se îndreptă spre ea.

— Vom traversa râul singuri, în timp ce vatellii vor aştepta aici, rosti el fără menajamente.

Jura îi răspunse cu un semn rece din cap şi îşi îndemnă calul să înainteze, pentru a-l urma. Călăriră împreună singuri, fără să scoată o vorbă, când traversară râul. La

sud fură întâmpinaţi de un grup de iriali furioşi ce îi înconjurară pe aceşti invadatori care purtau haine vatell. Dar, imediat ce văzură părul auriu al lui Rowan, îşi ridicară săbiile în semn de salut şi călăriră alături de ei spre satul irial. Se lăsase noaptea când ajunseră în sat şi, obosită, Jura coborî din şa.

— Vino cu mine, zise Rowan apucând-o de braţ.

— Mi-e foame şi...

— Poţi mânca mai târziu, acum trebuie să ne întâlnim cu oamenii mei.

— Englezii tăi probabil dorm la ora asta.

— Cu oamenii mei lanconieni, sublinie Rowan trăgând-o după el.

Daire tocmai ieşise dintr-o casă din piatră, cu pieptul lui lat şi musculos descoperit şi Jura ar fi alergat la el, dacă Rowan n-ar fi ţinut-o de braţ cu atâta ferocitate.

— Urmează-mă, îi porunci Rowan lui Daire şi apoi continuă să meargă, ca şi cum era convins că i se va supune. Când o văzu pe Cilean, îi porunci să îi urmeze şi ea. Îi duse pe toţi trei în casa mătuşii Jurei.

Acum, satul începuse să se trezească, dar Rowan îi spuse familiei Jurei să se întoarcă înapoi în pat. Apoi, aprinse o lumânare în camera cea mai depărtată a casei şi

se întoarse spre Jura, Cilean şi Daire, care se aşezaseră.

— Brita, împreună cu o sută cincizeci de vatelii, mă aşteaptă de partea cealaltă a râului, zise Rowan. I-am adus aici ca să se căsătorească cu irialii. Brita e de acord să-şi însoare tribul cu irialii, cu condiţia ca ea să se mărite cu regele lor.

Ochii lui Cilean se deschiseră mari privind-o pe Jura, care îşi studia mâinile ţinute în poală. Imediat Daire fu în picioare.

— Eu o iau pe Jura. Voi fi conducătorul vatell şi ea va fi regina mea.

Jura îi zâmbi recunoscătoare. Rowan se aşeză între cei doi şi îl privi pe Daire în ochi.

— Eu nu mă însor cu Brita. Şi nu o voi părăsi pe Jura. Sprâncenele i se adunară încruntate. Jura nu mai e fecioară şi eu nu o voi repudia. Daire se lăsă pe un scaun de lângă Cilean părând deznădăjduit. Rowan continuă: cred că o pot ţine departe pe Brita, până când se vor oficia unele căsătorii, apoi o voi duce la Brocain, care se poate însura cu ea.

— Vrei să o măriţi pe mama cu bătrânul acela brutal şi înspăimântător? se repezi Daire. Cilean îşi puse mâna pe braţul lui.

— Brocain are soţie. Anul trecut aceasta a împlinit doisprezece ani. El n-o să o lase pe copilă, pentru o femeie de vârstă Britei. Se gândi o clipă. Dar Yaine nu are soţie, afirmă referindu-se la conducătorul fearen.

— Va trebui să fie plin de dorinţe şi foarte sănătos, pentru a o satisface pe această femeie, rosti Rowan.

— Mama mea e regină, zise Daire. Nu poţi să-i porunceşti să se mărite cu unul din animalele acelea fearen.

— Mama ta a poruncit să fie ucisă Jura, roşi Rowan apoi maxilarul i se încorda, când văzu furia de pe figura lui Daire. Se întoarse cu spatele. O duc pe Brita la conducătorul fearen şi am nevoie de ajutor.

La asta, Jura ridică privirea. Oare acesta era acelaşi bărbat, care a intrat singur în ţara vatell?

— Cred că va trebui să o duc cu forţa, dar trebuie să fac în aşa fel, încât să pară că ea doreşte să meargă. Nu pot dezlănţui un război, din cauza acestei femei. Are putere şi această putere trebuie diminuată.

— Poate să facă o alianţă cu Yaine împotriva tribului irial, rosti Cilean.

— Dar în clipa aceea, eu sper ca iriali şi vatelii să fie împerecheaţi deja, replică Rowan obosit. Aşa că la vremea

aceea s-ar putea să aibă de condus o armată mult mai mică. A venit cu gărzile ei de corp şi sper ca unele din garda femeilor irial să se mărite cu ei. Un bărbat se va gândi de două ori, înainte de a-şi supăra soţia – după cum foarte bine am aflat. Se frecă la ochi. Daire, vreau ca tu şi Cilean să mergeţi cu mine şi cu Jura, când o voi duce pe Brita pe pământurile fearen. Cilean se uită la Jura.

— Vrei să iei cu tine două femei? întrebă Cilean.

— Daire şi cu mine avem nevoie să ne fie protejat spatele, se repezi el apoi ridică privirea. Cilean îi zâmbi.

— Da, înţeleg. Voi merge cu tine, dar Yaine ne va accepta? Sau trebuie să ne deghizăm?

— Plănuiesc să trimit întâi un mesager, un poilen sau un ulten. Să-i spună lui Yaine că îi aduc o mireasă regală.

Înainte ca cineva să mai poată spune ceva, uşa se izbi de părete şi intră Lora, frumoasă într-o rochie de catifea de un rubiniu aprins şi cu părul blond lăsat pe spate.

— Rowan, strigă ea alergând la el şi aruncându-şi braţele de gâtul lui. Am fost aşa de îngrijorată pentru tine. Montgomery a spus că ai plecat la o întâlnire de dragoste, dar eu ştiam că nu e adevărat. Ce ai făcut? Eşti rănit?

Rowan îi zâmbi tandru mângâindu-i părul şi sărutând-o pe obraz.

— Am fost pe teritoriul vatell şi am adus-o cu mine pe Brita şi pe oamenii ei, pentru a se căsători cu irialii. N-ar fi trebuit să fii aşa îngrijorată.

— Dar am fost. A trebuit să faci singur aşa ceva, cu nimeni care să te ajute? Şi să mai adaugi la asta şi povara protejării unei femei.

La aceasta, Jura se ridică de pe scaun, dar Rowan vorbi primul.

— Jura n-a fost o povară, rosti el şi o îmbrăţişa pe Lora privind-o pe Jura peste umărul ei. Ea chiar m-a ajutat uneori.

— Unchiule Rowan! Toată lumea din cameră se întoarse să se uite la somnorosul Phillip, îmbrăcat în cămaşa lui lungă albă şi cu o scufie de noapte, stând în uşă şi frecându-se la ochi. Ai venit acasă!

Rowan îi dădu drumul surorii lui şi îngenunche deschizându-şi braţele spre nepotul său. Phillip se îndreptă spre el, dar când o zări pe Jura stând deoparte, zâmbi şi se duse la ea. Ea îl ridică pe băiat în braţe şi-l legănă. El zâmbi şi adormi.

— Dintre toţi... începu Lora, dar Rowan o opri.

— Lasă-l în pace, zise el. Şi mie mi-ar plăcea să dorm. Dimineaţă vom întocmi planul. Voia să-şi ia nepotul de la

Jura, dar ea îl ţinu strâns.

— În seara asta stă cu mine, zise Jura parcă provocându-l pe Rowan să o contrazică. În ochii lui se citi furie, pentru că-şi dăduse seama că Jura nu voia să-şi petreacă noaptea în patul lui. Se îndreptă şi părăsi camera, trăgând-o pe Lora după el. Cilean se duse la Jura.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat între voi. Am sperat...

— Nu e cazul să speri. E englez şi niciodată nu va înţelege felul nostru de a fi.

— Hmmm, murmură Cilean. Înainte de a pleca n-a vrut să ia cu el nicio femeie, iar acum vrea ca două femei să le păzească bărbaţilor spatele. Se pare că totuşi a înţeles ceva din felul nostru de a fi. Jura se ridică, ţinându-l cu grijă pe Phillip, să nu-l trezească.

— Ai vreun loc, unde să putem dormi, eu şi copilul? Mâine irialii se vor întâlni cu Brita şi toată lumea va avea nevoie de putere pentru asta.

Cilean aprobă din cap şi îşi conduse prietena în altă casă, unde o aştepta un pat.

Dimineaţa Jura se trezi, când Rowan o scutură dur.

— Plec să o aduc pe Brita şi pe vatelii. În calitate de soţie a mea, trebuie să fii acolo, să asişti la căsătorii.

— Şi la începutul nenorocirii lor, bombăni Jura ţinându-l în continuare pe Phillip, care începuse să se trezească. Rowan o lăsă singură, în timp ce se îmbrăca. Lora veni să-l ia pe Phillip şi nu vorbi cu ea.

Imediat ce aceasta părăsi încăperea, simţi tensiunea din aer Nu se vedea nimeni şi satul avea un aer ciudat de pustiu, ca şi cum Dumnezeu hotărâse să ia pe toată lumea la El, în rai. Jura apucă o bucată de pâine de pe o masă şi o mâncă, în timp ce se îndrepta spre râu.

Ceea ce văzu era o privelişte uluitoare. Irialii, proaspăt spălaţi şi cu haine curate, erau aliniaţi pe malul râului. Nimeni nu vorbea, niciun copil nu plângea, niciun câine nu lătra, în timp ce-i priveau pe bărbaţii şi femeile vatell apropiindu-se.

Vatellii erau călare, uneori câte doi, sau veneau în căruţe şi mici furgoane. Jura îi văzuse aproape o săptămână plângând, la perspectiva îngrozitoare de a trebui să se căsătorească cu irialii, dar acum nu exista nicio faţă udă de lacrimi. Şi vatelii erau spălaţi, cu hainele încă umede de la curăţat, cu părul lucios de la baia de dis de dimineaţă. Stăteau drepţi pe caii lor, sau în căruţe, şi se uitau atenţi la oamenii de dincolo de râu. Jura înainta şi se aşeză exact în spatele irialilor.

— Îl vezi pe ăla din a treia căruţă, şopti o femeie de lângă Jura. Dacă ar fi să aleg, pe el l-aş alege.

— Nu, rosti o femeie mai tânără, cel pe care îl vreau eu e pe calul acela negru. Îi vezi pulpele? Există multă putere în trupul acela.

Zâmbind, Jura se plimbă prin spatele şirului lung de oameni. Aceştia începură să vorbească şi despre tot ce se discuta era cuplarea.

Jura se gândi că ziua părea că devine mai caldă decât de obicei. De fapt, mici picături de sudoare începuseră să se formeze pe ceafa şi pe buza ei superioară. Dintr-un motiv anume, îşi aminti cu încântare de ziua aceea, în care îl întâlnise prima oară pe Rowan, de ziua aceea, când ea era îmbrăcată doar cu tunica şi el avea doar coapsele încinse cu ceva. Îi stătuse pe piept şi mâinile lui se plimbaseră pe picioarele ei, până sus, spre sâni. Şi gura lui...

— Jura! Se sustrase visării şi se întoarse să se uite la Cilean. Erai plecată foarte departe, rosti această blând. Tu pe cine ai alege?

Jura se uită la oamenii care acuma treceau râul. Rowan călărea lângă Brita. Acum câteva săptămâni ar fi urât părul acela blond şi pielea albă, dar acum părea ca o stea

singulară pe un cer întunecat. Nu numai că avea o altă culoare, dar avea şi un spate mai lat şi era mai solid decât lanconieni... Odată crezuse că e gras şi lipsit de graţie, dar acuma îi cunoştea trupul, care era produsul anilor de exerciţii pentru modelarea muşchilor, şi ştia că nu are niciun pic de grăsime pe el. De asemenea, mai ştia şi cum se simte pielea lui sub degetele ei.

Râsul lui Cilean o făcu să clipească.

— S-ar putea să-ţi displacă în altă parte, dar nu ţi-ar displăcea în pat, rosti Cilean cunoscătoare. Jura se întoarse.

— E un mocofan grosolan, zise ea, dar se simţea udă de transpiraţie. S-a pregătit mâncarea pentru oamenii ăştia? Va trebui să facem un drum lung şi ei sunt flămânzi şi obosiţi.

— Da, confirmă Cilean râzând. Arată la fel de flămânzi ca oamenii noştri. Rowan spune că triburile trebuie să petreacă ziua împreună şi aproape de apus noi ne vom alege perechea.

— Noi? întrebă Jura. Şi tu plănuieşti să te măriţi la noapte?

— Dacă văd pe cineva care-mi place. Există câteva gărzi de corp, care arată interesant, dar vreau să merg cu

Rowan la Yaine şi nu-mi surâde să las în urmă un proaspăt soţ. Vino, să punem oamenii la treabă. Focurile dimineţii nu au fost aprinse. Jura fu încântată să fie distrasă. Nu voia ca Rowan să o vadă privindu-l şi când el trecu călare pe alături, ea tocmai îndemna oamenii să plece de la râu şi să se îndrepte spre case.

A fost o zi ciudată. Niciodată vatelii şi irialii n-au petrecut împreună în bună pace. Au existat tratative între conducători, şi chiar, se spune că odată, cu generaţii în urmă, vatelii, irialii şi fearenii s-au unit, ca să lupte împotriva hunilor. Dar la sfârşitul războiului, fiul regelui fearen l-a ucis pe fratele regelui vatell şi victoria s-a transformat într-o bătălie sângeroasă, aşa încât triburile Lanconiei s-au urât unul pe altul, cu furie reînnoită.

Acum ambele triburi erau împreună, în satul irial. La început s-au simţit stânjeniţi, vatellii stând adunaţi grămadă şi privind puţin speriaţi, fără să ştie ce să facă. Apoi femeile irial s-au apucat să gătească, în timp ce bărbaţii stăteau de gardă protectori, în spatele lor.

— Asta trebuie să înceteze, o auzi Jura pe Lora spunând. Nu se afla departe, ci aproape de Rowan, ca de obicei. Rowan, trebuie să traduci pentru mine, lan-coniana mea încă nu e destul de bună. Trebuie să-i adunăm pe aceşti

oameni împreună.

Rowan îşi înălţă capul şi întâlni privirea Jurei. Ochii lui albaştri erau întunecaţi, pleoapele păreau grele şi Jura îşi simţi trupul devenind şi mai fierbinte.

— Jura o să traducă pentru tine, rosti Rowan. Lora se strâmbă.

— Poate că Xante ar...

— Jura va traduce pentru tine, accentua Rowan. Jurei nu-i plăcea să fie forţată să colaboreze cu cumnata ei, dar ştia că Lora are dreptate, că trebuia făcut ceva. Se îndoia că o fiinţă nefolositoare şi moale ca Lora ar putea să fie de ajutor în situaţia aceea, dar poate va găsi ea însăşi ceva. O oră mai târziu, Jura îşi revizuise părerea despre Lora. Aceasta se apucă de organizarea şi distribuirea oamenilor, apelând la autoritatea căpitanului cel mai dur al gărzilor. Trimise femeile vatell să le ajute pe femeile iriale să gătească. Apoi trimise bărbaţii vatell şi bărbaţii irial să aducă lemne de foc. Şi când văzu un mascul vatell tânăr şi frumos şi o femeie irial tânără şi frumoasă privindu-se, îi trimise la pescuit-fără suliţe sau undiţe.

— Dar cum o să prindă peştele? întrebă Jura. Lora se uită la cumnata ei şi ochii îi străluciră. Jura începu să râdă şi se aplecă spre Lora şoptindu-i conspirativ:

— Recrutei cu tunica tivită cu roşu, cea care a luptat aşa din greu pentru a-l câştiga pe Rowan, s-ar putea să-i placă gardianul vatell, cel de lângă Brita.

— O, rosti Lora, cel cu umeri laţi şi cu nişte picioare...?

— Le-am văzut şi eu, replică Jura. Cam la trei ore de mers prin munţi se află nişte tufe cu bobiţe dulci. Cred că ar trebui să le adune.

Jura zâmbi fericită, când o văzu pe pisicuţa aceea irial plecând cu frumosul gardian vatell.

După aceasta, Lora şi Jura începură să se simtă bine împreună. Viaţa Jurei fusese atât de diferită de a Lorei! Jura îşi petrecuse vremea alături de bărbaţi, făcând treburi bărbăteşti. Ştia cum să ascută tăişul unei lăncii ca o lamă, dar nu ştia nime despre gătit şi cum să conducă o gospodărie. În timp ce Lora cunoştea doar aspectele domestice ale vieţii, iar când verii ei o terorizau, apela la Rowan. Jura l-ar fi jupuit de viu, pe oricare bărbat care ar fi torturat-o.

Lora era îngrozită de lipsa de aptitudini feminine a Jurei, iar Jura era plină de dispreţ faţă de felul de a fi nefolositor al Lorei. Dar ceea ce începură să vadă în acea zi era că fiecare dintre ele avea propria ei măiestrie. Şi mai fură atrase şi de acea legătură comună a femeilor de oriunde:

nevoia de a vorbi una cu alta.

În timp ce cele două lucrau împreună, Jurei începu să-i placă de ea. Bătrânul Thal ar fi surâs batjocoritor dacă Jura ar fi menţionat ceva romanic, dar Lora părea că străluceşte din cauza romantismului combinaţiei dintre triburi.

— Ia uită-te la cei doi, zise Lora. Arată perfect împreună, nu-i aşa?

— Ea e ţesătoare, zise Jura. Poate că putem să-i facem să se ducă să se uite la ghergheful ei.

— O, da, răspunse Lora. Eşti foarte bună la treaba asta, Jura. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că ai putea fi o bună peţitoare. În noaptea asta cerul va fi senin şi lună plină. Şi toate cuplurile astea nou căsătorite se vor ţine de mână şi se vor plimba pe malul râului. Asta îmi aminteşte de propria mea nuntă.

Jura privea neatentă în spaţiu şi se gândea că s-ar putea să fie plăcut să fii curtată de un bărbat. Când a cerut-o în căsătorie, Daire i-a dăruit douăzeci de săgeţi noi. În acest moment, se gândi ea, aş vrea mai mult nişte flori.

— În noaptea asta, Rowan va cânta din lăută şi din gură, afirmă Lora. Ştie câteva cântece frumoase.

— Va cânta? se miră Jura. O da, a cântat şi pentru Brita.

Lora îi aruncă cumnatei ei o privire ascuţită.

— Pentru tine nu a cântat din lăută? Nu ţi-a cântat cântece de dragoste, sub razele de lună?

— Odată mi-a spus că sunt mai frumoasă, decât o fată pe care am văzut-o.

Lora rămase tăcută o vreme, în timp ce o studia pe Jura.

— Poate că te-am judecat greşit. De ce n-ai vrut să te măriţi cu fratele meu?

— Cilean era destinată să fie regină. Ar fi fost o regină mai bună decât aş fi eu vreodată. Lora îşi puse mâna pe braţul Jurei.

— Nu sunt prea sigură de asta. Nu-l auziră pe Rowan apropiindu-se.

— Fetelor, arătaţi de parcă v-aţi distra bine, zise el, în modul acela special, superior, pe care îl adoptă bărbaţii, când se amuză pe seama femeilor.

Lora se răsuci cu faţa la el.

— Soţia ta şi-a riscat viaţa ca să te câştige şi tu n-ai făcut nici măcar atât, să-i cânţi din lăută, îl repezi ea.

Totuşi, pentru Brita ai cântat. Ia uită-te la târfa aia! Stă acolo, înconjurată de cei mai frumoşi bărbaţi, şi tu o curtezi, ca şi cum ai plănui să te însori cu ea. Ar trebui să-i ceri iertare Jurei. Vino, Jura, avem o mulţime de făcut.

Jura se lăsă luată de acolo şi se simţi bine, o, foarte, foarte bine. Această Lora purta şi ea arme la cingătoare. Doar că armele englezoaicelor nu sunt făcute din oţel. Jura se uită la Lora cu un nou respect.

Mai târziu, se încinse un ospăţ, pe mesele lungi din mijlocul satului, într-o atmosferă de emoţie şi haz. Sentimentul anticipării era copleşitor. Copiii, simţind că era pe cale să se întâmple ceva, ţipau, râdeau şi se fugăreau unul pe altul, dar nimeni nu le dădea altă atenţie, decât atâta cât să-i împiedice să cadă în cazanele cu supă. Adulţii irial se uitau cu dragoste cum se priveau cei tineri şi chicoteau prosteşte, când se întâmpla să se atingă.

Şi în ziua aceea au avut loc multe atingeri. Fetele se aplecau peste băieţi, astfel că sânii lor le atingeau umerii. Băieţii se întindeau după câte ceva şi coatele lor intrau „accidental” în contact cu sânii fetelor. Toată lumea renunţă la timiditate, aşa încât se aplecau mult unul spre altul, sau câte unul aplecat se ridica încet, ca să se uite îndelung la trupul celuilalt. Au existat tachinări şi râsete şi palme date în joacă şi, când petrecerea s-a terminat, toţi erau mai înfierbântaţi decât reuşise soarele.

— Eşti disponibilă? o întrebă pe Jura un tânăr gardă-de-corp vatell, înalt, plin de viaţă şi extraordinar de frumos.

Dacă regina noastră se mărită cu regele vostru, vei fi liberă. Se aplecă mai aproape, pentru a-i vorbi în şoaptă, şi ea îi simţi respiraţia pe gât. Pot să te fac să-l uiţi pe englezul ăsta.

Jura îi zâmbi cu buzele aproape de ale lui. Dar înainte de a putea răspunde, Rowan o apucă de braţ şi o trase de acolo.

— Ce faci? Am crezut că eşti cu Lora.

— Şi tu cu Brita. Ai pus la punct ceremonia voastră de nuntă?

O ţinea de braţ şi o trăgea spre casa mătuşii ei.

— Trebuie să vorbim. Odată ce fură retraşi într-o cameră, Rowan se întoarse spre ea: i-am spus Britei că nu pot să te las, decât după căsătoriile din seara aceasta. Pe Dumnezeu, am minţit. Am să fac penitenţă pentru asta. Cred că aş putea să am o rezolvare temporară a problemelor noastre: fratele tău.

— Geralt? Ce are el de a face cu asta?

— În timp ce tu ţi-ai petrecut ziua combinând vreo fetişcană plină de dorinţe cu un mascul la fel de plin de dorinţe, eu am stat şi am observat. Fratele tău e aprins după Brita. Nu ştiu dacă îl interesează frumuseţea sau puterea ei. Tot ce ştiu e că plănuieşte să se combine cu ea

şi să mă ucidă. Nu! Nu protesta. E o problemă de conjunctură. Vreau să-mi spui dacă crezi că poate fi interesant pentru o femeie cu apetitul Britei. Jurei îi luă un minut să înţeleagă ce întrebase el.

— Vrei să ştii dacă fratele meu e bărbat? întrebă ea printre dinţi. Dacă poate oferi plăcere unei femei? Mai multă decât poţi tu, aproape ţipă ea. A avut o mulţime de femei şi niciuna nu s-a plâns. Rowan păru şocat.

— Jura, ce... începu el, apoi se opri şi se uită la ea. După o clipă, se întoarse. Măcar odată, să nu ne certăm, i-am spus Britei că în seara asta nu voi fi în patul ei, dar femeia e... insistentă. Am crezut că pot să fac ceva bun, dacă îi furnizez un tânăr înflăcărat.

— Îi controlezi pe prea mulţi, englezule, rosti Jura. El se uită din nou la ea.

— Poate că pot controla o ţară, dar nu cred că o pot controla pe soţia mea. În seara asta va exista... o tensiune în aer. Multe cupluri vor sărbători noaptea nunţii şi Brita va provoca necazuri, dacă nu e ocupată. Brusc se opri. Asta mă îngrijorează. Mă duc să-l caut pe fratele tău.

După ce părăsi încăperea, Jura se aşeză greoi pe scaun, într-un colţ întunecat. Ceea ce începuse aşa bine între ei, la acea primă întâlnire de lângă râu, acum se transformase

în aşa ceva. Nu ridică privirea, când uşa se deschise.

— Jura, rosti Lora, dar Jura continuă să nu se uite. Lora o privi pe Jura cea mândră prăbuşită într-un colţ şi o cuprinse un sentiment de vinovăţie. Nu o întâmpinase pe această femeie ca pe soţia lui Rowan, nu făcuse niciun efort să înţeleagă felul ei lanconian de a fi. Dar când Rowan şi Jura au fost plecaţi, şi-a petrecut mult timp cu Cilean şi a aflat adevărul despre cele întâmplate la Honorium. Jura încercase să facă în aşa fel, încât Cilean să poată câştiga, dar aceasta a leşinat şi Jura a învins prin neparticipare.

Apoi, l-a căutat pe Daire şi l-a întrebat despre Geralt şi despre Jura şi a realizat că aceasta a avut motive să creadă că Rowan nu trebuie să fie rege. N-a ştiut nimic despre felul cum Rowan s-a antrenat aproape toată viaţa pentru a fi un rege bun. După care, Lora i-a smuls lui Cilean adevărul, despre locul unde au plecat Rowan şi Jura. Şi nu şi-a mai găsit locul de grijă, pentru fiecare minut în care lipsiseră, şi fu mânioasă pe Jura că era o asemenea povară pentru Rowan. Dar s-au întors amândoi în siguranţă, iar Rowan n-a spus că Jura l-a ajutat. Ulterior, Lora l-a făcut să-i povestească cum i-a apărat Jura spatele.

Astfel că, părerea Lorei despre Jura începu să se

schimbe. Apoi, desigur, exista şi adoraţia lui Phillip pentru ea. Băiatul o urmărea peste tot şi Jura nu şi-a pierdut niciodată răbdarea din cauza întrebărilor lui, n-a fost niciodată tăioasă cu el. Apoi Rowan a forţat-o pe Lora să petreacă ziua alături de cumnata ei şi astfel s-a trezit plăcându-i de ea. Aceasta părea că nu nutreşte nimic din sentimentele feminine de gelozie, ca ale femeilor pe care le cunoscuse în Anglia. Jura ignora felul cum Rowan zăbovea pe lângă Brita, felul în care îi zâmbea femeii, chiar şi felul în care se uita la frumoasele femei vatell şi irial.

În timp ce ea şi Jura combinau perechi şi inventau moduri de a fi singuri, Lora s-a gândit să-l combine şi pe Rowan cu Jura. Desigur, erau deja căsătoriţi, dar nu văzuse nicio dovadă că împărţeau împreună vreun secret, sau ceva intim. Au plecat împreună ca nişte străini şi s-au întors ca nişte străini.

Când ziua s-a apropiat de sfârşit şi perechile au plecat să se pregătească pentru căsătoriile colective, Lora îl văzu pe Rowan trăgând-o furios pe Jura din mulţime. Nu era gestul unui iubit, ci acţiunea unui tată furios, faţă de un copil năbădăios şi obraznic.

Calităţile de peţitoare ale Lorei izbucniră la suprafaţă, îl

găsi pe Xante şi îi spuse să ridice cortul de campanie al lui Rowan mai jos, pe râu, departe de oricine altcineva, într-un loc liniştit şi retras. Apoi a aşteptat până când l-a văzut pe Rowan ieşind ca o furtună din casă şi s-a dus să o găsească pe Jura.

Iar acum, inima ei sări din piept privind-o pe această femeie mândră, care arăta aşa descurajată şi oropsită. Şi nu mai pierdu vremea.

— Vino cu mine, porunci ea.

— Cum? întrebă Jura clipind.

— Vino cu mine.

— E cineva rănit? Are cineva nevoie de mine?

— Da, soţul tău are nevoie de tine. Lanconia are nevoie de o regină. Tu ai nevoie de propriii tăi copii, înainte de a mi-l fura pe al meu, şi ai nevoie de ceea ce trebuie să-ţi dau eu, rosti Lora.

— Nu înţeleg.

— Vei înţelege. Acuma vino. Avem treabă.

Jura acceptă să fie scoasă din cameră, afară din casă, şi dusă în altă casă, unde locuia Lora. Aceasta luase locuinţa din piatră a unui simplu fermier şi cuferele şi cutiile ei ajungeau până la acoperiş. Îi ceru tânărului Montgomery să înceteze să mai flirteze şi să vină să mute cuferele

acelea grele.

— Intenţionez să te îmbrac după moda englezească, rosti Lora.

Jura se retrase spre uşă.

— Nu mă îmbrac cu o rochie de a voastră cambrată pe talie, rosti ea. Dacă vom fi atacaţi, nu voi putea să lupt.

— Singurul care te va ataca în noaptea asta va fi soţul tău, rosti Lora, apoi se întoarse auzindu-l pe Montgomery. Nu ţi-am dat suficient de lucru, ca să nu mai tragi cu urechea la ce vorbesc femeile? Se îndreptă apoi spre Jura. Daire ţi-a cerut să te măriţi cu el, nu-i aşa? Ce l-a făcut să te ceară?

Jura zâmbi amintirii cu căldură.

— L-am învins la o întrecere de tir cu arcul. Atât Lora cât şi Montgomery rămaseră cu gurile căscate. Lora îşi reveni prima.

— Există o diferenţă fundamentală între modul englezesc de a face curte şi cel lanconian, rosti ea blând. Nu cred că un englez ar cere în căsătorie o femeie, care l-a întrecut în măiestria armelor.

— Dar e necesar ca o femeie să fie puternică.

— De asemenea, uneori e necesar să fie şi blândă, răspunse amabilă Lora. Şi în noaptea aceasta tu vei fi

blândă. Monntgomery! se răsti ea. N-ai deschis cufărul ăla?

Băiatul, în mod evident fascinat de conversaţia femeilor, înălţă capacul unui cufăr de stejar ferecat în fier. Lora se uită înăuntru şi scoase o rochie dumnezeiesc de frumoasă, din catifea de culoare albastră ca safirul, profund şi întunecat.

— E rochia mea cea mai lungă şi cred că ţi se va potrivi perfect.

Jura se trase înapoi privind rochia, ca şi cum ar fi fost otravă, dar o rază de soare ce apunea căzu pe ea, aşa că se hotărî să se apropie. Nu văzuse niciodată un astfel de material şi femeia din ea se îmbolnăvi de dorinţa de a o simţi pe piele.

— Nu pot să îmbrac... începu ea, dar ezită, apoi se uită la Lora. Fratelui tău îi va plăcea mai mult asta, decât faptul că sunt bună la tir cu arcul?

— Jura, interveni Lora, cu o seriozitate intensă. Când voi termina cu tine, fratele meu îţi va cădea în genunchi şi te va ruga să-l ierţi, pentru orice cuvânt lipsit de amabiliate, pe care ţi i-a spus vreodată. Jura smulse rochia din mâna Lorei.

— Hai să-i dăm drumul.

Jura era obişnuită cu tunica lejeră şi pantalonii pe care îi purta ca gardian. Totuşi, la ocaziile mai ceremonioase îmbrăcase rochie, dar niciodată nu purtase nimic asemănător acestei rochii englezeşti. În primul rând, exista un corsaj foarte strâns din fir de aur întunecat, ce era legat cu şireturi pe lateral. Lora îi spusese materialului: brocart italian. Peste acesta venea rochia propriu-zisă, din catifea groasă albastră, despicată în părţi, pentru a se vedea curba adâncă a mijlocului şi a şoldurilor. Lora îi desfăcu părul negru şi acesta căzu în ondule, până la talie. Pe fruntea Jurei, puse un cerc simplu de aur curat, iar în picioare avea balerini din piele moale, în locul ciubotelor înalte pe care le purta de obicei.

Lora se trase puţin înapoi şi îşi privi cumnata cu ochi critic.

— Da, murmură ea, da.

— Arăt... arăt în regulă? întrebă Jura. La fel de bine ca Brita?

La asta, Lora izbucni în râs. Jura nu avea idee cât era de frumoasă şi nici de puterea conferită de această frumuseţe. Pentru Jura, putere însemna să poţi trage bine, să călăreşti bine, să stai aproape de un bărbat, în luptă. Frumuseţea aceasta a ei făcea cât toate aceste puteri la

un loc.

— Brita e oală de noapte, în comparaţie cu tine, rosti Lora făcând-o pe Jura să zâmbească. Vreau să ieşi pe uşa asta şi să te duci direct la soţul tău. Nu te grăbi, lasă pe toată lumea să te vadă şi când ajungi la Rowan, spune-i că îl vei aştepta în cortul lui, după ce se vor termina căsătoriile. Nu-i spune unde se află, lasă-l pe el să-l găsească şi nu mai spune nimic altceva, decât că vă veţi întâlni în cort. Dacă încearcă să vorbească cu tine despre ce e bine pentru Lanconia, sau ce trebuie făcut cu regina aceea vatell, spune-i că ar face bine să-şi aducă lăuta cu el – apoi pleacă. M-ai înţeles, Jura? Nu-l lăsa să te trateze ca pe un bărbat.

— Ca pe un bărbat? şuşoti Jura. Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Iar el nu înţelege ce înseamnă o femeie lanconiană din gardă. Nu ştiu cum v-aţi întâlnit înainte de Honorium, dar fac pariu că nu când i-ai bătut tu pe bărbaţi în întreceri războinice. Jura zâmbi amintirii.

— Nu, nu atunci.

— Acum ieşi de aici şi fă-l pe fratele meu să te vadă. Aminteşte-ţi că eşti frumoasă. Nu, mai bine, lasă ochii bărbaţilor să-ţi spună cât eşti de frumoasă. Du-te, zise

Lora împingând-o. Căsătoriile vor începe curând şi Rowan trebuie să le prezideze. Xante te va escorta până la cortul lui Rowan şi fratele meu va veni la tine, imediat ce va putea.

— Şi după aceea, ce se va întâmpla? întrebă Jura. Voia să amâne cât mai mult posibil plecarea din casă. Se simţea foarte ciudat în hainele acelea strânse pe trup, cu poalele ce îi mângâiau picioarele, şi îi era teamă că se va împiedica şi va cădea. Şi se simţea aproape goală în lipsa armelor. Nici cuţitul nu-i izbea şoldul, nici tolba cu săgeţi nu-i atârna pe spate. Nici sabia, nici scutul, nici lancea, nu-i ocupau mâinile.

— Eu vă trimit cina, tu vei sta pe un scaun cu Rowan la picioarele tale şi el îţi va cânta din lăută şi din gură. Jura, nu fi aşa de speriată. Nu e o bătălie, la care trebuie să participi. Jura arboră un zâmbet slab.

— Mai curând m-aş lupta cu patru zerna deodată, decât să fac asta.

— Du-te! porunci Lora împingând-o.

Jura înghiţi în sec şi părăsi casa din piatră. Ştia că Rowan se afla lângă Brita şi că regina se instalase pe un scaun sculptat în partea de est a pieţii publice, de unde putea să vadă şi să fie văzută de toţi. I se părea un drum

lung până acolo. Jura îşi ţinu ochii îndreptaţi înainte şi plecă hotărâtă.

Oamenii începuseră să se oprească şi să se uite la ea, şi iniţial ea crezu că aceştia văd cât e de ridicolă, dar pe măsură ce le descoperea ochii, începu să capete încredere. Femeile, chiar şi cele mai frumoase, care îşi aleseseră deja viitorii soţi, se încruntau la ea, în timp ce bărbaţii... Bărbaţii rămaseră cu gura căscată.

— E Jura, auzi ea şoptindu-se, ca şi cum nu o mai văzuseră niciodată.

Jura îşi trase umerii înapoi şi un mic zâmbet i se răspândi pe faţă. E chiar plăcut să fii privit în felul acesta, se gândi ea, în timp ce-şi croia încet drum spre locul unde în mod cert se afla soţul ei.

Într-adevăr, nu era departe de Brita, dar cel puţin nu zăbovea pe lângă ea, ca de obicei. În loc de asta, Geralt se afla lângă ea, ochii lui negri devorând-o. Ridică privirea spre sora lui, dar nu remarcă nicio diferenţă în aspectul ei şi repede îşi întoarse ochii la Brita. Aceasta însă se întoarse, se uită fix, apoi îi aruncă Jurei o privire estimativă, de parcă ar fi încercat să aprecieze puterea unui duşman. Ochii ei o urmăriră pe Jura, când se îndreptă spre Rowan.

Acesta discuta preocupat cu Daire şi nu era conştient de tulburarea stârnită de apropierea Jurei.

Daire ridică ochii, o văzu, apoi îşi întoarse privirea înapoi la Rowan. După care expresia feţei i se schimbă şi încet se răsuci iar fixând-o. Nu aşa se uitase la ea, în ziua când îl învinsese la întrecerea de tir cu arcul. Atunci fusese mândru de ea, dar această nouă privire era ceva cu totul diferit şi o făcu pe Jura să se simtă cu adevărat bine. Încruntându-se la Daire, Rowan îi urmări privirea.

Lipsa de încredere a Jurei dispăru pe loc, când văzu figura lui Rowan. Ochii îi ieşiseră din orbite şi rămăsese cu gura căscată. Părea paralizat, aşa cum o privea înaintând.

Jura era surprinsă să descopere că nu mai mergea cu mersul ei obişnuit cu ţintă fixă. Acum mergea mai încet, ceea ce făcea ca şoldurile ei să se unduiască ademenitor. Brusc se simţi mai puternică decât fusese vreodată în viaţa ei, mai puternică decât atunci când purta lance sau secure de război.

Când se apropie de el, Rowan continuă să stea cu gura căscată, într-un mod foarte flatant.

— După ceremonii, te aştept în cortul tău, rosti ea cu voce scăzută şi aspră.

El făcu un semn afirmativ, ea zâmbi, apoi se întoarse să

plece.

— Jura, o strigă el, unde e cortul? Ea îl privi peste umăr.

— Găseşte-l. Şi adu-ţi şi lăuta. Poate că voi dori să-mi cânţi.

Când plecă, inima îi bătea cu putere, dar zâmbea. În spatele ei putea să o audă pe Brita pretinzând să-i fie returnată atenţia, dar Jura simţi că învinsese.

Tot ce am de făcut e să continui să-mi joc rolul, în această noapte, se gândi ea înghiţind în sec.

CAPITOLUL 12

Interiorul cortului lui Rowan era somptuos, cu pereţii drapaţi în mătase orientală grea şi pe jos cu covoare provenind de departe, din Ţara Sfântă. Mobilă englezească: două scaune, o măsuţă, sfeşnice pentru lumânări şi un pat umpleau locul. Jura simţi că roşeşte când se uită la salteaua groasă din puf, acoperită cu o frumoasă cuvertură brodată, de lângă peretele cel mai depărtat.

Se aşeză în cort şi aşteptă sosirea soţului ei. Apărură servitori cu mâncare şi o aşezară pe masă, după ce îi aruncară Jurei o privire de cunoscători.

— Cum se desfăşoară ceremoniile? întrebă ea.

— Tufişurile şi paturile sunt pline de iubăreţi, răspunse un om zâmbind superior. Şi prinţul Geralt a pretins patul reginei vatell. Fusese lăsată singură.

Jura nu era sigură dacă îi plăcea ca fratele ei cu temperament fierbinte să intre sub influenţa unei femei trădătoare ca Brita. Părea că niciun bărbat n-ar putea să o manevreze. Apoi, Jurei îi trecu prin minte că totuşi Rowan o manevrase destul de bine. Ea spusese că nu va permite poporului ei să se căsătorească cu irialii, înainte de a se

însura Rowan cu ea, dar iată că poporul ei se căsătorise, iar ea nu se unise cu regele irial.

Jura se gândea aşa profund la asta, încât nu-l auzi pe Rowan apropiindu-se de cort. Trebuie că îşi lăsase calul la oarecare distanţă.

— Zâmbetul acela mi-e adresat mie? întrebă el blând.

Ea ridică ochii şi zâmbetul i se accentua.

— Ai făcut ceea ce ai promis. Irialii şi vatellii sunt căsătoriţi, dar Brita nu are în pat decât un prinţ. S-ar putea să existe totuşi speranţe pentru tine, ca rege.

Rowan râse.

— A trebuit să risc mult, ca să merit acest compliment. Se îndreptă spre măsuţa unde aştepta mâncarea. Pot să-ţi torn un pahar de vin? Pare să fie acelaşi, pe care l-am adus eu din ţara francilor.

Ea acceptă un pocal înalt din aur, încrustat cu rubine şlefuite grosolan. Încercă să nu se mire văzându-l şi să se poarte ca o englezoaică.

— Nu s-a întâmplat nimic rău la ceremonii? întrebă ea.

— Nu. El zâmbi. Totuşi, cred că unii au intrat în pat, înainte de a depune jurămintele, mulţumită ţie şi Lorei, care aţi făcut ca perechile să se îndepărteze, singure. Se aşeză pe un covor de pe duşumea şi se sprijini de piciorul

patului. Nu era prea mult spaţiu în cort, astfel încât totul era destul de înghesuit.

Jura inspiră adânc. Nu ştia cum să fie prietenoasă cu acest bărbat. De când s-au întâlnit, n-au făcut nimic altceva, decât s-au certat.

— După un antrenament greu, noi femeile din gardă ne masăm una alteia umerii. Poate că aş putea să fac acelaşi lucru şi cu tine, rosti ea într-o doară, îngrozită că ar putea fi refuzată.

Rowan îi zâmbi călduros şi cu gratitudine în priviri. Apoi, când ea se apropie, se lăsă pe spate şi întinse mâna.

Ea îngenunche o clipă alături, încă ţinându-l de mână, şi se uită în ochii lui de un albastru profund. Pentru prima oară, de foarte multă vreme, se simţi atrasă de el. Acum Lanconia, Daire, Cilean, dreptul fratelui ei la tron, toate păreau un vis îndepărtat. Când se întoarse, catifeaua se ondulă pe trupul ei, iar lumina lumânărilor străluci în părul lui de aur.

— Trebuie să-ţi scoţi tunica şi să te întinzi cu faţa în jos, rosti ea încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

Ochii lui deveniră fierbinţi şi pleoapele coborâră când se uită la ochii ei, apoi la buze. Puse vinul deoparte, apoi îşi desfăcu centura şi-şi trase tunica peste cap. Pe dedesubt

nu purta nimic şi lumânările sculptară umbre şi lumini strălucitoare pe muşchii grei ai pieptului. De-a curmezişul unui umăr se afla o cicatrice. Ea o atinse uşor cu vârful degetelor. Rowan îi zâmbi.

— Nu i-am acordat lui Feilan întreaga mea atenţie, aşa că el a considerat că trebuie să-mi dea o lecţie. O apucă de degete, apoi le duse la buze. Eşti frumoasă, Jura, rosti el şi îi sărută degetele, apoi îi băgă degetul mare în gura lui fierbinte şi umedă şi îşi trecu limba peste el. Depuse mici sărutări muşcătoare în interiorul încheieturii, apoi începu să-şi croiască drumul în jos pe antebraţ, ridicându-i mâneca pe măsură ce înainta. Mi-am dat seama că eşti frumoasă, din prima zi în care te-am văzut, dar acum...

— La fel de frumoasă ca englezoaicele tale? şopti ea privindu-l. La fel ca femeia cu care trebuia să te însori? El râse profund, din gât.

— Nu există englezoaică să se compare cu tine. Îi puse braţul în poală şi se uită la ea. Dacă trebuie să-mi masezi umerii, poate că ar trebui să-ţi scoţi şi tu ceva din haine. Jura putu să simtă cum faţa îi e invadată de sânge. Se dezbrăcase în faţa lui de mai multe ori, dar cumva, acuma, în lumina lumânărilor, părea altceva. De asemenea, îşi dădea seama că, dacă se dezbracă acum, aceasta va duce

la un alt episod dureros, ca acela de ultima dată. Totuşi, nu-i era chiar frică. Era exact senzaţia aceea de emoţie, pe care o simţise întotdeauna înaintea unei bătălii.

Inspirând adânc, ca să se calmeze, îşi scoase partea exterioară de catifea peste cap şi rămase îmbrăcată doar cu corsetul de mătase foarte strâns. Anii de exerciţii îi creaseră şiruri de muşchi, ce îi modelau şoldurile şi îi făceau talia subţie şi sânii înalţi şi mândri.

Uitându-se la ea, Rowan scoase un geamăt, ce fu atât de sincer, încât Jura zâmbi. Era uşuratic modul în care englezul evalua frumuseţea fizică, dar se simţea bine când o privea aşa. Era ca şi cum măiestria ei cu lancea nu mai conta.

— Jura, şopti el şi-şi întinse braţele spre ea.

Pentru ea fu gestul cel mai natural din lume să se ducă la el. Să-l respingă era ca şi cum i-ai refuza băutura unui om mort de sete.

El îi sărută tandru buzele, nici apăsat şi nici sălbatic, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Se jucă cu buzele ei şi le atinse cu vârful limbii. Când termină, trupul Jurei devenise atât de maleabil, încât ar fi putut să o înnoade. Se tolăni în braţele lui cu ochii închişi, el suportându-i întreaga greutate.

Apoi încet îşi deschise ochii şi se uită la el. Pleoapele lui erau uşor coborâte şi buzele îi erau moi de sărutări. Nu văzuse niciodată înainte un bărbat arătând aşa şi în mod cert nici pe englezul acesta, care de obicei era încruntat şi supărat. Dar acum, în ochii lui exista dorinţă, blândeţe şi un fel de mulţumire, ca şi cum n-ar fi vrut să fie nicăieri în altă parte pe pământ, decât acolo, cu ea. Înima Jurei începu să bată mai repede. Englezul acesta a spus că o iubeşte. Ar putea să fie adevărat? Oare expresia de pe figura lui ar putea fi dragoste?

El îi mângâie faţa cu vârful degetelor, apoi cu toată mâna, cu toată palma pe obraz, cu degetele răsfirate în părul ei, apoi îi sărută colţurile gurii şi pleoapele. Jura stătea nemişcată în braţele lui, acceptându-i mângâierile blânde şi inima îi bătea din ce în ce mai repede, cu fiecare secundă care trecea. Cine s-ar fi gândit că omul acesta mare, care înjura şi lupta şi se înfuria, putea să atingă o femeie cu atâta delicateţe?

El îi sărută din nou buzele, dar de data aceasta răspunse şi ea. Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îşi apăsă tare sânii îmbrăcaţi în mătase pe pielea caldă şi goală a pieptului lui.

— Jura, iubito, şopti el lipit de gâtul ei, cu buzele fierbinţi

pe pielea ei.

Inima ei bubuitoare începu să i se ridice din piept, croindu-şi drum spre gâtul ei, până când se întrebă dacă nu s-ar putea sufoca. Degetele lui îi atinseră şnururile de pe părţile laterale ale rochiei şi la fel de măiestrit, ca şi cum ar fi cântat la un instrument cu coarde, la deznodă şi eliberă ceea ce reţinuseră.

Ea suflă greu când mâinile lui mari, calde şi aspre alunecară în interiorul mătăsii şi o apucară de talia goală. O gâdilă, cum ar fi făcut un băiat în joacă, şi Jurei nu-i veni să creadă când râse de plăcere, ca una din fetele fără minte, care aspirau să facă parte din garda femeilor – una dintre ele, care era întotdeauna doborâtă. Dar Rowan nu fu scârbit de chicotitul ei aşa cum ar fi fost în mod cert un luptător lanconian. În loc de asta, râse, cu ochii lui albaştri strălucind veseli.

— Jura se gâdilă? întrebă el. Marele luptător Jura se gâdilă?

Ea încercă să se retragă de lângă el, dar nici nu putu să se mişte, de mâinile lui care o ţineau aşa de ferm de mijloc. Degetele lui începură să se mişte şi oricât ar fi încercat, Jura n-a putut să-şi controleze râsul. Îl împinse, dar tot aşa de bine ar fi putut să încerce să împingă un

stejar, ca să-l doboare. Torturând-o, degetele lui continuară să se mişte în interiorul rochiei şi Jura continuă să chicotească. Neajutorată, căzu înapoi pe covor.

Când auzi rochia rupându-se, ţipă protestând, dar n-a sunat ca un protest serios şi mâinile lui continuau să o facă să râdă.

Deodată, el încetă să o mai gâdile şi se uită la ea. Într-un fel, Jura era goală, sau cel puţin aproape goală, pentru că rochia îi fusese despicată de la gât până la genunchi. Sânii ei, cu toate că era lungită pe spate, stăteau ferm ridicaţi de excitare şi plăcere, când Rowan, în genunchi, îi încalecă trupul.

Figura lui se schimbă din glumeaţă, în ceva foarte serios, când se uită la ea, cu ochii albaştri aproape negri, şi cu o venă de pe tâmplă palpitând acum vizibilă, şi muşchii pieptului tari şi proeminenţi. Nările îi vibrară uşor, când se uită la ea. Apoi, încet, o ridică în braţe, sfâşiind ce mai rămăsese din rochie şi din pantalonaşi şi ducând-o spre pat. Trupul Jurei se simţea viu, cum nu mai fusese niciodată, dar îi era şi frică.

— Surorii tale nu-i va plăcea că i-a fost ruptă rochia, şopti ea.

El nu răspunse, în timp ce o întindea pe pat, apoi se

aplecă peste ea studiindu-i trupul. Ochii lui trecură încet de la picioarele goale, până mai sus pe pulpe, apoi la sâni şi în sfârşit la faţa ei. Când termină îndelungata cercetare, inima Jurei îi bubuia în urechi.

Se aşeză pe pat, cu spatele lui lat, lucios şi muşchiulos spre ea şi începu să-şi scoată hainele. Părea că nu se grăbeşte, ca şi cum ar fi aşteptat acest moment întreaga lui viaţă şi voia să se bucure de el din plin.

Se întoarse apoi la ea, cu trupul lui mare complet gol şi se întinse alături, cu picioarele goale şi păroase lângă ale ei, cu braţele puternice înconjurând-o şi trăgând-o la el, mângâindu-i spatele, după care mâinile îi alunecară mai jos, spre fese.

— Prima oară am greşit, însă de data aceasta va fi mai bine, şopti el înainte de a-i săruta iar buzele.

Sărutul acesta fu diferit, nu prea blând, ci cu mai multă dorinţă şi patimă în el – şi mai fierbinte. Pielea Jurei era şi ea atât de fierbinte, încât se simţea de parcă avea febră. Nu voia să-i dea drumul, dar chiar asta făcu, atunci când capul lui începu să coboare, pe gât în jos, pe umeri, de-a lungul braţului, încolţind-o uşor în interiorul cotului, apoi îi trecu palma peste dinţii lui şi trupul Jurei se contractă de plăcere. Îşi îndreptă capul spre mijlocul gâtului ei, cu limba

lingând adâncitura de acolo. Mâinile lui le prinseră pe ale ei şi le ţinură de o parte şi de alta a trupului, ţintuite de pat, când începu să-i dezmierde sânii. Jura gemu, legănându-şi capul dintr-o parte în alta. Simţi cum pe trup îi apare transpiraţia, când încercă să scape de intolerabila fierbinţeală ce îi acoperise corpul.

Capul lui coborî mai mult, limba udă atingându-i abdomenul, alergând de-a lungul muşchilor încordaţi, lingându-i osul şoldului.

Apoi slăbi strânsoarea mâinilor ei şi îi strecură palmele sub fund, ca să o ridice, în timp ce limba îi alunecă în feminitatea ei. Jurei i se opri răsuflarea, deschizând ochii mari.

— Rowan, gemu ea.

— Da, iubito, răspunse el şi se ridică la buzele ei. Îşi desfăcu picioarele să-l primească şi el alunecă cu uşurinţă în ea, cu o plăcere paradisiacă. Jura îşi arcui trupul, lăsându-şi capul pe spate, în extazul absolut al acestei noi senzaţii. Încet, el se trase aproape de tot din ea şi ea îşi înfipse degetele în pielea de pe braţele lui, de frică să nu plece, dar el nu făcu decât să intre din nou în ea, în felul acela lent şi deosebit, care o tortura.

Deschise ochii să-l privească şi expresia feţei lui o făcu

să se înfioare. Vădea o atare plăcere supremă şi devoratoare, încât inima Jurei bătu şi mai repede.

Nu i-a trebuit prea mult ca să prindă ritmul acestei noi senzaţii a amorului. Îşi ridică genunchii pentru a-i înlesni pătrunderile adânci şi lente. Înăuntru şi afară, iar şi iar, încet, blând, uşor.

Au fost momente, sau poate că au fost zile, când Jura începu să dorească şi altceva, sau poate că voia acelaşi lucru, dar mai mult. Nici ea nu ştia ce.

— Rowan? şopti întrebătoare. El deschise ochii să o privească şi focul din ei îi făcu inima să se zbuciume şi mai rău.

Se schimbase. Brusc, se schimbase de la blândeţe, la un animal sălbatic, în timp ce îi apucă brutal un picior şi îl puse în jurul taliei lui. Jura îi înconjură talia şi cu al doilea picior şi îşi ridică şoldurile, când el începu să o pătrundă repede şi cu putere. Ea îi primi penetrările cu aceeaşi forţă, folosindu-şi anii de antrenament şi întreaga ei energie, pentru a se izbi unul în altul, atingând un crescendo de pasiune şi dorinţă.

Când până la urmă ea explodă, în întunericul din jur apărură stele, iar urechile îi vâjâiră. Scoase un ţipăt, cu braţele şi picioarele încleştate de Rowan, cu toată puterea,

ţinându-se de el, ca de un buştean pe valuri, încă îl mai strângea, când el se cutremură, cu trupul parcă străbătut de spasme.

Un timp îndelungat rămaseră amândoi întinşi, strângându-se cu forţă ca două animale puternice, cu trupurile acoperite de sudoare, cu membrele înlănţuite.

Rowan fu primul care-şi înălţă capul, ca să se poată uita la ea.

— Nu te-am rănit! rosti el cu un mic zâmbet plin de el.

Jura nu o luă ca pe o ofensă. Trupul ei se simţea prea bine, pentru a fi ofensată de vreun cuvânt, pe lumea aceasta.

— N-am idee, şopti ea. Nu ştiam că există aşa ceva. El o sărută pe obraz.

— Ca să fiu cinstit, nici eu. Nu e de mirare că bărbaţii... Se opri.

— Ce e cu bărbaţii? întrebă ea cu o sprânceană ridicată.

— De aceea bărbaţii aleargă dintr-un pat în altul. O asemenea plăcere e... închise ochii. O astfel de plăcere e...

— Ca o explozie, rosti ea rece. Rowan o privi, zâmbi şi o trase la el.

Nu-şi desfăcură braţele şi picioarele împletite, ci se cuibăriră şi mai strâns, cu trupurile asudate lipite.

Jura nu se simţise niciodată în felul acesta, în toată viaţa ei. Era ca şi cum întotdeauna simţise un gol, ce acum se umpluse. Întoarse încet capul, ca să-i poată vedea profilul în lumina lumânărilor. Rowan, reflectă ea, nu „englezul”, ci Rowan, soţul ei, un bărbat cu un nume. Îşi ridică mâna şi îi atinse obrazul, iar el îi sărută degetele, cu ochii închişi, cu trupul complet relaxat.

— Povesteşte-mi despre viaţa ta din Anglia, rosti ea blând. Niciodată nu-i păsase prea mult de viaţa lui, sau de gândurile lui, dar acum voia să ştie cât mai mult.

El se întoarse să se uite la ea, de parcă o studia, îi zâmbi într-un fel ce o făcu pe Jura să se simtă moale, moliciune ce nu avea nimic de a face cu pasiunea.

— Există o cină rece care ne aşteaptă, zise el. N-am putea să mâncăm, în timp ce stăm de vorbă?

Rowan îşi îmbrăcă haina de cavaler, dar Jura, neavând nimic de îmbrăcat, îşi puse tunica lui mare brodată. Rămăsese cu picioarele ei lungi goale şi când îl văzu pe Rowan uitându-se la ele, îşi zise că de acum i le va arăta, cu orice ocazie. Şi tunica îi aluneca de pe un umăr, dar ea nu-şi bătea capul să o îndrepte.

Mâncarea era într-adevăr rece, dar ei i se păru că nu gustase niciodată ceva mai savuros. Îşi puseră farfuriile pe

covor şi, cu vinul care curgea în valuri şi cu ochii lui Rowan ce o priveau cu intensitate, se simţi buimacă. Vocea lui – de ce nu observase niciodată inflexiunile de aur ale acesteia – o ameţea şi mai rău.

El îi vorbi despre responsabilitatea de a fi rege, preocupare cu care trăise toată viaţa şi cum arareori reuşise să-i placă bătrânului Feilan, sau tatălui său.

— Erai îngrijorat că n-o să-i placi lui Thal? i se tăie Jurei răsuflarea. Dar el vorbea de tine, parcă ai fi fost un zeu. Fiul pe care i l-a dat mama mea n-a însemnat nimic pentru el. Îl ironiza pe Geralt, dându-te pe tine exemplu.

— Dar i-a trimis instrucţiuni lui Feilan, că ar trebui să fac eforturi din ce în ce mai mari. Când aveam şaisprezece ani şi am crezut că Feilan şi cu mine ne ducem la vânătoare, în loc de asta, patru lanconieni m-au atacat deodată. Am luptat ore întregi, în timp ce Feilan stătea şi privea.

— Nu i-ai ucis şi nici ei pe tine! Rowan se strâmbă.

— Mai târziu mi-am dat seama că de fapt se jucau cu mine, protejându-se unul pe altul, i-am crestat pe câţiva, ei însă doar m-au învineţit. Doar, ha, ha! adăugă el. După asta, am şchiopătat săptămâni întregi şi eram aşa de furios pe Feilan, că nici n-am putut să vorbesc cu el. A fost un bătrân dur şi lipsit de dragoste.

— Dar te lăuda în faţa lui Thal, rosti Jura. Asta îl făcea să te dea ca exemplu lui Geralt.

— Care acum mă urăşte.

— Pe bună dreptate. E prinţ lanconian, în timp ce tu eşti... Se opri pentru că Rowan îi băgă în gură o bucată mare de pâine.

— O noapte, Jura, rosti el cu privirea unui căţeluş, care imploră să fie luat acasă. O noapte de pace, te rog!

Ea nu se putu abţine să nu râdă, în timp ce muşcă doar pe jumătate pâinea, apoi, dintr-un impuls, îi băgă cealaltă jumătate lui, în gură.

— În regulă, rosti ea zâmbind, în noaptea asta poţi fi rege, dar mâine trebuie să-mi dovedeşti că eşti creat să guvernezi.

— Creat să guvernez, rosti el şi ochii i se întunecară. Am să-ţi arăt cine e făcut să guverneze începu să se târască spre ea, pe mâini şi genunchi, ca un animal mare de pradă. Ea râse, dar tocmai atunci fâşia protectoare a vintrelor se desfăcu „accidental” şi nu era nicio îndoială asupra intenţiilor lui. Brusc, Jurei i se uscă gura, dar de data aceasta nu-i mai era frică. Când îşi aruncă tunica de pe ea şi îşi desfăcu braţele, pentru o clipă văzu surpriză pe figura lui, dar nu o înţelese. Nu fusese crescută să fie

timidă, să-şi ascundă adevăratele sentimente, cu diverse scuze şi prefăcătorii. Îl voia la fel de mult, cum o voia şi el, şi nu pretindea nimic altceva.

După primul şoc, Rowan zâmbi fericit realizându-i dorinţa. De această dată nu exista niciun motiv să procedeze încet, mai ales că pasiunea urla în toată fiinţa lui. Îi privise picioarele goale două ore întregi şi nu se gândise la nimic altceva, decât să o încalece din nou, dar fusese destul de prudent, ca faţă de englezoaice, cel puţin celor pe care le cunoscuse, le plăcea să se pretindă virgine, la fiecare cuplare. Jura însă era lanconiană, nu englezoaică, ea spunea ce gândea, acţiona cum credea şi lua ceea ce voia. Nu trebuia să se îngrijoreze că îl va dezamăgi vreodată, i-ar spune-o în faţă, dacă ar fi considerat un lucru drept sau greşit. După prima lor împerechere, pe care în mod stupid o făcuse de mântuială, îi fusese teamă că nu l-ar mai dori în pat, dar se pare că era pe cale să-şi schimbe părerile, se gândi el cu îngâmfare.

— Fii atentă, draga mea pasionată, lasă-mă să te învăţ câteva trucuri, rosti el zâmbindu-i. O ridică, o aşeză peste bărbăţia lui şi zâmbi cu plăcere la privirea ei surprinsă, apoi la plăcerea recunoscătoare, de pe figura ei. Cel puţin

acesta era un domeniu, în care ea nu-i mai spunea că e prost. Acesta era un loc despre care el avea toate cunoştinţele din lume şi ea niciuna.

Dar în câteva secunde, Jura îşi îndreptă gândurile spre asta. Era puternică şi inteligentă, dornică şi creativă, în feluri în care Rowan nu visase niciodată că ar fi posibil. Întâlnirile lui cu diverse femei nu fuseseră prea dese, pentru că bătrânul Feilan considerase că antrenamentele de luptă sunt mai importante decât antrenamentele din pat, şi adesea aceste întâlniri fuseseră cu femei uzate, care nu voiau decât să spună că s-au culcat cu un prinţ frumos. Ele îl siliseră să facă el toată treaba.

— Jură, murmură el în timp ce mâinile lui îi mângâiau coapsele lungi şi tari, iar ea se mişca în sus şi în jos deasupra lui. Avea impresia că s-ar putea să moară, datorită extazului pe care i-l provoca.

Deodată, nu mai putu să reziste şi, fără să întrerupă contactul, o aruncă pe spate pe covor şi termină cu câteva împingeri adânci şi disperate, sfârşind cu cutremurări şi înfiorări profunde, ce păreau că izvorăsc chiar din sufletul lui. O ţinea aşa de strâns, încât ea ţipă:

— Mă zdrobeşti, rosti, făcând eforturi să-l determine să slăbească strânsoarea.

El chicoti.

— Am să te strâng astfel, încât să te pot băga în buzunar şi să te scot doar când vei fi Jura-aceea-de-lângă-râu.

— Dar întotdeauna sunt Jura aceea, rosti ea potrivindu-şi trupul cât mai aproape de al lui. El căscă de îi trosniră fălcile.

— Poate că tu eşti obişnuită să dormi pe duşumea, eu însă optez pentru pat. O ridică ignorându-i protestele ce în curând încetară, şi o duse în pat. O trase în braţele lui, apoi aşeză o cuvertură peste ei şi adormi imediat.

Jura însă, nu. Mintea şi trupul ei erau prea pline de noile senzaţii, pentru a putea dormi. Când respiraţia lui Rowan deveni adâncă şi trupul i se relaxă în somn, Jura coborî din pat, ridică tunica lui de pe podea şi-o puse pe cap şi părăsi cortul.

Aerul nopţii era rece, iar ea avea faţa şi picioarele goale, aşa că îşi îndreptă privirea spre lună. Zâmbind, îşi îmbrăţişa trupul cu braţele. Cel puţin, în mod sigur nu mai era fecioară. Aşa ceva simţise în ziua când l-a întâlnit pentru prima oară pe Rowan, după ce înotase. Şi asta a fost ceea ce nu simţise niciodată cu Daire, gândi ea. Numai dacă ar putea să simtă şi cu Rowan siguranţa şi

seninătatea pe care le simţise cu Daire.

O adiere rece trecu peste ea, făcând-o să se înfioare, aşa că se întoarse înapoi în cort. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor se uită la Rowan dormind, la fel de abandonat ca un bebeluş, cu o palmă răsucită încrezător. Trebuie că totuşi ea a făcut zgomot, pentru că el se agită şi întinse mâna căutând ceva. Pe mine se gândi ea cu un zâmbet, apoi suflă în lumânări şi se urcă în pat, lângă el.

Se trezi cu ceva gâdilându-i nasul. Sări în sus când deschise ochii şi-l văzu pe Rowan aplecat asupra ei şi trecându-i pe la nas o şuviţă de păr. Pentru o clipă fu uluită la vederea acestui bărbat în patul ei, apoi îşi aminti totul şi roşi.

Rowan zâmbi atotcunoscător.

— Bună dimineaţa, nevastă, rosti el şi o sărută blând. Ce distracţie ai plănuit astăzi pentru mine? Fac pariu că nu va fi mai grozavă decât cea de ieri, cu rochia ta de catifea, când m-ai atras în bârlogul acesta al plăcerilor lumeşti. Dacă aş fi ştiut că reacţionezi aşa în faţa Britei, aş fi avut grijă să participe şi ea la nunta noastră.

Jura nu era obişnuită să fie tachinată.

— N-am plănuit aşa ceva, rosti ea indignată. Sora ta mi-a spus că ar trebui să încerc să arăt ca o englezoaică,

pentru a... a... îi adresă un zâmbet slab.

— Pentru a, ce? întrebă el cu inocenţă.

— Brita nu are nimic de a face cu asta. Dacă vrei să o urmezi pe bătrâna aia ca un căţel de companie, e alegerea ta. Fu gata să se rostogolească de lângă el, ca să coboare din pat, dar el o ţinu strâns.

— Brita nu e bătrână. E o femeie frumoasă şi puternică şi o putere ca a ei îl atrage pe un bărbat, mai ales pe un rege ca mine.

— Nu e la fel de frumoasă ca mine! aproape ţipă Jura, apoi văzu figura lui Rowan care râdea. Coborî vocea. Bănuiesc că Brita se simte bine, pentru că am salvat-o aseară de la o noapte plictisitoare. Căscă. Poate că şi-a găsit un iubit lanconian plin de dorinţe, cineva la fel de frumos şi viril ca Daire.

— Daire! oftă Rowan. Aş putea să-l strivesc pe sfrijitul, urâtul, pipernicitul ăla... Se opri, când realiză că ea îi riposta. Ştiu cum să te pedepsesc pentru asta, rosti el privind-o feroce. Şi în clipa următoare era deasupra ei, gâdilând-o până când ea ţipă râzând şi se zvârcoli între picioarele lui.

Zvârcolirile îl făcură să uite că o „pedepseşte” şi într-o clipă se sărutau flămânzi, de parcă nu se văzuseră de un

an. Sărutul îi determină să facă dragoste îndelung, apoi amândoi căzură într-un somn scurt, dar profund.

Chiorăitul stomacului lui Rowan îi trezi pe amândoi.

— Nu vreau să plec, rosti Rowan ţinând-o lipită de el. Afară e furia lumii. Fără îndoială că Brita a declarat deja război tribului irial. E vina mea că nu m-am ocupat de ea. Tonul lui era aşa de sumbru, încât ea îl sărută pe nas apoi întoarse capul.

— Vine cineva. Brusc, Rowan fu jos din pat, îşi aruncă o cuvertură pe umeri pentru a-şi acoperi goliciunea şi apucă sabia.

— Stai aici, îi porunci Jurei. Ai înţeles, nu? Părăsi cortul ca să-l aştepte pe călăreţul singuratic, care atunci când îl văzu pe Rowan mări viteza. Era Xante, care îl privea amuzat pe Rowan – gol, doar cu o pătură de lână pe un umăr şi cu sabia scoasă din teacă.

— E bine că nu eram un duşman, rosti Xante. Ţi-a trebuit cam mult până m-ai auzit.

— Ce nu e în regulă? întrebă Rowan cu o voce grea şi fără să împărtăşească umorul lui Xante. E nevoie de mine?

Xante făcu o pauză de o clipă înainte de a răspunde:

— Nu e nevoie de tine. Sora ta îţi trimite mâncare şi îmbrăcăminte pentru Jura. Ridică o sprânceană spre

Rowan. Se pare că-şi închipuie că hainele Jurei n-au rezistat nopţii trecute. Xante arboră un zâmbet larg văzând roşeaţa de pe faţa lui Rowan. Când prelua coşurile de la Xante, îşi blestemă pielea albă, ca şi îngâmfarea lanconiană.

— Brita e bine? Nu e furioasă că n-am fost cu ea azi noapte?

— Tânărul Geralt a intrat noaptea trecută în cortul ei şi n-a mai ieşit. Se pare că noi lanconienii suntem în stare să facem unele lucruri şi singuri, frate.

— Frate? întrebă Rowan. Faţa lui Xante deveni dură, ca şi cum se pregătea ca Rowan să nu-l aprobe.

— Noaptea trecută m-am însurat cu sora ta, rosti el aproape sfidător.

Rânjetul lui Rowan aproape îi despică faţa în două.

— Se pare că noi englezii nu suntem chiar atât de incompetenţi. Te-a trimis să ne aduci bunătăţi şi mesaje, în dimineaţa de după însurătoarea ta. N-ai putut să o reţii în pat în dimineaţa asta? Fu rândul lui Xante să arate sfios, apoi zâmbi.

— Există destulă mâncare acolo pentru două zile şi nu e nevoie să te întorci. Toţi sunt... plini de interes unul pentru altul. De astăzi în nouă luni vor apare o mulţime de

copilaşi. Îţi urez o dimineaţă bună, pentru că eu mi-am procreat deja copiii. Flutură din mână de rămas bun şi-şi întoarse calul.

Jura ieşi din cort îmbrăcată cu tunica lui Rowan şi cu un mic cuţit de masă în mână.

— Deci, acum îl ai pe căpitanul gărzilor de partea ta, rosti ea gânditoare. Mă întreb dacă Geralt ştie asta. Rowan îi puse două degete pe buze.

— Pace, cât mai mult timp posibil, îţi aminteşti? Astăzi nu vorbi despre fratele tău, te rog. Hai să mâncăm, să facem dragoste, să înotăm şi să cântăm.

La asta Jura zâmbi.

— Oare astăzi putem face cu adevărat ce vrem? Nicio unire între triburi, nici alte afaceri de stat?

— Suntem îndrăgostiţi şi vom face ce fac îndrăgostiţii. Pot să-mi acordez lăuta şi să-ţi cânt?

— Mai curând mi-ai arăta trucul acela, pe care-l ştii tu, cu aruncatul cuţitului. Am încercat, dar nu pot să-mi mişc încheietura, aşa ca tine. Poate fi foarte folositor în luptă, să arunci un cuţit şi să ucizi un om, aşa curat şi rapid. Eu puteam... Din nou, Rowan îi puse degetele pe buze.

— O oră de exersat cu cuţitul, o oră de cântat şi restul zilei amor, rosti el.

Jura îl privi gânditoare.

— Pentru mine pare o diviziune echitabilă, rosti ea serioasă, dar ochii îi scânteiau. Întâi mâncăm, sau întâi facem baie?

— Mâncăm, rosti el întinzând mâna după ea, dar râzând, ea îl evită şi luă coşul cu alimente. Când pătura lui căzu şi ea văzu ce voia el mai mult decât mâncare, îl ignoră aşezându-se pe pământ şi începând să mănânce. Dar printre îmbucături îşi întinse şi-şi adună picioarele, aşa încât să poată vedea şi el ce se află mai jos de partea din faţă a tunicii desfăcute.

A fost o zi paradisiacă pentru amândoi, prima pe care o împărţeau ca nişte oameni obişnuiţi, nu ca duşmani. Fără nicio tragere de inimă, Rowan îi arătă Jurei cum să arunce cuţitul, dar în curând realiză că ea avea aptitudini înnăscute pentru folosirea unei arme, pentru că după o oră de exerciţii, era aproape la fel de bună ca el.

— Ar trebui ca tu să-i înveţi pe oamenii mei, rosti el muşcător.

— Nu pe Neile ăla, se repezi Jura. Nu-mi place omul.

Rowan fu gata să o corecteze, dar nu mai spuse nimic. Poate că Neile îi jignise pe unii lanconieni, ca şi pe ea.

Pentru amândoi, ziua păru prea scurtă. Deşi erau

căsătoriţi de câteva săptămâni, ştiau foarte puţine unul despre altul şi, atâta supărare existase între ei, încât nu puteau să aibă prea mare încredere unul în altul. Totuşi, fiecare fusese crescut să nu facă nimic altceva, decât să se antreneze pentru lupte. Rowan o făcuse pe Lora să-l înveţe un fel mai blând de a fi, aşa încât ajunsese să creadă că acesta era rolul unei femei în viaţă. Dar Jura nu avea idee la ce se aştepta Rowan din partea ei.

Petrecură ziua încercând să placă unul altuia, niciunul neştiind ce aştepta celălalt din partea unui partener de căsnicie. Jura ar fi vrut să se întreacă la tir cu arcul – la urma urmei asta făcuse Daire când a cerut-o în căsătorie. Dar lui Rowan nu i-a plăcut ideea. Voia să-i arate Jurei cum se cântă din lăută, sau să o înveţe să cânte nişte cântece englezeşti. Jura ştia că urechea ei muzicală nu era dintre cele mai bune şi nu voia să apară ca o proastă în faţa lui. Se pare că niciunul nu voia să facă ceva, în care ştia că celălalt excelează.

Aşa că au mâncat, au făcut dragoste şi au stat de vorbă. Rowan asculta minunându-se povestea Jurei despre copilăria ei. La început fusese atât de oripilat de ideea unei femei-gardian, încât le respinsese pe aceste femei, dar acum ascultă mai deschis, pentru că văzuse modul în care

Jura i-a apărat spatele.

— Dar când ai dansat şi când te-ai jucat? întrebă el. Când ai călărit pe câmp, ca să culegi flori de primăvară?

— Cam tot atunci când ai făcut-o şi tu, răspunse ea. Făcură dragoste din nou în noaptea aceea şi adormiră încolăciţi unul în braţele celuilalt. Nu se iviseră zorile, când îi trezi zgomotul făcut de tropotul unui cal care galopa. Imediat se rostogoliră din pat, trăgându-şi amândoi pe ei o tunică, după care se grăbiră spre intrarea în cort. Rowan îi porunci Jurei să rămână în spate, dar ea nu făcu nicio mişcare să i se supună. Stătea lângă el, cu sabia în mână, şi-l aşteptă pe călăreţ.

Era Geralt, cu faţa lui negricioară acum neagră de furie – iar pe şaua lui, cu mâinile şi picioarele legate şi cu căluş în gură, se afla Brita.

CAPITOLUL 13

— Nebunule, zbieră Rowan înainte ca Geralt să vorbească. Apoi îi apucă de hăţuri calul şi o trase pe Brita jos. Ochii reginei vatell ardeau de mânie.

— Ce a făcut? îl întrebă Jura pe fratele ei.

— Nu contează ce a făcut, ţipă Rowan. Ne-ai distrus, cu temperamentul tău prostesc de puştan.

Geralt îşi luă sabia în mână, în timp ce descăleca, şi Jura se aşeză între soţul şi fratele ei.

— N-ai să te lupţi, rosti Jura. Vom sta de vorbă şi vom vedea ce putem face.

Rowan o ridică pe Brita în braţe. Furia de pe figura femeii oglindea sfârşitul viselor lui, privind o Lanconie unită, şi asta din cauza temperamentului copilăresc al cumnatului său. Geralt voia puterea numai de dragul puterii, nu pentru că înţelegea să facă ceva bun cu această putere.

— Am auzit-o plănuind să-i atace pe iriali, zise Geralt cu o voce plină de ură. S-a furişat din patul, pe care l-am împărţit azi noapte – nebuna credea că dorm. Se uită la Brita. Va trebui mai mult decât poate să-mi dea o bătrână ca tine, pentru a mă face să dorm, scuipă el cuvintele. Am

urmărit-o. S-a dus la una din gărzile ei şi i-a poruncit să-ţi caute cortul şi să vă ucidă pe amândoi. Am omorât omul şi, când vipera a adormit, am înşfăcat-o. Jura se uită la Rowan.

— Fratele meu ne-a salvat vieţile, a ta şi a mea. N-ar fi trebuit să te îndoieşti de el.

Rowan era înspăimântat.

— Deci a declanşat un război, pentru că nu e în stare să ţină o femeie în pat cu el şi eu să nu mă îndoiesc de el!

— Tu... strigă Geralt şi se îndreptă spre Rowan cu sabia scoasă.

Rowan era gata să o pună pe Brita jos şi să se îndrepte spre Geralt, dar Jura făcu din nou un pas între ei.

— Trebuie să preîntâmpinăm războiul! ţipă ea. Dacă vatellii descoperă că regina lor a plecat, îi vor ucide pe iriali, în somn. Trebuie să ne gândim ce e de făcut – şi asta repede.

Rowan stătea ţinând-o pe Brita, ignorându-i agitaţia din braţele lui şi sunetele ce izvorau prin căluş şi îşi privi cumnatul. În el îşi vedea visele şi speranţele spulberate, şi asta numai din cauza temperamentului lui necontrolat de băieţaş. Fără îndoială că Geralt era furios pentru că Brita i-a părăsit patul, simţind astfel că femeia i-a insultat

bărbăţia.

— Rowan! strigă Jura încercând să-i atragă atenţia, pentru că tot ce părea că e în stare să facă, era să se uite fix la Geralt, cu ură în priviri. Trebuie să întocmim un plan. Rowan nu putea să se gândească la nimic, decât la mânia lui. Încet se întoarse şi se uită la Jura.

— Eşti de partea lui.

— Nu există niciun fel de parte, zise ea. Geralt a crezut că îţi salvează viaţa, şi se pare că aşa a fost. Se întoarse spre fratele ei vitreg. Ce ai făcut cu trupul gardianului?

— L-am aruncat de pe stânca Foran.

— Du-te şi ia-l, porunci ea, dar Geralt nu se mişcă. Du-te, ia trupul şi leagă-l să stea bine pe cal. Noi o vom duce pe regina aceasta înapoi în sat şi le vom spune că vrea să meargă cu noi la Yaine. Prin căluş, Brita scoase un Ha! ascuţit.

— Du-te! îi strigă Jura lui Geralt. Trebuie să acţionăm repede, înainte ca cineva să suspecteze ceva. Geralt călări spre sat, în timp ce Jura trecu de Rowan şi intră în cort.

— Trebuie să ne îmbrăcăm, rosti ea. Pe ea pune-o jos.

Rowan, continuând să o care pe Brita, o urmă în cort.

— Naiba să te ia, Jura, doar nu începi să dai iar ordine.

Ea tocmai îşi încrucişa jartierele pe picioare.

— Ar trebui să stau şi să vă las pe voi doi să luptaţi pentru ea? Ridică ochii la el. Îţi face plăcere să o ţii în braţe?

Rowan o azvârli pe Brita legată fedeleş pe pat şi-şi puse mâinile pe umerii Jurei.

— Nu putem trăi în pace, noi doi? Întotdeauna trebuie să fii de partea celorlalţi, împotriva mea?

— Ţi-am spus că nu sunt de partea nimănui. Ce s-a făcut s-a făcut, acum trebuie să rezolvăm situaţia. Trebuie să facem ceva, care să-i împiedice pe vatelii să-şi dea seama că regina lor e ţinută ostatică. Ridică picioarele Britei şi îi scoase centura. Rowan înţepeni.

— În regulă, am să o duc înapoi în sat şi le vom spune oamenilor ei că va merge împreună cu noi la feareni. Apoi îi vom aduce aici pe feareni, pentru a se însura cu vatelii şi iriali. Brita protestă din nou.

Jura se aplecă peste femeia din pat, se apropie cu faţa de a ei şi îi spuse cu voce mătăsoasă:

— Săgeţile noastre vor fi îndreptate asupra ta şi, dacă nu spui ce vrem noi şi vei scăpa în vreun fel, vin după tine şi, într-o zi, în timp ce dormi, voi intra în dormitorul tău şi îţi voi tăia nasul. Niciodată nu vei mai seduce pe niciun prinţ tânăr şi frumos. Îi zâmbi rece femeii şi îi atinse nasul

cu vârful degetelor.

Exasperat, Rowan ridică mâinile în sus.

— Du-te şi ia-l pe Daire, rosti el. Vatelii vor crede că merge de bunăvoie cu noi, dacă fiul ei va fi alături de ea. Vom spune că Yaine a fost de acord să ne vadă, aşa că peste două ore vom porni spre ţara fearen. Şi, Dumnezeu fie cu noi!

Jura tocmai se terminase de îmbrăcat şi părăsi cortul îndreptându-se spre cal. Rowan veni după ea şi o prinse de braţ.

— Nu a durat prea mult, nu-i aşa? Pacea dintre noi, vreau să spun.

— Probabil că fratele meu ţi-a salvat viaţa, rosti ea. A ţinut-o pe vicioasa şi mincinoasa ta regină, în aşa fel încât să nu-şi dea seama că ai minţit-o, că o să te însori cu ea, apoi a ucis garda de corp vatell, care fusese trimisă să te omoare. Dacă cineva l-ar fi văzutt pe Geralt ucigându-l, acuma ar fi mort, tu şi cu mine de asemenea am fi morţi şi s-ar fi declanşat războiul. A riscat mult pentru tine, iar tu îl condamni.

— Tu vezi moartea ca singura soluţie. Voi lanconienii vă trăiţi vieţile antrenându-vă pentru război. Mă întreb dacă aţi fi capabili să trăiţi în pace. Complotaţi şi faceţi planuri

unii împotriva altora, atât de mult încât...

— Dacă ne dispreţuieşti aşa de mult, de ce nu te întorci în Anglia ta perfectă şi plină de pace, îi aruncă ea. Nu avem nevoie să ne spui în permanenţă că greşim, că tot ce facem noi nu se ridică la standardele tale de cavaler. Am supravieţuit secole fără tine şi putem continua să supravieţuim.

— Tot ce faceţi voi e să supravieţuiţi? rosti el furios. Fiecare trib din Lanconia trăieşte ca într-o închisoare.

Nu aveţi drumuri, nu trimiteţi mărfuri peste hotare, nu faceţi comerţ între triburi; nu aveţi nimic decât arme şi conflicte. Iar tu te lupţi cu mine, propriul tău rege, cu orice ocazie. Am avut două zile de pace şi acuma regina vatell zace legată şi cu căluş în gură.

— Geralt ar fi trebuit să lase garda de corp să vină după tine, rosti ea cu ochii negri de furie. Omul e englez: gândeşte ca un englez, vorbeşte ca un englez, raţionează ca un englez. Rowan făcu un pas înapoi.

— Nu asta ai vrut să spui, şopti el.

— Ascultă-mă bine, englezule: întotdeauna voi alege ţara mea, în locul oricărei alte vieţi. Aş muri chiar acum, dacă asta mi-ar ajuta ţara. Fratele meu, pe care îl dispreţuieşti, e la fel. Ai luat tronul ce trebuia să fie al lui,

iar el ucide pentru a-ţi salva viaţa, pentru că şi el vrea pace între triburi. Noi realizăm, mai mult decât vei putea tu vreodată, imposibilitatea acestei sarcini, dar ne riscăm vieţile să te ajutăm, chiar dacă tu ne dispreţuieşti.

— Dispreţuiesc temperamentul vostru, îi aruncă înapoi Rowan. Gândeşti cu o secure de război în mână. Geralt a fost furios pentru că o regină vatell a ameninţat viaţa unui irial. Geralt se gândeşte doar la iriali, nu la ce e bine pentru toţi lanconienii. Ar fi un rege bun pentru un trib, dar nu se consideră o parte a întregii ţări. Ar fi trebuit să vină să mă avertizeze. N-ar fi trebuit să o răpească pe regina vatell şi să rişte un război. Rowan se aplecă mai aproape de ea. Sau poate că fratelui tău i-ar plăcea ca această pace să înceteze. Fără îndoială că oamenii s-ar întoarce împotriva mea şi m-ar ucide, dacă i-am adus pe vatelii aici şi ei ne atacă. Atunci Geralt ar fi rege.

O apucă de mână, înainte ca ea să reuşească să-l plesnească.

— Du-te, rosti el. Ia-i pe Daire şi pe Cilean. Ne vom duce la feareni, cât mai repede posibil.

O privi plecând, apoi se întoarse înapoi în cort. Brita stătea întinsă pe pat, privindu-l în timp ce umbla de colo-colo. Apoi bău nişte vin, pentru a căpăta putere, îl înjura

pe Geralt pentru prostia lui. Rowan intenţionase să încerce să o convingă pe Brita să călătorească spre ţara lui Yaine în pace şi, mai important, aştepta întoarcerea mesagerului său, cu informaţia că Yaine îl va primi pe noul rege. Acum, Geralt îl forţa să-şi accelereze planurile şi o avea şi pe regina înfuriată în mâna lui. Şi, se gândi Rowan trist, o soţie care îl ura din nou. Nu-i demonstrase nimic, nu o făcuse să vadă nimic din felul lui de a gândi. Dimpotrivă, era convinsă că gelosul ei frate făcuse ce era mai bine pentru Lan-conia şi că soţul ei era un străin, care nu înţelegea nimic.

Rowan înjură din nou, când puse jos paharul gol. Ar trebui să-l ia pe Geralt cu el în teritoriul fearen. Jura putea să creadă că acesta e interesat de binele ţării lui, dar Rowan nu avea încredere în el. În ochii lui Geralt, exista ceva mai mult decât furie, ceva lacom şi respingător, şi instinctele lui Rowan îi spuneau că Geralt voia ca pacea dintre iriali şi vatelii să cadă. Cinic, Rowan se întreba dacă Geralt nu încercase să o facă pe Brita să-şi unească forţele cu ale lui, împotriva lui Rowan, iar femeia refuzase. Brita n-ar fi acceptat niciodată un prinţişor; ar fi vrut doar un rege, a cărui putere să se asemene cu a ei.

Dacă avea dreptate în privinţa lui Geralt, nu putea să-şi

permită să-l lase aici, astfel încât să poată distruge fragila pace dintre triburi. Rowan sperase să rămână în satul irial timp de o lună sau mai mult şi să domnească peste uniunea plină de pace a poporului său – şi peste pacea din propria lui căsnicie – dar acum trebuia să lase triburile de capul lor.

— Să-l ia dracu'! bombăni Rowan. Geralt a distrus totul şi acum băiatul cu temperament fierbinte va trebui să meargă cu ei. Dacă avea dreptate în legătură cu Geralt, va trebui să-şi păzească spatele.

Spatele, se gândi el cu o strâmbătură. Jura nu va apăra niciodată spatele soţului ei de săgeţile fratelui ei. Se întoarse spre Brita.

— E timpul să mergem. Îi scoase căluşul din gură. Ea îl scuipă în faţă.

— Pentru asta, gărzile mele te vor ucide. Nu voi accepta niciodată să merg cu tine şi oamenii mei nu-l vor crede niciodată pe fiul acela al meu devenit irial. A fost destul de prost să se lase capturat de Thal, aşa că, ce să fac eu cu un laş ca el?

— Din câte am auzit, Daire era doar un băieţel şi l-a atacat pe Thal însuşi, când a fost prins.

— Totuşi, a pierdut, rosti ea. N-a fost un fiu adevărat al

tatălui său. Soţul meu a fost un bărbat magnific, un vatell, nu un irial ca băiatul ăla plâpând pe care mi l-ai trimis în pat. Rowan îi dezlegă mâinile

— Indiferent ce crezi tu despre noi, acum o să ne ajuţi.

— Crezi că mă sperie ameninţările târfei de nimic, cu care te-ai însurat?

Rowan o apucă de gulerul rochiei.

— Ea e mai mult decât vei fi tu vreodată, zise el. Şi dacă ameninţările ei nu te-au speriat, dă-mi voie să-ţi spun că, dacă nu eşti o mincinoasă convingătoare în faţa oamenilor tăi şi nu-i faci să creadă că vrei să mergi cu noi la Yaine, am să-ţi tai mai mult decât nasul, am să-ţi tai capul.

Ea îl privi fix, dar nu mai rosti nicio ameninţare. În timp ce el o dezlega.

— Ce are Yaine de a face cu mine?

— Vreau să te măriţi cu el, rosti Rowan trăgând-o jos din pat. Brita începu să râdă.

— Eşti mai mult decât nebun, aşa cum am crezut.

Să mă mărit cu brigandul ăla? Dacă fac asta o să-i conduc pe feareni ca şi pe vatelii şi am să te distrug. Rowan începu să o tragă afară din cort, spre calul lui.

— Poate că Yaine crede că el îi va conduce pe vatelii.

— Am să-l ucid, dacă îndrăzneşte să încerce să-mi ia

puterea, clocoti ea.

Rowan o ridică şi o aşează pe şa.

— Bine, poate că voi doi veţi lupta unul împotriva altuia pentru a deţine controlul şi voi câştiga eu... Aud că Yaine are o fată frumoasă, poate că se va mărita cu Daire.

— Ticălosule! El încăleca în spatele ei şi luă frâul.

— Descendenţa mea e bine documentată. Eu cred că „nebun” e numele cel mai bine ales pentru mine. Poate că doar asta pot să fiu, după câte ştiu eu.

Dădu pinteni calului şi speră ca Brita să nu poată simţi bubuitul inimii lui. Dacă femeia asta făcea doar o singură mişcare greşită, el va trebui să o ucidă şi orice speranţă de pace, pe care a avut-o vreodată, va fi risipită.

Jura venea în întâmpinarea lui, cu Cilean şi cu Daire în urma ei.

— Noi suntem gata, rosti ea cu ochii reci.

— Unde e Geralt? întrebă Rowan. Jura arătă undeva mai într-o parte, în spatele lor.

Geralt stătea călare pe cal, lângă o gardă de corp vatell – vatellul acela mort, care de la această distanţă părea viu.

Anunţul Britei că pleacă cu Rowan în ţara fearen fu primit cu neîncredere şi proteste de către gărzile ei de

corp. Protestul a fost cel ce l-a salvat pe Rowan. Devenise furioasă, pentru că gărzile păreau să creadă că nu e în stare să-şi poarte singură de grijă.

— Te-am învăţat cum să lupţi, i se adresă ea unui gardian de douăzeci de ani. Acum vrei să spui că nu ştiu nimic despre arme?

— Eşti regina noastră şi te preţuim, rosti tânărul, iar drumul e lung, până în satul lui Yaine.

— Vrei să spui că sunt prea bătrână, ca să fac călătoria? şopti ea. Sunt prea bătrână?

— Iartă-mă, regina mea, n-am vrut să spun... Brita se întoarse spre Rowan.

— Să plecăm. Am să mă întâlnesc cu acest Yaine şi vom vedea cine e cu adevărat bătrân. Ieşi ca o furtună din încăpere, lăsându-şi în urmă garda de corp într-o tăcere împietrită.

Jura călări a treia, în şirul care urma cărarea îngustă de munte. Rowan era primul, apoi Brita. Geralt se afla în spatele Jurei, după care Cilean şi Daire veneau ultimii. Jura se uita la spatele lui Rowan, chiar în timp ce o supraveghea pe Brita, pentru a descoperi orice semn de comportament prostesc din partea ei.

Trecuseră câteva ore chinuitoare, de când Geralt o

adusese pe Brita în cort, legată şi cu căluş în gură.

Jura zâmbi gândindu-se la cortul acela şi la cele două nopţi petrecute acolo. Apoi îşi înlătură zâmbetul de pe figură, pentru că nu-şi putea permite să lase ca plăcerea patului să-i influenţeze hotărârile legate de ţara ei.

Geralt a fost pripit şi impulsiv răpindu-o pe Brita, dar Jura nu vedea ce altceva ar fi putut să facă, cu excepţia poate a ceea ce spusese Rowan, că trebuia mai întâi să-l avertizeze. Jura scutură din cap să şi-l limpezească. Nu ştia pe cine să creadă. Însă Geralt era lanconian, iar Rowan nu.

Călăriră ore întregi, punând o distanţă cât mai mare posibil între ei şi satul irial. Nimeni nu vorbea, în timp ce caii înaintau în şir indian. Vor petrece două zile pe pământ vatell, înainte de a ajunge la teritoriul fearen, dar nu călătoreau la vedere pentru că, cu excepţia Britei, erau îmbrăcaţi în costume irial. Vatellii din partea de sud a ţării s-ar fi putut să nu fi auzit de noua pace şi Rowan nu voia să le rişte vieţile, când cineva ar trage în ei considerându-i cotropitori.

Se lăsase noaptea, când în final se opriră, dar numai Brita arăta obosită. În ultimii câţiva ani, dusese o viaţă liniştită şi moliciunea acestei vieţi se vedea pe ea. Brita porni singură în întuneric, dar Rowan o apucă de braţ.

— Nu o să ne scapi din vedere.

— Sunt regină şi... Făcu o pauză şi expresia ei se schimbă, din înfumurată în seducătoare. Nu vii şi tu cu mine? El îi dădu drumul.

— Jura, du-te cu ea, vezi să stea pe aproape. Jura îşi lăsă calul pe care tocmai îl descăleca şi plecă să o însoţească pe Brita în întuneric.

— Nu o să mă dea lui Yaine, şopti Brita, în clipa când ieşiră din raza de vedere a celorlalţi. Va dori o regină alături de el, în timp ce tu eşti...

— Tânără, sănătoasă şi capabilă să-i dau copii, rosti obosită Jura. Îţi poţi folosi trucurile faţă de altcineva. Dacă soţul meu te-ar fi vrut, te-ar fi luat deja. Nu vezi ce vrea el, mai presus de orice: instaurarea păcii în Lanconia?

Brita rămase tăcută o clipă, ca şi cum o judeca pe adversara ei.

— Să domnească în toată Lanconia... Nici chiar eu nu gândeam la scară aşa mare. Cum plănuieşte să ne omoare pe toţi cei care am deţinut puterea înaintea lui?

— Nu plănuieşte să omoare pe nimeni, după câte ştiu eu. Omul păstrează o distanţă faţă de moarte. Nu i-a ucis nici pe zerna.

Această informaţie o şocă pe Brita aşa de mult, încât un

mic geamăt convingător îi răzbătu din voce.

— Se gândeşte să ne unească, pe Yaine şi pe mine, Şi în felul acesta să nu mai existe morţi? Pentru o clipă, Jura o simţi pe Brita înrudită cu ea.

— E englez şi are un cap tare ca piatra. De asemenea, crede că Dumnezeu îi vorbeşte. Nu-l înţeleg deloc, dar Thal l-a făcut rege şi Rowan deţine puterea până... până...

— Până când cineva îl va omorî. Nu e făcut pentru această lume. Şi Brita continuă: E bine că nu m-am măritat cu el. Era din nou rivala Jurei.

— N-a intenţionat să se însoare cu tine. Acum, hai să ne ducem înapoi. În noaptea aceasta vei fi supravegheată şi în timp ce soţul meu urăşte moartea, iar fratele meu le leagă pe femei, eu vreau să încerc trucul cel nou cu cuţitul, pe care tocmai l-am învăţat. Am să te omor, dacă încerci să fugi. În timp ce-şi croiau drum înapoi spre tabără, Brita nu mai zise nimic. Se aşeză deoparte, pe când ceilalţi au făcut focul şi au început să pregătească o cină simplă, îl privi pe acest Rowan, care era numit regele Lanconiei, dar care era doar regele irial. El se uita în permanenţă la Jura şi Brita fu convinsă că e nebun. S-a îndrăgostit de fată şi asta îl face vulnerabil. Ca să deţii puterea, nu trebuie să te îndrăgosteşti. Ştia asta foarte

bine. Tatăl lui Daire o învăţase această lecţie. Iubise un tânăr, îl iubise cu toată inima ei – şi tatăl lui Daire poruncise să fie ucis. Ceea ce o supărase pe Brita cel mai mult era că soţul ei nu era gelos, pur şi simplu îi dăduse ei o lecţie. Când cineva iubeşte, îi slăbesc puterile. Din asta Brita învăţase că nu va mai iubi niciodată, nici pe soţul ei, nici pe fiul ei, care-i fusese luat, pe nimeni.

„Acuma vedea cum ochii acestui Rowan o urmăreau pe Jura şi-şi dădu seama care e punctul lui vulnerabil. Nu va reuşi niciodată să-şi atingă scopul pentru că e slab. Apoi se uită şi la ceilalţi din grup. La femeia aceea, Cilean, căreia nu-i dăduse atenţie. Era o femeie „bună”, cinstită, amabilă, iubitoare – deci lipsită de valoare. Femeia cealaltă, Jura, prezenta posibilităţi, ca sursă de conflict. Încă nu ştia dacă îl iubea pe acest Rowan şi dacă avea mintea limpede. Dar nu avea niciun scrupul să ucidă. Fusese antrenată să omoare. Brita ştia că trebuia să fie cu ochii în patru, în privinţa Jurei.

După care, se uită îndelung la fiul ei, Daire. Era un tânăr frumos şi putea să vadă la el unele din trăsăturile fizice ale tatălui său, dar nu vedea nimic din independenţa lui. Şi părea că nu are niciuna din ambiţiile mamei lui. Brita nu credea că ar putea să-l facă pe fiul ei să i se alăture,

împotriva acestui uzurpator englez. Nu, Daire era la fel de irial, cât şi vatell.

În sfârşit, ochii ei se opriră asupra lui Geralt şi acolo văzu ceea ce dorea să vadă. Era un om plin de ură. Brita trebui să-şi ascundă un zâmbet, când se gândi la simplitatea băiatului – pentru că într-adevăr era doar un băiat. Venise la Brita în noaptea ceremoniei căsătoriilor, arătând mai curând ca un căţeluş care cerea să fie mângâiat. Făcuse puţin pe grozavul, se lăudase puţin, dar nu-şi putuse ascunde teama de a fi respins.

La început, Brita fusese mânioasă că Rowan şi-a permis să-i trimită acest băiat, de parcă ar fi fost o iapă în călduri şi era gata să o facă cu orice armăsar, apoi se uită la Geralt, văzu dorinţa din ochii lui şi s-a gândit că poate ar putea obţine nişte informaţii de la el.

L-a lăsat să creadă că a sedus-o. Era un iubit energic, chiar dacă nu era versat, şi mai târziu realiză că de fapt el avea nevoie de o mamă, mai mult decât de o femeie. Geralt începu să-şi deschidă inima, când l-a legănat în braţe scoţând mici sunete de simpatie, i-a vorbit de ura împotriva lui Rowan, din cauză că Thal i-l dăduse întotdeauna drept exemplu de felul cum ar trebui să fie.

— Şi nu l-a întâlnit niciodată! strigase Geralt. Mă

compara pe mine, cu un băiat pe care nu l-a văzut niciodată. Acest Rowan era mai bun decât mine, datorită bicisnicei lui mame, englezoaică. Dar eu eram de drept regele Lanconiei şi chiar aş fi fost ales, dacă nu... Se uită în lături.

— Ia puţin vin, rostise atunci Brita. De ce a fost ales englezul, în locul tău?

Apoi a ascultat cu respect amestecat cu teamă, când Geralt i-a vorbit despre Poarta St. Elena deschisă de Rowan.

A continuat să vorbească cea mai mare parte a nopţii, până când în sfârşit a adormit. Brita i-a ascultat povestea doar cu o ureche, pentru că se gândea că, dacă Rowan ar muri, acest tânăr furios ar deveni rege. Ce uşor ar fi atunci să se mărite cu el, să devină regina lui. Ar fi fost astfel regina vatell şi irial, şi ar fi putut să-i distrugă pe zerna şi pe feareni. Celelalte două triburi, poilen şi ulten puteau fi forţaţi să plece încet-încet din Lanconia, aşa că eventual Brita ar fi devenit regina tuturor.

Dar băiatul s-a trezit şi a urmărit-o, l-a ucis pe unul din cei mai buni oameni din garda de corp şi i-a distrus planurile. Fusese chiar atrăgător în furia lui, atunci când a legat-o. Dacă i-ar fi permis să vorbească, ştia că ar fi putut

să-l convingă să o asculte, dar a reacţionat ca un băieţaş trădat de mama lui. Doar că băiatul acesta era un bărbat mare şi puternic.

Şi a făcut greşeala de a o duce la Rowan. Blestemat fie Rowan! Putea să fie încăpăţânat şi să creadă că are legături cu Dumnezeu, dar în mod cert era inteligent. Brita intenţionase să găsească un mod de a le spune gărzilor ei de corp că era dusă la Yaine împotriva voinţei ei, dar permisese vanităţii să-i stea în cale. Când se va întoarce, o să-i înveţe pe cei din gardă cine e bătrân. Zâmbi anticipând.

Dar acum, acum trebuia să facă ceva să-l atragă din nou pe tânărul prinţ Geralt de partea ei. Dacă putea găsi cuvintele potrivite, ei doi vor putea guverna împreună Lanconia. Poate că îl vor elimina pe bătrânul Yaine, sau poate că se va mărita cu el, îi va lua puterea şi îi va umple ţara cu vatelii, apoi va scăpa de el.

Dar mai întâi, avea nevoie de ajutor, ca să scape de Rowan şi de înfipta asta de Jura. Geralt va trebui să o ajute.

Jura se trezi cu o oră înaintea zorilor, îi făcu un semn lui Cilean care era de pază şi în linişte coborî panta abruptă, spre râul de jos. Voia să facă baie, ca să înlăture de pe

trup praful călătoriei, înainte de a se lumina de ziuă. Se dezbrăcă şi se spălă în lumina difuză şi tocmai îşi pusese tunica, când auzi un zgomot în spatele ei. Îşi duse mâna la pumnal.

— Te rog nu-l arunca, rosti Rowan din întuneric şi ea îi putu ghici gândurile, după tonul vocii. Imediat pielea i se încălzi.

Lăsă cuţitul să-i cadă de-o parte şi îl privi, când se ridică încet din locul de pe mal. Era evident că stătea acolo de multă vreme, într-o tăcere absolută, în timp ce o privea făcând baie. Ştiind asta, dintr-un motiv oarecare, se excită.

Se îndreptă încet spre ea, trupul lui mare şi părul blond închis amintindu-i de o poveste, pe care o auzise cândva spusă de un bărbat, care călătorise departe spre sud şi văzuse lei. Muşchii de pe umerii lui mari se mişcau, în timp ce înainta spre ea. Ochii lui erau întunecaţi, doar o luminiţă strălucea în ei. Ea putu să-şi simtă propria respiraţie devenind mai profundă, pe când propriii ei muşchi păreau că se încordează.

Când fu la depărtare de doar un braţ, ea îşi deschise braţele şi el o cuprinse trăgând-o la el. Mâinile lui alunecară în jos peste posteriorul gol şi o ridică, astfel

încât picioarele ei ajunseră călare pe talia lui. Atârna de el, în timp ce el o ducea de acolo, oprindu-se când spatele ei se lipi de un copac, şi aşa proptită o ridică şi apoi o trase în jos în membul lui.

Din cauza poziţiei, ea nu se putea mişca prea bine, aşa că o mişcă el, ca pe o păpuşă. Mâinile lui îi apucară talia şi o ridică în sus şi o lăsă în jos, în timp ce spatele ei era presat de coaja aspră a copacului, cu capul dat pe spate, cu mâinile pe umerii lui, cu degetele înfipse în pielea lui.

Cuplarea fu aproape violentă, când el o pătrunse cu putere, iar ea îl primi plină de dorinţă, aşa cum se ţinea de mijlocul lui, cu toţi muşchii picioarelor ei puternice. Când până la urmă sfârşiră amândoi, el se lipi pe ea, strivind-o între copac şi trupul lui greu şi moale, dar ea nu-i dădu drumul.

După câteva minute, el înălţă capul de pe gâtul ei pentru a o săruta dulce pe buze.

— Bună dimineaţa, şopti el. Ea îi zâmbi.

— Bună dimineaţa şi ţie. Încă o mai ţinea lipită de copac, când îşi mişcă mâinile, ca să-i mângâie picioarele goale. Te-ai uitat la mine? întrebă ea. Nu te-am simţit. Dacă ai fi fost... El o sărută ca să o facă să înceteze să mai vorbească.

— Nu am fost. I-am spus lui Cilean să nu lase pe nimeni să vină în acest loc de aici, de unde puteam să te văd.

— Dar aş fi putut să mă protejez şi eu însămi, fără... începu ea, dar el o sărută.

— Facem iar baie împreună? Mi-ar plăcea să mă alătur ţie, în apă.

Jura se simţi roşind. Părea ciudat să fie aşa intimă cu acest străin. Când o luă de lângă copac, ea îşi descleştă gleznele, dar el nu o lăsă să coboare de pe el, ci o mai ţinu o vreme mângâindu-i spatele pe sub tunică şi picioarele goale. Apoi el îşi dădu capul pe spate şi îi zâmbi, într-un fel care părea aproape mai intim decât cuplarea lor sălbatică.

— Mă cheamă datoria, rosti el trist. În curând se vor trezi şi ceilalţi. O lăsă jos şi blând o împinse spre apă.

Ea îşi scoase tunica şi intră din nou în râu. În spate, îl auzi pe Rowan oftând de parcă i se rupea inima şi Jura zâmbi cu satisfacţie.

Intră şi el în apă, în spatele ei, şi se cufundă ca să-şi ude părul.

Soarele îşi începuse ascensiunea pe cer şi, ca de obicei, primele raze păreau că sunt în căutarea părului de aur al lui Rowan.

— Tu... începu ea într-o doară, se pare că tu cunoşti

multe feluri de... de împerechere a unui bărbat cu o femeie. Ai avut o mulţime de profesoare?

Rowan îi zâmbi fericit, încântat de fiecare dată când ea vorbea despre orice altceva, în afară de război şi politică.

— Câteva, rosti el încrezut. Un prinţ, chiar şi un prinţ al unei ţări aşa de îndepărtate cum este Lanconia, este căutat în Anglia.

— A, femeile te voiau din cauză că eşti prinţ.

— Fost, afirmă el. Acum sunt rege, şi nu, mă voiau pentru mine însumi.

— Aha! Admirau măiestria ta pe terenul de antrenament. La fel e şi aici. Daire e un luptător excelent.

— Nu, rosti el cu voce plictisită. Femeile m-au admirat pentru... Ezită.

— Pentru ce? îl îndemnă ea.

— Pentru felul cum arăt, rosti el repede. Jura, unele femei mă găsesc plăcut la vedere.

— Eşti la fel de înalt ca un lanconian, dar paloarea ta e greu de suportat. S-ar putea ca englezii să fie decoloraţi.

— Nu sunt decolorat, se repezi el, apoi clătină din cap. Jura, întotdeauna ai să mă faci să mă simt mai puţin bărbat? Vei găsi întotdeauna alţi bărbaţi, care să arate mai bine, care să fie mai buni luptători, sau mai puţin nebuni

decât crezi tu că sunt eu? Mă vei urma vreodată fără să pui întrebări, ci mai curând pentru că ai încredere în mine...

— Nu prea cred, zise ea după o clipă de gândire. Trebuie întotdeauna să gândeşti cu propria ta minte. Noi irialii am fost învăţaţi să gândim cu capul nostru. Tu m-ai urma fără să eziţi? încă n-ai făcut-o până acum.

— Sigur că nu, dar tu eşti femeie, rosti el furios.

— Am mai puţin creier decât tine? îl repezi ea. Te voi urma, când voi crede că ai dreptate. Dar nu te voi urma, doar pentru că soarele îţi mângâie aşa frumos părul. Rowan arăta parcă era gata să dea un răspuns mânios, dar expresia i se schimbă şi zâmbi.

— Deci, mă consideri frumos? întrebă blând.

— Frumuseţea nu contează, răspunse ea.

— O, da? Atunci de ce mi-ai permis să te mângâi, atunci în prima zi când ne-am întâlnit? Nu cred că i-ai permis vreodată altui bărbat să te atingă aşa. Nici preţiosului tău Daire. Văd felul în care se uită la tine. Fără îndoială că te-a ales, pentru că poţi să mânuieşti o armă, mai bine decât oricare altă femeie.

— Aşa te-am câştigat şi pe tine, afirmă ea şi se îndreptă spre mal.

El o prinse de braţ şi rămaseră pe mal unul lângă altul, dezbrăcaţi.

— Îţi e frică să îţi permiţi să mă iubeşti nu-i aşa Jura? întrebă el blând.

Ea încercă să se retragă de lângă el.

— E ridicol! Ar trebui să ne întoarcem. Ceilalţi se vor fi trezit de-acuma, şi trebuie să pornim la drum. El încă o mai ţinea de braţ.

— De ce ţi-e atât de frică să mă iubeşti? Ţi-e frică că te vei pierde în mine?

Ea se întoarse şi-l privi fix.

— Ce romantice sunt gândurile tale, englezule. Aceasta e o parte din antrenamentul tău de cavaler? Ai dreptate: nu vreau să te iubesc, dar asta pentru că nu mai ai mult de trăit. Te bagi în nişte situaţii, pe care mintea ta englezească nu le poate înţelege. Până acum, inocenţa ta sau poate Dumnezeul tău, te-au apărat, dar nu mai poţi rezista mult. Dacă Yaine nu te va ucide, o va face altcineva, în curând. Rowan se uită la ea, ca şi cum l-ar fi pălmuit, apoi începu să zâmbească.

— Nu mă voi obişnui niciodată cu felul tău direct de a vorbi. Îi dădu drumul braţului, ca să se poată îmbrăca. Întenţionez să te surprind, Jura, pentru că am intenţia să

trăiesc. Nu numai că am să trăiesc, dar am să şi realizez ceea ce am hotărât să fac, înainte de a muri, am să unesc triburile Lanconiei. Ea tocmai îşi trăsese tunica peste cap, când el o luă în braţe. Tu poţi nega ceea ce simţi pentru mine, dar nu sunt decât vorbe goale, continuă el. Întotdeauna, trupul tău m-a recunoscut drept partener; dar mintea ta nu e la fel de inteligentă ca trupul. Începu să o sărute, cu mâinile pe spatele ei. Trebuia să te măriţi cu Daire al tău – pe care îl respecţi aşa mult – dar nu cred că te-a sărutat vreodată şi nici nu te-a făcut să te simţi, aşa cum fac eu. Mintea ta se va întoarce spre mine, Jura. E doar o chestiune de timp. Îşi întoarse capul departe de sărutările lui, dar nu fu suficient de puternică să i se desprindă din braţe.

— N-ar trebui să fii rege, şopti ea. Eşti doar pe jumătate lanconian. Nu te înţeleg. Nimeni dintre noi nu te înţelege. Trebuie să te întorci în ţara ta, înainte de a provoca dezlănţuirea unui război.

— Şi să te iau cu mine în Anglia? întrebă el. Să te duc într-un loc, unde o femeie e apreciată pentru măiestria ei de a conduce o gospodărie şi nu pentru abilitatea de a se lupta cu alte femei? Ea îl împinse cu putere şi plecă de lângă el.

— Am să rămân aici. Eu sunt lanconiană. Dar chiar când spuse asta, simţi o durere bruscă. Să nu-l mai vadă niciodată, să nu-l mai vadă zâmbind niciodată, să nu mai vadă niciodată privirea aceea. Să nu mai simtă niciodată braţele lui cuprinzând-o! Se întoarse să-l privească. Era încins doar cu fâşia de protejare a vintrelor, ce făcea parte din costumul de cavaler englez, şi vederea trupului lui mare şi musculos, acoperit de păr blond, o făcu să dorească să-l atingă. Deodată înţepeni. Trebuia să se controleze.

Trebuia să-şi forţeze mintea să-i stăpânească trupul. Era o femeie-gardian, nu o fecioară proastă şi laşă, care se îndrăgosteşte de prima pereche de umeri laţi, pe care i-a văzut. Şi nu putea să-şi permită să-l urmeze orbeşte. Nu era implicată doar ea însăşi, ci o ţară întreagă. Ceea ce făceau ea, Cilean, Daire şi Geralt în această călătorie va afecta toată Lanconia. Dacă vor acţiona prosteşte sau în grabă, s-ar putea să provoace moartea multor oameni. Indiferent ce făcea, va trebui să-şi menţină mintea trează. Poate să-l iubească pe acest Rowan, dar nu cu iubirea aceea oarbă, despre care vorbeşte el. Nu va putea niciodată să-l urmeze, doar pentru că el a spus „Vino”. Ea trebuie să se uite, să aştepte, să vadă ce plănuieşte el şi

nu va trebui niciodată, niciodată să permită ca aceea ce făceau în întuneric să-i influenţeze gândurile din timpul zilei. Rezistă nevoii de a-l atinge.

— Trebuie să ne întoarcem, rosti calmă şi se răsuci pentru a se termina de îmbrăcat. El o mai sărută o dată, înainte de a se întoarce la ceilalţi, dar ea reuşi să-şi controleze reacţiile şi să-şi menţină capul limpede.

— Va fi mai uşor să cuceresc Lanconia, decât să te cuceresc pe tine, rosti el cu un oftat. Acum du-te. Mi-e teamă să-l las prea mult timp pe fratele nostru cu Brita, pentru că s-ar putea să-l convingă să-mi taie gâtul, în somn.

— Îl judeci greşit! se repezi Jura începând urcuşul. Din copilărie i s-a predat, ca şi mie, diplomaţia Lanconiei.

— Recunosc ura când o văd în ochii cuiva. O să-mi aperi spatele de cuţitul fratelui tău? Pe cine ai alege, dacă se va ajunge la o alegere între noi doi?

La această întrebare, Jura se opri, pentru că nu avea idee ce răspuns putea să dea. Rowan continuă să urce şi după o clipă ea îl urmă. Desigur, nu se va ajunge la o alegere, pentru că Rowan fără îndoială va fi ucis – el şi poate tot restul grupului – înainte de a ajunge în oraşul fearen. Încă o dată, Jura simţi un mic junghi în inimă, la

gândul pierderii lui Rowan, dar reuşi să-l controleze. Trebuia să fie tare, pentru atunci când el va fi dispărut.

CAPITOLUL 14

În ziua aceea, pe când călăreau, fiecare pas apropiindu-i şi mai mult de teritoriul fearen, toţi deveniră din ce în ce mai vigilenţi. Drumul devenise mai râpos şi în unele locuri înguste, cailor aproape le era frică să înainteze. Se îndreptau spre soare răsare, cu munţii care ascundeau satele poilen şi ulten în stânga, la nord.

Nimeni nu vorbea, dar rămaseră în alertă în faţa oricărui zgomot, pe care nu-l făceau ei înşişi. De două ori o văzu Jura pe Brita uitându-se flămândă la Geralt şi se gândi cu dezgust la poftele femeii. Într-o zi Brita l-a vrut pe Rowan, iar în următoarea îl voia pe Geralt.

Poate că erau cuvintele lui Rowan cele care o făceau să se îndoiască de fratele ei, dar se uită la Geralt evaluându-l. Stătea drept pe cal, fără să se uite nici măcar odată în direcţia Britei, dar ceva în felul în care arăta o făcea pe Jura să creadă că Geralt era foarte conştient de privirile Britei.

Jura ridică privirea şi văzu ochii lui Rowan aţintiţi asupra ei. Îi arunca o privire ce, dintr-un anumit motiv, o stânjenea, aşa că se uită în lături. Omul era perfid.

Ştia că vorbele lui o făcuseră să-şi spioneze fratele şi să

se îndoiască de el.

În noaptea aceea campară într-o buclă a râului, ce reprezenta graniţa teritoriului fearen. Nu aprinseră focul, mâncară hrană rece, apoi îşi aşternură păturile pe terenul pietros şi se aranjară să doarmă. Geralt era primul de pază.

De abia reuşi Jura să adoarmă, că brusc fu trezită. Râul ascuns privirilor făcea zgomot, dar simţurile ei îi spuneau că ceva nu e în ordine. Se ridică într-un cot şi privi în jur. Brita şi Cilean păreau că dorm, aşa că se uită la umbrele adânci dintre nişte stânci, unde stătea ascuns de pază Geralt. Rowan îşi aşternuse păturile departe de ceilalţi şi nu putea să-l vadă. Se uită la Daire şi îşi dădu seama că era treaz.

Stătea întins acolo unde se aşezase, dar îşi mişcă mâna, pentru a-i indica locul dintre copaci, unde se afla Rowan, apoi poteca îngustă ce ducea spre pământurile fearen. Jura îşi simţi inima accelerându-şi bătăile. Dintr-un motiv oarecare, englezul plecase singur spre teritoriul inamic.

Jura scăpă de pături, îi făcu semn lui Daire să rămână cu Brita şi cu Cilean, apoi se duse la cai. Ştia că Rowan va călări direct spre oraşul lui Yaine, aşa că încalecă şi la început merse încet şi tăcută, apoi cu viteză mai mare şi

cu vigoare, când se îndepărtă suficient de tabără.

Dar nu ajunsese prea departe, că Rowan călare pe cal strigă furios dintre copaci:

— Să te ia naiba, Jura! ţipă el. Eşti mai rea ca o mamă posesivă. Du-te înapoi la ceilalţi, acum!

— Ai plecat fără protecţie, rosti ea făcând calul să danseze. Şi te afli pe teren inamic. Oamenii lui Yaine te vor ucide, fără să se întrebe dacă eşti un rege ani-mat de un scop nobil, sau nu. Se pare că el încerca să se calmeze.

— Îl caut pe mesagerul pe care l-am trimis. Trebuia să revină pe acest drum lăturalnic, drumul pe care îl folosesc irialii să fure cai fearen, şi ar fi trebuit să ajungă la noi până acum.

— Tribul fearen nu l-a lăsat în viaţă pe mesagerul tău – asta dacă a ajuns vreodată la regele lor.

— Eu sunt regele. Yaine e... La dracu, Jura. Nu am timp să mă cert cu tine. Ştiu că n-ai să te întorci, aşa că mai bine vino cu mine. Şi păzeşte-mi spatele, strigă el peste umăr. Ea zâmbi în întuneric începând urmărirea. Poate că până la urmă va învăţa felul de a fi lanconian.

Călăriră de-a lungul cărării pietroase cam o oră, cu luna singura lor sursă de lumină, când Rowan ridică o mână pentru a se opri. Când el descălecă, făcu şi ea la fel, şi cât

mai în linişte posibil îşi conduseră caii în jos pe muchia abruptă şi îi legară de un copac.

— Am văzut în faţă lumina unui foc, şopti Rowan. Stai aproape de mine şi nu face nimic prostesc.

— Tu eşti cel plecat singur pe teritoriul inamic, îi aminti ea. Chiar în întuneric, putea să-l vadă aruncându-i o privire de avertisment.

Pentru un om aşa mare, poate să se mişte în mare linişte, se gândi ea în timp ce-l urmărea pe muchia râpei. Şi avea o vedere excelentă, deoarece se aflau la ceva distanţă de locul de pe cărare, unde era aprins focul.

Se ascunseră în spatele copacilor şi urmăriră o vreme scena, înainte de a mai face vreo mişcare. Trei oameni stăteau aşezaţi pe vine în jurul unui foc, rozând rămăşiţele unui iepure. Păreau obosiţi, cu hainele rupte, peticite şi răspeticite, de parcă le-ar fi purtat de ani de zile.

Jura îi recunoscu că erau feareni. Oameni scunzi, cam cu 15 cm mai mici decât irialii, dar aşa cum ştiau toţi cei care luptaseră cu ei, aveau o forţă de oţel, care era formidabilă în luptă. Erau negricioşi, cu sprâncenele aproape împreunate şi picioarele crăcănate, o caracteristică fearen. Se spunea că, la trei ani copilul fearen era pus pe cal şi nu i se mai permitea să coboare. Se spunea că-şi iubesc caii

mai mult decât se iubeau unul pe altul şi că, un irial care mergea pe jos şi întâlnea un fearen călare, irialul trebuia să se roage pentru o moarte cât mai rapidă. Jura se întoarse spre locul unde se ascundea Rowan. El se uita la ea şi dădu din cap, indicând un copac puţin mai depărtat de focul fearen. Uitându-se mai bine, de abia putu să zărească încă un om, despre care se gândi că pare legat de copac. Se uită întrebătoare la Rowan şi el dădu din cap afirmativ. Deci, aici era mesagerul lui, legat ca o gâscă, gata de sacrificat la un festin. Nu putea să-şi dea seama dacă omul era viu sau mort.

Cu toate că Rowan era englez, Jura începuse să-l înţeleagă. Fără un cuvânt, el îi indică să ocolească tabăra fearen pe partea cealaltă, în timp ce el îşi croi drum pe furiş, printre copaci, spre omul pe care-l ţineau prizonier.

Jurei i se păru că Rowan a plecat de multă vreme. Şi tresări puţin, când până la urmă el se mişcă printre umbrele de lângă ea.

— Îl deţin pe Keon, şopti Rowan. Nu-i putea vedea faţa, dar îşi dădea seama de suferinţa pe care trebuie că o simţea. Keon era fiul lui Brocain, prinţul zernas, băiatul pentru care Rowan garantase cu viaţa că-l va păstra în siguranţă. Îi trecu prin minte ce treabă prostească a fost,

să-l trimită pe acest tânăr valoros, ca mesager în teritoriul fearen, dar nu-i spuse nimic lui Rowan. De acuma, ar fi cazul să-şi mai ţină gura.

Rowan îi făcu semn că vrea să pună mâna pe cei trei fearen, ca să-l poată salva pe băiatul zerna şi pentru o clipă Jurei îi trecu prin minte că voia să încerce să-i prindă singur. Îi aruncă o privire inexpresivă, care îi spunea ce gândeşte despre planul lui. El se strâmbă resemnat, apoi rosti în barbă:

— Fără morţi, şi dispăru printre copaci.

Ea rămase absolut liniştită şi aşteptă să-i dea un semnal, că trebuie să înceapă. Înima ei bubui, cum se întâmpla întotdeauna înainte de orice întrecere sportivă, dar acum se pare că era altceva. Era preocupată ca Rowan să fie bine. Se rugă să nu fie acum momentul când va fi ucis., Se rugă Dumnezeului creştin, apoi pentru mai multă siguranţă, îl rugă şi pe zeul lanconian al războiului, Naos, să vegheze asupra englezului acestuia bine intenţionat. Rowan nu atacă într-un mod subtil, ci făcu un pas înainte în cercul de lumină al focului, cu sabia în mâna stângă şi spuse.

— Sunt regele Lanconiei, puneţi armele jos.

Cei trei fearen obosiţi săriră în sus deodată şi alergară

spre Rowan. Jura ieşi dintre copaci, în spatele lor, şi izbi capul unuia cu coada securii ei de luptă. Omul se prăbuşi la picioarele ei şi, înainte ca ea să se poată răsuci, un al doilea fearen o prinse de mijloc.

E puternic – foarte puternic – admise Jura în timp ce se lupta împotriva strânsorii lui. Dar braţele omului aproape că-i tăiară răsuflarea. Ea îşi trase călcâiele în spate şi cu coatele îl izbi în coaste, dar omul nu-i dădu drumul. În stânga ei, Jura auzea zgomotul oţelului lovit de oţel, în timp ce Rowan se lupta cu al treilea fearen. Omul care o ţinea îşi întări strânsoarea şi Jura încercă să-şi deschidă mai mult plămânii pentru a respira, dar încercările nu i-au reuşit. Puterea ei slăbi şi putu să simtă cum devenea din ce în ce mai moale în mâinile omului, care-şi continua apăsarea. Ochii ei se închiseră şi nu mai simţi nimic.

— Jura! Jura! Se trezi pe pământ, cu partea superioară a trupului în braţele lui Rowan, care o lovea peste faţă şi o striga pe nume. Se mişcă în braţele lui, încercând să se ridice, dar el o ţinea cu putere.

— Jura! Ieşi bine?

— Da, răspunse ea nerăbdătoare. Dacă nu m-ai strivi tu. Îşi masă coastele dureroase. Nu pot să respir

— Oare de ce i-am permis unei femei să mă ajute în

luptă? rosti el jalnic continuând să o strângă în braţe. Ea îl împinse deoparte, ca să se ridice.

— Pentru a-l doborî pe unul dintre ei şi a-l ţine pe al doilea ocupat, în timp ce tu tot mai încercai să-l învingi pe al treilea. Îşi masă ceafa. Dacă am fi tras în ei cu nişte săgeţi... Rowan se ridică şi se uită la cei trei fearen, inconştienţi, de pe pământ.

— Şi ei sunt poporul meu, la fel ca irialii. Se întoarse spre copacul unde era băiatul Keon şi Jura îl urmă.

La început băiatul a părut mort, dar la o cercetare mai amănunţită, dormea foarte profund, în aşa fel încât nici zgomotul luptei nu-l trezise. Rowan îngenunche lângă el. Băiatul nu era legat de copac, aşa cum crezuse Jura. Îngenunche şi ea în faţa lui, dar damful fu de nesuportat.

— E beat, rosti ea scârbită. Nu e prizonier, e mai curând un beţiv.

Rowan îl scutură ca să-l trezească. Keon rostogoli ochii, plescăi din limba uscată, apoi îi zâmbi prosteşte lui Rowan.

— Tata va fi mândru de mine, bâigui el. Am fost la Yaine.

— Şi Yaine nu te-a omorât? întrebă Jura înfricoşată. Băiatul rânji şi închise scurt ochii.

— A spus că sunt curajos, i-am spus de Brita. Băiatul îşi

mişcă mâinile, pentru a forma în aer conturul unei femei. Yaine spune că o să se însoare cu ea. Se aplecă spre Jura, respiraţia lui oribilă făcând-o să-şi tragă capul înapoi. Vor fi o pereche nostimă. El e un om micuţ, dar Brita nu e aşa tânără şi frumoasă ca tine, Jura. Dacă ai avea o soră, m-aş însura cu ea. Aşa aş fi rudă cu regele meu.

Jura ridică sprâncenele spre Rowan.

— Regele tău? Vorbeşti de tatăl tău, Brocain? Băiatul îi aruncă un zâmbet încrezut.

— Regele Rowan. Regele întregii Lanconii. Regele...

— Unde e Siomun? întrebă nerăbdător Rowan ignorând felul în care Jura se uita la el, dincolo de evidenta adoraţie a băiatului. L-am trimis şi pe Siomun să-i ducă mesajul lui Yaine.

— M-am lepădat de Siomun. Nu puteam sta acolo, cu toţi irialii ăia. Tata se aşteaptă să fiu bărbat – ca şi tine. Am avut trei fraţi mai mari şi au fost ucişi, când tata i-a trimis în incursiuni. Se aplecă spre Jura. L-am atacat pe acest rege irial, dar am trăit. Acum trebuie să fac ceva mai mult. Trebuie să dovedesc că pot să fiu un bărbat, la fel de bun ca tata şi să-ţi dovedesc asta şi ţie, rege Rowan. Nu aşa trebuie să fac? Rowan puse mâna pe umărul băiatului.

— Mie mi-ai plăcut şi, da, cred că eşti un bărbat, rosti el

blând.

— Deci, te-ai dus singur pe teritoriile fearen, afirmă Jura, apoi se uită la Rowan. Nerozia ta ne molipseşte pe toţi. Se întoarse din nou spre Keon. De ce nu te-a ucis Yaine? Expresia lui Keon deveni tristă.

— Sunt foarte săraci. Yaine spune că toţi fură cai, aşa că trebuie să se mişte în permanenţă. Nu pot semăna recolta, iar iarna trecută au fost foarte bolnavi. Mulţi au murit. Au nevoie de femei. Faţa tânără a lui Keon se lumină. Tata le va da toate femeile noastre, dacă vor. Vom lua şi femei irial.

— Deci Yaine ne acceptă? întrebă Rowan.

Capul lui Keon căzu într-o parte şi aproape adormi.

— Ăştia trei trebuiau să te ducă la Yaine. I-ai ucis? Unul e fratele lui Yaine. Pentru nişte oameni mici ca ei, sunt capabili să bea cu adevărat. Închise ochii, capul îi căzu în faţă şi adormi din nou. Tandru, Jura îl lăsă să stea pe pământ.

— Nu am observat ce tânăr frumos era, rosti ea.

— Nu decolorat ca unii dintre noi? se repezi Rowan. Acuma, dacă ai putea să încetezi să-l mai corcoleşti ca pe un copil, ar trebui să vedem de feareni. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu a trebuit să-l omor pe niciunul.

Jura îi zâmbi bătând uşor cu palma obrazul lui Keon.

— De fapt e cam de vârstă mea, deci nu cred că e copil. Şi a fost foarte curajos că s-a dus singur la Yaine.

— Când se duce singur, el e curajos, eu însă sunt nebun, bombăni Rowan şi o lăsă să vadă de feareni.

Jura zâmbi, plăcându-i că e gelos. Cu toate greşelile lui, soţul acesta englez are un fel de a o face să se simtă... bine, frumoasă. Nu că frumuseţea ar fi de vreun folos, dar era totuşi un sentiment plăcut.

Unul dintre feareni începu să se mişte masându-şi capul îndurerat. Rowan o trimise pe Jura să aducă apă, în timp ce el avea grijă de ei. Când se înapoie, îl văzu pe Rowan ţinând o sabie îndreptată spre ei, în timp ce ei îl priveau. Dar nu fu surprinsă când, după ce ascultară explicaţiile lui, feţele lor începură să-şi schimbe expresia. Jura ştia că vorbele lui Rowan erau capabile să convingă muştele să plece de pe un cadavru.

Când păşi în lumină, oamenii ridicară privirea şi unul aşa rămase. Ştia că acesta era omul care aproape o omorâse şi schimbară priviri de mulţumire că amândoi erau în viaţă.

Jura stătu lângă foc, în spatele oamenilor, de unde putea să vadă dacă ar intenţiona să pună mâna pe arme, şi îl ascultă pe Rowan vorbind. Alene luă o ciosvârtă de iepure

şi începu s-o mestece, apoi rupse şi o bucată de pâine uscată. Focul, obişnuinţa, siguranţa şi mai mult decât orice, vocea lui Rowan o moleşeau. Se întinse pe pământ, trase somnoroasă peste ea una dintre pieile de oaie, pe care le feloseau fearenii ca păturи pentru cai, şi adormi.

Se trezi, dar nu de tot, când Rowan o ridică în braţe. Pentru o clipă i se împotrivi, apoi se lipi de el sprijinindu-şi capul de pieptul lui lat şi tare şi se lăsă trimisă înapoi, în somn. Nu era prea conştientă, dar undeva în sinea ei ştia că e în siguranţă. El făcuse o mulţime de lucruri, despre care ştia că erau nebuneşti, dar le făcuse să funcţioneze. Îşi făcuse prieten din zernas, Brocain, o convinsese pe regina vatell să permită poporului ei să se căsătorească cu iriali şi acum şi fearenii îl ascultau. Deschise ochii.

— Tu cu adevărat vorbeşti cu Dumnezeu? Rowan îi aruncă o privire uimită.

— Nu sunt decât un om şi am nevoie de ajutor, de oriunde pot să primesc.

Ea închise din nou ochii şi se cufundă în somn.

Nu se trezi, până când aproape se lumină de ziuă. Rowan era lungit lângă ea, părând adormit, cu braţele lui mari înnodate în jurul ei, de parcă era jucăria unui copil. Încet, încercând să nu-l deranjeze, încercă să se elibereze.

— Să nu pleci de sub ochii mei, rosti el fără să deschidă ochii şi strângând-o mai tare.

— Am nevoie să plec, rosti ea cu subînţeles. El tot nu deschise ochii.

— Până la copacul acela de acolo, nu mai departe, rosti el. Astăzi nu vreau să mă lupt cu nimeni pentru tine. Ea închise gura înăbuşindu-şi o replică şi se duse la copac. Când se întoarse, el era tot acolo părând că doarme.

— Trebuie să ne întoarcem la ceilalţi, zise ea. Daire şi Cilean vor fi îngrijoraţi. Unde sunt fearenii şi fiul lui Brocain? Intenţionezi să stai aici să-i aştepţi toată ziua? Mâna lui zvâcni şi o apucă de gleznă.

— Jura, nu ţi-ai dorit niciodată să stai întinsă cât e ziua de lungă, pe malul unui râu frumos şi să priveşti fluturii? Ea îi zâmbi.

— Poate, dar asta nu se poate astăzi. Geralt va...

— Pentru numele Domnului! icni Rowan ridicându-se în picioare. Am uitat de fratele tău. Îi va ucide pe feareni, fără să le dea ocazia să se explice. Încalecă şi să fugim! îi porunci el.

Jurei îi fu greu să se orienteze, pentru că aseară dormea, când Rowan a cărat-o afară din tabără. Îşi adună repede cele câteva obiecte personale, urcă pe spatele calului şi îl

urmă pe Rowan.

Câteva minute mai târziu, văzu că temerile lui Rowan erau justificate. La dracu, ura să admită chiar şi faţă de ea însăşi că a avut dreptate.

Geralt fusese întotdeauna un luptător excelent, dar când temperamentul lui era stârnit, era fără frică. Reuşise să-i captureze pe toţi cei trei feareni, fără îndoială strecurându-se la ei în timp ce dormeau şi acum le ameninţa viaţa, dacă nu îi spuneau cum au omorât-o pe sora lui.

Jura pătrunse în luminiş, tocmai la timp să-l vadă pe Rowan aruncând cuţitul ce ateriza în noroi între picioarele lui Geralt. Ea ştia că va avea loc o luptă. Dădu pinteni calului să o ia înainte, dar era deja prea târziu... Nici după câţiva ani nu a putut să spună ce s-a întâmplat în continuare. Fearenii, care veniseră ca soli de pace, fuseseră atacaţi de două ori în câteva ore şi furia lor se îndreptă spre Geralt. Când prinseră ocazia, săriră în picioare cu armele pregătite. Tânărul Keon, care fusese trezit dintr-un somn bahic, ridică ochii şi văzu confuzia stârnită, fără să înţeleagă cu adevărat cine ataca pe cine. Pentru el trebuie că totul arăta ca şi cum dragul lui rege Rowan era în pericol.

Deci o luă la fugă, cu sabia în mână, şi se aşeză în faţa lui Rowan. Un fearen se îndreptă spre Geralt, rată lovitura când acesta făcu un pas lateral şi sabia lui străpunse pieptul lui Keon. Dacă nu s-ar fi aflat acolo, fără îndoială Rowan ar fi fost ucis. Pentru o clipă timpul păru că s-a oprit în loc. Keon căzu la pământ, fără să scoată un sunet, în timp ce toată lumea rămase împietrită.

Rowan reacţionă primul, îngenunchind şi luându-l în braţe pe băiat.

— Să-i spui tatii că n-am murit degeaba, şopti muribundul.

— Am să-i spun, rosti blând Rowan. Încet, îndurerat, Keon puse mâna pe umărul lui Rowan.

— N-am trăit degeaba. Am murit pentru regele meu. Trupul lui fără viaţă se prăbuşi în braţele lui Rowan.

— Asta va însemna război, rosti Geralt nepăsător, în timp ce-şi băga sabia în teacă. Jura se întoarse să se uite la fratele ei şi putu să vadă privirea aproape veselă din ochii lui. Era încântat de moartea acestui băiat, încântat de războiul ce se va declanşa, încântat că acum Brocain îl va ucide pe Rowan. În acel moment, Jura ştiu că lui Geralt nu-i păsa deloc de Lanconia, ci mai curând de el însuşi şi de ascensiunea lui proprie la putere.

Jura îl privi pe Rowan, care continua să-l ţină în braţe pe băiat, dar nu putu să-i desluşească expresia. Faţa lui părea sculptată în marmoră rece, din cauza emoţiei prin care trecea. Fără îndoială că şi pe el îl îngrijorează războiul, se gândi ea.

Foarte încet, Rowan se ridică, cu băiatul ţinut tandru în braţe, şi se îndreptă cu el spre pădure.

— Ar fi mai bine să plecăm, începu Geralt. Brocain va... Jura îşi privi fratele cu răceală.

— Ai să rămâi aici şi ai să aştepţi, şi dacă răneşti pe cineva, am să te ucid, rosti ea printre dinţi.

— Dar, Jura... începu Geralt. Ea plecă de lângă el, printre copaci, spre locul unde Rowan îl dusese pe Keon. Cilean o strigă să-l lase singur, dar Jura voia să-l găsească. Vor vorbi despre ce trebuie făcut, acuma că acest băiat zerna e mort.

Merse o vreme, înainte de a-l găsi, dar când îl zări nu se apropie. Pentru ea, ce vedea era o scenă ciudată. Rowan întinsese trupul lui Keon pe o stâncă înaltă ca pe un altar, şi îngenunchease în faţa corpului.

Jura rămase absolut nemişcată şi Rowan nu se întoarse, ci rămase acolo îngenuncheat, cu faţa în mâini. Jurei îi luă ceva timp, până realiză că Rowan plângea.

În timp ce-l privea, trupul ei era aproape paralizat. Nu văzuse niciodată un bărbat plângând, şi chiar femei, văzuse foarte puţine în lacrimi, dar sunetele care veneau dinspre Rowan erau de neconfundat. Nu se duse la el, nu avea nicio idee ce ar putea să facă cineva cu un bărbat care plânge.

Se ascunse după un copac, aşteptă şi privi. Nu voia să-l părăsească, dar nici nu înţelegea reacţia lui în faţa morţii unui băiat zerna. Oare îi era frică de moartea pe care i-o promisese Brocain? Oare perspectiva războiului îl făcea pe englez să plângă?

Îşi înălţă capul, când îl auzi pe Rowan vorbind. Vorbea cu Dumnezeul acela, care se pare că-şi închipuia că e prietenul lui, îşi ascuţi auzul, pentru a prinde ce spunea.

— Am eşuat, Doamne, rosti încet Rowan. L-am dezamăgit pe tatăl meu, ţara mea, chiar şi pe soţia mea. Jura se încruntă şi ascultă mai atentă. Te-am implorat să mă scapi de sarcina asta, rostea Rowan. Ţi-am spus că nu sunt demn de ea. Sunt un laş şi un leneş, aşa cum spunea bătrânul meu mentor. Nu pot să unesc această ţară. Nu-mi revine mie să o unesc, îşi lăsă capul pe braţe şi continuă să plângă. Jura şi-a dat seama, continuă el. Jura a ştiut că voi da greş. O, Doamne, nu eu am fost cel care trebuia

ales să facă asta. Mai bine s-ar fi născut altcineva fiul lui Thal. Acum, băiatul acesta a murit pentru mine, ca să-mi salveze sufletul lipsit de valoare. Nu mai pot continua. Am să mă întorc în Anglia şi am să las Lanconia adevăraţilor lanconieni. Iartă-mă, Părinte, că te-am dezamăgit şi pe tine. Şi începu din nou să plângă.

Jura se sprijini de copac şi descoperi că şi ea avea lacrimi în ochi. N-a ştiut că el se îndoia de sine însuşi. Cum putea să creadă că e laş? S-a dus singur la zerna. Cum putea să se îndoiască de faptul că nu e regele adevărat, după tot ce a făcut într-un timp atât de scurt?

Eu cum am putut să mă îndoiesc de el? se întrebă ea. Ce altceva trebuia să facă să-şi dovedească toate calităţile? De ce nu fusese alături de el de la început? Fusese mândră de logica şi gândirea ei lucidă, dar despre el nu gândise niciodată lucid. Se luptase împotriva lui, la fiecare pas.

În ochi îi apărură şi mai multe lacrimi. Asta pentru că, aşa cum spusese Rowan, îi era frică să-l iubească? S-a luptat cu el nu din lipsă de logică, ci din cauza unei slăbiciuni cum e iubirea? Oare nu-l iubise de la prima întâlnire furtunoasă, acolo pe malul râului? Poate că atunci îşi dăduse seama că el are putere să-i răpească sufletul.

Rowan continua să plângă şi brusc Jura ştiu că trebuie să facă ceva, care să nu-i permită să părăsească Lanconia. Avu deodată viziunea a ceea ce i s-ar întâmpla ţării ei, dacă Rowan nu ar fi aici încercând să unească triburile. Dacă Geralt ar fi rege, ar arunca ţara în război.

Şi ea ar... îi trecu prin cap că ar putea să moară fără acest om. Se obişnuise cu felul lui tandru de a fi. Se obişnuise cu puterea lui. N-a contat că l-a ridiculizat, că a luptat împotriva lui, el a avut puterea de a rămâne credincios lui însuşi. Şi acum vedea că totuşi, el se îndoise tot timpul. De ce nu l-a ajutat?

Privi pe după copac şi îl văzu iar, îi văzu umerii prăbuşiţi, îi văzu trupul învins. Trebuia să-l ajute.

Dar cum? Un englez fără îndoială că l-ar fi luat în braţe, l-ar fi mângâiat şi fu surprinsă că şi ea voia să facă la fel. Voia să-l înconjoare cu braţele şi să-l lase să plângă pe umărul ei, în timp ce ea îi mângâia părul frumos.

Şi astfel să-l fac să se simtă şi mai rău, se gândi ea. Să-i ofer compasiune ar fi cel mai rău lucru, pe care aş putea să-l fac. Cumva trebuia să-l determine să creadă din nou în sine însuşi.

Rowan se ridicase şi se uita la cadavrul lui Keon. Jura simţi din nou lacrimi în ochi privind faţa lui răvăşită. Lui îi

păsa de Lanconia, nu doar de iriali, de toată Lanconia, dacă putea să jelească aşa după un băiat zerna. Thal a avut dreptate să-i permită lui Rowan să ridice ţara. Thal a avut dreptate, iar ea a fost mai mult decât greşită.

Şi acum trebuia să facă ceva, pentru că a greşit atât de îngrozitor.

În linişte, se strecură printre copaci, mai departe de Rowan, apoi se întoarse şi se comportă, ca şi cum tocmai acum sosea. Făcu mult zgomot, dar Rowan nu se răsuci, rămase acolo, cu spatele la ea, privind faţa rece a lui Keon.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Ce faci aici? întrebă belicoasă. Trebuie să ne ducem la feareni. Rowan nu se întoarse şi ea fu gata să întindă mâna să-i atingă părul, dar o retrase. Ce e asta? întrebă ea tare făcând un gest spre trupul lui Keon. Jeleşti un băiat zerna? Sau te înspăimântă răzbunarea lui Brocain? Când se ajunge la război, noi irialii învingem întotdeauna.

— N-o să fie niciun război, rosti Rowan calm. Mă predau lui Brocain. Sper să pot să-l potolesc.

Jura se înfiora, dar zise:

— Bine! Atunci Geralt va fi în sfârşit rege. Rowan nu reacţiona. Aşa cum ar fi trebuit să fie tot timpul, adăugă

ea, dar Rowan tot nu reacţiona. Spune-mi, înainte să te sacrifici, ne ducem la feareni sau nu? îl lăsăm pe Yaine să o aştepte pe Brita?

— Nu mă mai interesează. Nu sunt lanconian. Mila pe care o simţise pentru el o părăsi. Se încruntă.

— Adevărat. Un lanconian n-ar fi început niciodată această absurditate: unirea triburilor. Nu se va putea realiza niciodată.

— Poate de către altcineva, nu de mine, rosti el trist. A fost o alegere greşită.

— Da, aşa a fost. Geralt va face o treabă mult mai bună decât tine. Nu va avea niciun obstacol să unească triburile. El nu va provoca moartea unor băieţi inocenţi. Privi faţa lui Rowan şi îşi dădu seama că vede un semn de viaţă.

Se întoarse şi se uită la ea.

— Geralt să unească triburile?

— Da, sigur că da. Va face o treabă grozavă, nu crezi? Brita deja i-a simţit puterea, ştie cât de puternic e. Yaine va trebui să o simtă şi el.

— Brita a simţit puterea lui Geralt? întrebă Rowan. Dar Brita...

— O da, am putut să văd asta în ochii ei. Îi e frică de fratele meu.

— Intenţionează să-l aibă pe tavă. Se va mărita cu prostul ăla şi va conduce întreaga Lanconie. În ochii lui Rowan revenise lumina.

— Şi ţie ce-ţi pasă? Tu vei fi mort. Te vei fi sacrificat pentru băiatul acesta ucis.

Rowan se uită înapoi la trupul lui Keon şi îi căzu din nou faţa.

— Da, e adevărat. Geralt va fi un rege excelent. Sunt sigur.

— Dacă învinge! rosti Jura.

— Să învingă?

— Fiind măritată cu un rege, mi s-a deschis şi mie gustul pentru putere. Mă voi mărita cu Daire şi probabil că ne vom lupta cu Brita, pentru a-i controla tribul. Poate că voi fi totuşi regina întregii Lanconii. Zâmbi. Da, îmi place ideea.

Rowan se întoarse să se uite la ea şi tristeţea din ochii lui începu să se transforme. Se transformă în ură, iar această ură era îndreptată împotriva ei.

— Război, şopti el. Război şi putere, numai la asta vă gândiţi voi lanconienii. Vei duce război împotriva propriului tău frate, pentru a pune mâna pe putere. Pentru dorinţa ta egoistă, vei provoca moartea a mii de oameni Nu-ţi pasă

de Lanconia

— Şi ţie îţi pasă? Ai să abandonezi ceea ce ai început şi ai să i te predai lui Brocain?

— Trebuie, rosti el încet, i-am dat cuvântul meu. Cuvântul unui rege e sacru.

— Tu eşti englez, scuipa ea cuvintele. Tu eşti englez curat şi sunt încântată că te duci la moarte. Nu avem nevoie de laşi ca tine care nu pot să termine ceea ce au început. Pleacă. Du-te la Brocain. Du-te înapoi în Anglia. În ceea ce mă priveşte, du-te la dracu'! Se întoarse pe călcâie şi plecă de lângă el ca o furtună.

Dar nu ajunse departe, numai atât cât să nu mai fie în raza lui de vedere, apoi se opri. În sinea ei se declanşară mari suspine şi înainte de a-şi da seama ce face, căzu în genunchi şi începu să plângă. Era ca şi cum toate lacrimile pe care şi le interzisese de-a lungul vieţii, răzbătură la suprafaţă. Umerii îi coborâră, mâinile i se încleştară. Căzu în ţărână şi plânse şi mai tare. Va muri dacă Rowan i se va preda lui Brocain. Dar nu putea să-i spună asta. El nu avea nevoie de compătimirea ei, aşa că nu i-o va arăta. El avea nevoie de furia ei, însă nu fusese pregătită pentru privirea plină de ură din ochii lui.

După o vreme, se ridică şi se întoarse în tabără. Ceilalţi

stăteau liniştiţi şi ridicară ochii plini de speranţă, când o auziră. Dar când văzură că nu e Rowan, îşi mutară privirea. Au nevoie de el, la fel de mult ca mine, se gândi Jura.

Cilean veni spre ea şi Jura îşi întoarse faţa.

— Ai... ai plâns? întrebă neîncrezătoare Cilean. Ce i-ai făcut?

Jura nu putea spune nimănui, nici chiar unei prietene aşa apropiate ca Cilean, ceea ce văzuse. Cum putea un lanconian să înţeleagă un bărbat care plânsese ca un copil? Jura însă înţelesese. Oare asta nu însemna că nici ea nu era în întregime lanconiană?

— Mai curând mi-a intrat fum în ochi, rosti Jura. Se va întoarce curând, cred, adăugă apoi.

Nu mai dură mult şi Rowan reveni. Părul lui era umed, ca şi cum se spălase pe cap, şi le porunci tuturor să se pregătească de drum. Fearenii stăteau de-o parte şi Rowan se îndreptă spre ei şi le vorbi încet şi îndelung. Jura îl văzu arătând spre diverşi oameni din grup şi, se gândi ea, fără îndoială le garantează siguranţa cu propria lui viaţă.

Îl privi îndeaproape şi putu să descopere ceva deosebit în ochii lui, un fel de singurătate, ce nu fusese acolo

înainte, totuşi arăta ca şi cum era gata să preia comanda. Aşteptă să se uite la ea, pentru a-i zâmbi. Dar Rowan nu o mai privi.

Călăriră toată ziua şi nici măcar o dată nu se uită la ea. Nu înţelesese că ceea ce spusese ea a fost ca să-l înfurie? Că aşa a vrut să-l smulgă din nefericirea lui? La noapte, gândi ea, la noapte va fi din nou al meu, mă va atinge din nou, poate că vom face chiar dragoste.

Dar nu a fost să fie. Ridicară tabăra, dar Rowan o evită. Îl rugă să vină cu ea în pădure, însă el răspunse că trebuie să rămână cu fearenii.

— Nu pot să-i las cu fratele tău, rosti el, după care se uită la ea cu o privire rece. Sau poate că ar trebui să-i spun Adevăratul Rege. Înainte ca Jura să poată scoate o vorbă, Rowan o părăsi, lăsând-o singură.

Cilean o văzu stând acolo şi îi porunci să ia şeile de pe cai, aşa că Jura se duse orbeşte să execute această treabă familiară.

— L-ai rănit, rosti Cilean.

— L-am ajutat, dar el nu ştie. Jura se uită dincolo de lumina focului, spre locul unde Rowan şedea ascuţindu-şi sabia. Sunt...

— ... o proastă, rosti Cilean luându-şi şaua şi plecând

furioasă.

Jura avu un atac de auto-compătimire. Nimeni nu credea că e capabilă să vadă în sfârşit lumina? în noaptea aceea rămase tăcută lângă foc, împreună cu ceilalţi, şi făcu de pază de câte ori îi veni rândul, până în zori, însă Rowan nu făcu nicio încercare să vorbească între patru ochi cu ea. Îi dădea sarcini şi îi poruncea aşa cum făcea şi cu ceilalţi.

Nimeni, în afară de Cilean, păru că nu observă vreo diferenţă, pentru că Rowan o trata acum aşa cum le tratau bărbaţii lanconieni pe femeile lor: ca pe nişte egali. Jura însă ajunsese aproape să se obişnuiască cu felul protector al lui Rowan, cu modul în care gândea el despre ea, că ar fi blândă şi fragilă.

Şi îi lipsea şi amorul.

În dimineaţa celei de a treia zile, chiar înaintea zorilor, îl văzu pe Rowan furişându-se din tabără şi mergând spre pădure. Simţindu-se puţin nesigură pe ceea ce făcea, îl urmări totuşi.

Oarecum, se aştepta ca el să iasă dintre copaci şi să o mustre că a părăsit protecţia celorlalţi, dar n-o făcu. Se ghemui lângă râu, gol până la brâu, şi se spălă. Şi fără să se întoarcă:

— Ce vrei, Jura? întrebă el, cu o voce la fel de rece ca

râul acela de munte.

Ea fu gata să se înapoieze în tabără, dar în loc de asta înainta, îngenunche lângă el şi bău apă. Cerul era aproape roz.

— N-am vorbit de zile întregi şi am crezut... întinse mâna să-i atingă umărul, dar el se uită la mâna ei în aşa fel, încât şi-o retrase.

— Nu mi-am dat seama că bărbaţii şi femeile lanconiene stau de vorbă, rosti el. Cred că treaba ta e să-mi păzeşti spatele. Ea se încruntă, cu desăvârşire intimidată.

— Dar suntem căsătoriţi.

— Aha! Deci, să te duc în patul meu, asta vrei de la mine. Trebuie să port oţel în mâini şi între picioare, asta e tot ce vrei de la mine.

— Dacă asta e ceea ce crezi tu despre mine, aşa să fie, rosti ea mânioasă şi îl lăsă singur. Se presupune oare că ar trebui să-i explice, de ce a făcut ceea ce a făcut? Oare realmente credea că-i doreşte moartea?

Lacrimile îi reveniră în ochi, dar clipi să şi le alunge. Să-l ia naiba! De ce iubea un bărbat care o făcea să plângă?

CAPITOLUL 15

Rowan nu se uită la ea când se întoarse în tabără, şi ea îşi încorda umerii, ca şi cum ignorarea ei era o lovitură fizică. Trupul şi capul o dureau, când, într-un târziu, se întinse să doarmă. Din cauza gândurilor tulburi, rămase trează, pe când ceilalţi dormeau şi îi văzu „pe ei" pătrunzând în tabără. La început crezu că visează, pentru că oamenii erau mai mult umbre decât carne şi oase. Şi se mişcau fără zgomot, strecurându-se prin întuneric, la fel de tăcuţi ca peştele în apă. Cu ochi mari şi fără să-i vină să creadă, văzu una din acele siluetele mici şi subţiri îmbrăcate în negru, aplecându-se şi punând ceva pe gura lui Daire. Şi, înainte de a se putea ridica protestând, ceva o izbi în cap şi nu mai văzu nimic.

Când se trezi, deveni conştientă de durerea de cap şi de spate. Înainte de a deschide ochii, încercă să-şi mişte mâinile, dar fu imposibil.

— Jura, Jura. Cu durere, deschise ochii şi se uită la Cilean. Se aflau în fundul unei căruţe, sub un coviltir înalt din lemn, pe vârful unor saci plini cu bulgări, ce păreau pietre. Jura, eşti bine? şopti în continuare Cilean.

Încercă să se ridice, dar gleznele şi mâinile îi erau legate

la spate.

— Da, de abia reuşi să scoată un sunet din gâtul uscat. Unde suntem? Cine ne-a răpit? Unde sunt ceilalţi? Se strâmbă când căruţa trecu peste o groapă adâncă din drum şi ceea ce se afla în sacul de sub ea îi intră în coaste.

— Nu ştiu, afirmă Cilean. Dormeam şi când m-am trezit eram aici.

Jura făcu efort să-şi dezlege legăturile.

— Trebuie să-l salvez pe Rowan, rosti ea. Va încerca să iasă din această situaţie şi-l vor ucide. Cilean îi adresă un mic zâmbet.

— Cred că acum ar trebui să ne îngrijorăm pentru noi înşine. Dacă ne-au luat prizoniere, trebuie că i-au luat şi pe ceilalţi. Aud şi alte căruţe. Cred că trebuie să dormim şi să încercăm să ne menajăm puterile.

Jurei îi fu greu să doarmă, din cauza grijii pentru Rowan – şi pentru ceilalţi, îşi aminti ea. Se rugă lui Dumnezeu să-l apere. E prea devreme să moară, se rugă ea. Are treburi de făcut. Şi are nevoie de ea pentru a-l proteja. Ce se întâmplă dacă îşi pierde din nou încrederea? Cine va fi acolo să-l ajute?

Până la urmă adormi, dar visă că Rowan e mort şi, în vis, ştiu că moartea lui a fost din vina ei, pentru că nu-i

spusese niciodată că îl iubeşte.

Oprirea bruscă a căruţei o trezi. Mâini aspre o apucară de glezne şi o traseră în jos, capul lovindu-i-se de sacii tari. Şi alte mâini o dezlegară, astfel încât putu să stea pe pământ.

Ulteni, gândi ea privindu-l pe omul mic şi subţire, care se afla în faţa ei, şi toate istoriile oribile pe care le auzise vreodată îi reveniră în minte. Istorii care se spuneau despre ulteni, în jurul focului, în nopţile reci şi furtunoase. Părinţii îi ameninţau pe copii cu ultenii.

Nimeni nu ştia cu adevărat prea multe despre ei, cu excepţia faptului că erau incredibil de murdari, vicleni, hoţi, nedemni de încredere şi, după cât putea să spună oricine, nu ştiau ce înseamnă onoarea. Timp de secole, celelalte triburi au făcut ce au putut mai bine să-i ignore. Ultenii trăiau sus în munţi, în colţul de nord-est al Lanconiei, şi nimeni nu avusese dorinţa să le vadă capitala.

Existaseră zvonuri în legătură cu locul acela. Când Jura era copil, un bătrân cu un singur braţ şi fără un ochi a povestit că a fost capturat de ulteni şi le-a vorbit despre un oraş de o bogăţie fabuloasă. Toţi au râs de el, până când s-a furişat într-un colţ şi s-a îmbătat. Câteva zile mai

târziu a dispărut şi nimeni nu l-a mai văzut niciodată.

Acuma, Jura stătea privind în întuneric faţa murdară a celui care o ţinea în captivitate, pe jumătate ascunsă sub gluga neagră a mantiei. Bătrânul îi întinse o cană cu nişte lichid şi o bucată de pâine uscată. Jura luă mâncarea şi, pe când bătrânul o trăgea din căruţă pe Cilean, se uită în jurul ei. Mai existau încă patru căruţe şi pe lângă ele se mişcau în tăcere alte siluete în mantii, dar nu mai scoaseră niciun prizonier din celelalte căruţe.

Gâtul Jurei se strânse umflat.

— Unde sunt ceilalţi? îl întrebă pe om.

Nimeni nu scoase nicio vorbă, dar în tăcere, strecurându-se prin întuneric, apăru altă siluetă şi Jura fu plesnită peste gură. Nu-i trebui să gândească prea mult pentru a-şi da seama că trebuia să tacă. Îşi mâncă pâinea, bău berea cu gust de mucegai şi împreună cu Cilean li se permise să se uşureze printre copaci, apoi fură urcate din nou în căruţă.

Înaintarea căruţelor păru fără sfârşit şi zilele se perindară una după alta. În timpul călătoriei de trei zile, se opriră de două ori pe zi şi Jurei şi lui Cilean li se dădeau nişte porţii sărăcăcioase de mâncare şi un scurt moment de intimitate, apoi erau din nou legate şi urcate înapoi în

căruţă.

În prima zi, Jura şi Cilean nu vorbiră prea mult, din cauza foamei şi a oboselii, iar supărarea era prea mare pentru a o suporta. Jura era asaltată de remuşcări. Măcar dacă ar fi avut timp să-i explice lui Rowan afirmaţiile ei. Dacă ar fi putut să-i spună că nu putea să suporte gândul morţii lui. Poate că ar fi trebuit să-l ţină în braţe în timp ce plângea. Poate că asta ar fi funcţionat mai bine. Doar dacă...

— Crezi că pe bărbaţi i-au ucis? şopti Cilean. Avea ochii cufundaţi în orbite şi arăta la fel de rău, cum se simţea şi Jura. Gâtul Jurei era umflat şi nu putea vorbi. Fără îndoială că pe femei le vreau ca sclave, rosti Cilean. Brita era prea bătrână pentru a le fi de folos, aşa că ne-au luat pe noi. Jura înghiţi, dar nu o ajută cu nimic. Da, continuă Cilean răspunzând la propria ei întrebare. Cred că i-au omorât pe bărbaţi. Ar fi trebuit să vină după noi, dar ultenii n-ar fi putut lupta cu oamenii noştri. Aşteptă răspunsul Jurei, dar când nu auzi nimic, continuă să vorbească. Nu i-am auzit intrând în tabără. Nici chiar fearenii care erau de pază nu i-au auzit. Închise o clipă ochii. Brocain le va declara război irialilor, când va afla că fiul lui e mort. Şi cine îi va conduce pe iriali, acum că atât Rowan cât şi Geralt sunt... duşi? Jura închise ochii şi-şi imagină părul blond al lui Rowan. Îşi

aminti zâmbetul lui, îşi aminti felul cum a gâdilat-o, în noaptea petrecută în cortul lui. N-o să mai unim triburile niciodată, adăugă Cilean. Vatellii au pierdut-o pe Brita, fratele lui Yaine e mort. Fiul lui Brocain e mort, înghiţi în sec. Regele nostru e mort.

— Încetează, porunci Jura. Nu mai pot suporta. Cilean o privi uluită.

— Supărarea te face aşa ciudată? Moartea lui Rowan e cea care...?

— Opreşte-te, te rog, şopti Jura. Cilean rămase o clipă tăcută.

— Trebuie să ne menajăm puterile, rosti ea încercând să întoarcă atenţia Jurei înapoi la prezent. Trebuie să găsim un mod să scăpăm de oamenii aceştia slinoşi şi să ne ducem acasă. Trebuie să spunem restului Lanconiei ce s-a întâmplat. Vom uni celelalte triburi, ca să-i ucidem pe ulteni. Vom răzbuna moartea lui Rowan. Vom... Nu mai zise nimic, când auzi hohotele ce proveneau dinspre Jura. Nu o văzuse niciodată plângând.

Apoi aceasta încercă să doarmă, dar nu fu în stare. Oră după oră trecură încet şi dureros şi avu timp să-şi amintească fiecare moment, de când îl cunoscuse pe Rowan. Se gândi cum reacţionase ea la prima lor întâlnire

şi, mai târziu, cât de furioasă fusese când a aflat cine e. Se simţise trădată, ca şi cum ar fi minţit-o şi s-ar fi jucat cu sentimentele ei.

Şi îi era frică. Ura să admită chiar şi faţă de sine însăşi, dar forţa emoţiilor pentru acest om o speria.

— O, Rowan, şopti ea în întuneric, în vreme ce lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obraz. Măcar dacă aş fi putut să-ţi spun.

La începutul celei de a patra zi, căruţele se opriră şi Jura putu să audă zgomotul făcut de oamenii din jurul lor. Cilean deschise ochii şi se uită la ea. Cilean se lupta cu frica, dar Jura arăta ca şi cum renunţase să mai lupte. Nu aveau idee ce intenţionau ultenii cu ele, dacă era moartea sau sclavia, şi Jura arăta ca şi cum nu i-ar fi păsat nici de una nici de alta.

— Vom scăpa curând, o asigură Cilean din nou pe prietena ei şi pe sine însăşi. Poate că putem discuta o răscumpărare. Jura nu răspunse.

Nu mai avură timp să spună altceva, pentru că fură trase din căruţă şi rămaseră în lumina soarelui. După ce Cilean clipi pentru a-şi obişnui ochii, fu surprinsă de ceea ce văzu. Bazată pe imaginea acelor ulteni pe care i-au văzut, îşi imaginase că oraşul lor e murdar şi sărăcăcios,

un loc mizerabil, cu ulteni leneşi zăcând beţi pe stradă. Aşa că, ceea ce văzu o surprinse atât de tare, că rămase cu ochii larg deschişi şi gura căscată.

Se aflau într-un oraş înconjurat de ziduri, cu clădiri îngrijite şi curate, pe lângă un zid interior. Existau cărări de piatră bine măturate, fără rămăşiţe lăsate de porci sau de câini. La parterul caselor existau prăvălii deschise şi oameni agitându-se de colo-colo. Oameni curaţi, oameni îmbrăcaţi bogat.

Nu, se gândi ea, nu oameni, femei. Peste tot erau doar femei, femei adulte, câţiva copii, care erau doar fete.

— Unde sunt bărbaţii? şopti Cilean către Jura. Dar nu primi niciun răspuns, înainte ca una din gărzile murdar îmbrăcate să o împingă arătându-i sacii din căruţă. Şi Jura putuse să vadă că garda era femeie, o femeie mică, cu aproape 30 cm mai mică decât ea, şi de o subţirime ce friza fragilitatea.

— Ce ai făcut cu bărbaţii noştri? întrebă Jura dând un prim semn de viaţă.

— Sunt morţi, răspunse femeia ulten într-o irială aproximativă. Nu vrem bărbaţi aici. Le împinse pe Jura şi pe Cilean înainte.

Acestea erau slăbite, de la nesfârşitele zile în care au

fost legate şi de la hrana puţină, aşa că de abia mişcară sacii grei din cele patru căruţe, stivuindu-i într-o clădire lungă din piatră. Tot timpul cât munciră, mai multe mici femei ulten se opriră, le priviră şi vorbiră una cu alta, în ciudata lor limbă guturală.

Cilean văzu două femei, care arătau spre aceste femei înalte şi clătinau din cap.

— Mă simt ca un bou căruia i se apreciază forţa, i se adresă Cilean Jurei. Dar nu mai spuse altceva, pentru că una dintre femei îi dădu o lovitură în nas făcând-o să priceapă.

Le luă cea mai mare parte a zilei, ca să descarce căruţele, şi epuizate, Jura şi Cilean fură duse într-o clădire mică şi goală din piatră, ce nu conţinea nimic, decât două paturi de campanie. Clădirea fu înconjurată de cel puţin o duzină de mici femei ulten.

— Jura, şopti Cilean din patul ei. Drept răspuns, Jura pufni. Trebuie să încercăm să evadăm, adăugă Cilean. Trebuie să ne ducem acasă. Trebuie să le explic oamenilor ce s-a întâmplat, înainte de a izbucni războiul. Trebuie să ne ducem la Yaine şi... Jura mă asculţi? Nu văd nicio posibilitate de scăpare şi sunt prea obosită să gândesc.

— De ce vrei să te duci la Yaine?

— Să continuăm ceea ce a început Rowan, răspunse ea, ca şi cum Jura ar fi trebuit să ştie asta. Trebuie să găsim un mod de a uni triburile. Dacă nu pentru alt motiv, măcar ca să-i ucidem pe aceşti ulteni, care s-au strecurat în tabără şi l-au ucis pe regele Lanconiei.

Spre oroarea lui Cilean, pufnetul Jurei se transformă în plâns. Cilean nu avea idee ce să facă. Lacrimile nu erau ceva cu care să se fi ocupat cineva prea mult în Lanconia. Se întoarse pe o parte şi încercă să doarmă. Poate că mâine va putea să vorbească în linişte, cu Jura, despre evadare.

Şi Jura încercă să doarmă, dar nu putea să-şi oprească lacrimile. Lanconia părea că nu mai contează; Geralt nu mai conta; fratele lui Yaine sau fiul lui Brocain nu mai contau. De tot ce-i păsa era că l-a pierdut pe bărbatul pe care-l iubea.

— Şi nici măcar n-am reuşit să-i spun, susură ea în întuneric. O, Doamne, dacă aş mai fi avut o şansă. Aş fi fost o adevărată soţie pentru el. Plânse până adormi.

Hohotul de râs al lui Geralt sfâşie aerul şi reverberă pe pereţii de marmoră albă ai palatului ulten. Cele trei femei frumoase din faţa lui zâmbiră încântate privind tabela de marcaj din ebonită şi fildeş.

— Pe toate, râse Geralt. Sau poate că în noaptea asta voi lua alte trei femei.

— Alegerea îţi aparţine, rosti cea de a doua femeie

Frumosul şi luxosul palat ulten era produsul a secole de „împrumuturi”. Marmora fusese destinată unei catedrale din Anglia, când ultenii au atacat tăcuţi în timpul nopţii, ucigându-i pe toţi negustorii şi gărzile angajate de ei şi au adus căruţe întregi de marmoră în oraşul lor. „Împrumutaserăde asemenea şi zidari, pe care i-au muncit până la moarte, apoi le-au aruncat cadavrele dincolo de munţi.

Sala enormă, lungă, îngustă şi înaltă, avea pereţii din marmoră albă cu vinişoare şi peste tot se vedea dovada măistriei ultenilor de a „împrumuta”. Profitaseră de pe urma fiecărei bătălii. În timp ce participanţii îşi jeleau morţii, ultenii luau tot ce merita să fie luat. Erau ca nişte furnici şi puteau să care în spate cu uşurinţă jumătate din greutatea trupului lor. Făceau incursiuni prin oraşe, fără ca acestea să-şi dea seama că au fost invadate.

Şi tot ce luau, aduceau regelui şi oraşului lor, astfel că palatul era plin de bogăţii, ce acum deveniseră deja antice: săbii frumoase, scuturi, tapiţerii, sute de perne brodate, cupe de aur (care nu se potriveau între ele),

platouri, sfeşnice, cuţite de masă. Era puţină mobilă, pentru că aceasta era mai greu de cărat, fără să se observe, dar existau un fel de mese lungi, joase, neşlefuite, ascunse sub minunate feţe de masă irlandeze. Oaspeţii stăteau pe perne şi se uitau la mulţimea de femei, care se agitau tăcute prin sală, în papucii lor moi, zorind să îndeplinească porunca fiecărui bărbat. Cei trei feareni stăteau împreună la un capăt al încăperii, încruntându-se dezaprobator. Le ignorau pe cele zece sau cam atâtea femei de lângă ei şi mâncau cumpătat din hrana din farfurii.

Geralt întoarse spatele tabelei de marcaj şi se întinse pe perne, o femeie distrându-l, alta ţinându-i picioarele în poală şi masându-le, alte două fricţionând blând muşchii gambelor, alta curăţind alune şi dându-i-le să le mănânce. Alte patru femei stăteau alături, în caz că Geralt s-ar fi gândit să ceară şi altceva. Avea pe figură o expresie de absolută fericire.

Daire stătea mai departe, angajat într-o discuţie intensă cu o femeie extraordinar de frumoasă şi din expresia lui se vedea că se distrează de minune.

În contrast puternic cu bărbaţii de la masă, Rowan stătea lângă fereastră la capătul răsăritean al sălii, privind

în jos oamenii şi clădirile oraşului înconjurat de ziduri.

Daire se scuză faţă de femeia cu care vorbea şi se duse la Rowan.

— Eşti tot îngrijorat pentru Jura? întrebă el. Rowan continua să privească pe fereastră şi nu răspunse. Au spus că le-au lăsat pe femei acolo, adăugă Daire cu tonul unui bărbat care a repetat asta de sute de ori. Ultenii nu ucid. Fură tot, inclusiv pe regele Lanconiei dacă-l vor, dar nu sunt ucigaşi. Ne-au luat pe noi toţi şi pe femei le-au lăsat acolo. De ce te îndoieşti? Nu au nevoie de femei, după cum poţi să vezi. Daire îi zâmbi frumoasei femei, care îl aştepta la masă. Vor numai bărbaţi. Nu-şi putea controla zâmbetul. Trebuie să le dăm ceea ce vor de la noi, apoi plecăm. Poate le putem lua cu noi pe unele din aceste femei. Rowan îi aruncă o privire rece.

— Te-au sedus. Ochii lui Daire scăpărară.

— O dată, sau de două ori. Rowan îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Nu am încredere în omul acela, Marek, rosti el referindu-se la bărbatul care se considera regele ultenilor. Şi nu-mi place să fiu ţinut captiv, indiferent dacă e de aur colivia.

— Ai spus că vrei să uneşti triburile. Ce metodă mai

bună ar fi decât...

— Decât să le fecundăm femeile? întrebă Rowan încruntându-se. Cred că valorez mai mult, decât să fiu folosit ca armăsar de prăsilă. Întoarse capul şi Daire, ridicând din umeri, se duse înapoi la masă.

Rowan continuă să se uite pe fereastră, blestemându-şi neputinţa. Cum ar putea să se lupte cu nişte femei, mai ales nişte femei mici şi frumoase ca acestea? în urmă cu şase zile s-a trezit cu o durere de cap îngrozitoare, în fundul unui furgon plin cu mătăsuri. A deschis uşa încuiată a furgonului, cu câteva împingeri din umăr, şi furgonul s-a oprit. Fu întâmpinat de şase mici femei frumoase, care îl implorau să nu fie supărat. Furia lui Rowan se calmase cumva, când văzu că ceilalţi bărbaţi nu erau răniţi, dar reveni când nici Jura, nici Cilean, nici Brita nu coborâră din furgoane. Femeile ulten au spus că le-au lăsat pe femeile irial în tabără.

Le luă cea mai mare parte a zilei să se întoarcă în tabără, unde totul era curăţat, ca şi cum femeile iriale şi Brita împachetaseră şi plecaseră. Totuşi, Rowan nu fu mulţumit. Nu i-a plăcut că a fost drogat şi încuiat într-un furgon. Aşa că spuse că se va duce după femeile lui.

La aceasta, femeile ulten începură să plângă. I-au

promis că vor face orice doreşte, dacă va merge cu ele. Spuneau că au auzit că voia să unească toată Lanconia, dar ştiau că nu s-a gândit şi la ulteni, pentru că toată lumea îi ura, aşa că ei aveau nevoie de el mai mult decât celelalte triburi. Spuneau că le vor trimite chiar un mesaj irialilor, din partea lui, dacă va merge cu ele.

Rowan regele, ca şi Rowan bărbatul, fu sfâşiat de incertitudine. Ca rege voia să vadă acest trib, pe care nu te puteai baza, iar ca bărbat o voia înapoi pe Jura. În timpul îndelungatei lor călătorii, Daire îi spusese că după moartea lui Keon, Jura l-a urmărit, aşa că trebuie că l-a văzut plângând. Ştia că lanconienii nu plâng.

Deci Jura, deşi lanconiană, îl văzuse plângând, dar nu şi-a bătut joc de el şi nici n-a fost scârbită. În loc de asta, l-a provocat din nou să creadă în el însuşi.

Dar la vremea aceea, nu a realizat ce a făcut ea. Propria lui conştiinţă a eşecului s-a transformat în furie, pe care a îndreptat-o împotriva ei. Acuma, Rowan suferea pentru ea şi voia să se ducă să o găsească, dar Geralt strigă la el, spunându-i că dacă ultenii au nevoie de ei, trebuie să plece împreună cu femeile ultene. Rowan a afirmat că gândurile lui Geralt proveneau de sub centură şi aceasta aproape a declanşat o luptă. Daire a intervenit şi sfatul lui

calm l-a făcut pe Rowan-regele să câştige împotriva lui Rowan-bărbatul. Daire i-a sugerat că se aflau aproape de Yaine, aşa că fără doar şi poate Jura şi Cilean au dus-o pe Brita la el şi nu mai era nevoie de intervenţia lui Rowan. Totodată, Rowan nu-şi putea permite să-i insulte pe ulteni, atâta timp cât probabil că n-ar mai fi avut altă ocazie să intre în pace, în satul lor izolat din munţi.

Cu inima strânsă, Rowan plecă cu femeile ultene.

În următoarele câteva zile, fiind singurul bărbat care vorbea limba ulten, discută cu aceste femei. Îl deranja natura lor promiscuă şi, dacă ar fi fost în Anglia, le-ar fi interzis oamenilor săi să se combine cu ele, însă fearenii, Geralt şi chiar Daire se culcau în fiecare noapte cu câte o femeie.

Pe când ceilalţi se distrau prin tufişuri, Rowan a reuşit să stea de vorbă cu celelalte două femei rămase neocupate şi astfel află una din recentele istorii triste ale ultenilor.

Cu cincisprezece ani în urmă, o boală ciudată, ce se spunea că a venit dinspre est, a lovit fiecare persoană din satele ultene izolate. Femeile s-au restabilit repede, dar bărbat după bărbat au murit, de fapt sute de bărbaţi. Când boala a dispărut, numai un sfert din bărbaţii ulten mai erau în viaţă şi la sfârşitul anului ce a urmat s-a descoperit că

aceşti bărbaţi nu mai puteau procrea decât fete. Aşa că, la mulţi ani de atunci, ultenii erau acum un oraş de femei.

— De ce nu v-aţi dus la alte triburi să cereţi de acolo bărbaţi? întrebă Rowan. În mod sigur bărbaţii v-ar fi urmat.

— Regele Marek ne-a interzis, răspunse femeia simplu.

Rowan începuse să-şi formeze o imagine a bărbaţilor ulteni rămaşi, cărora le plăcea să aibă un oraş plin de femei numai pentru ei, cu care trebuiau să se culce pentru a avea copii.

Ajungând în oraş, cea mai mare teamă a lui Rowan s-a confirmat, când l-a văzut pe Marek, un bătrân gras, slinos, fără dinţi, înconjurat de tinere frumoase. Rowan se blestemă că a fost ispitit să creadă ce i-au spus femeile, că îl voiau doar ca să le dea copii şi că voiau să se unească cu celelalte triburi. Probabil că femeile credeau asta, dar Rowan văzu că bătrânul unsuros Marek nu avea intenţia să-şi împartă haremul lui personal cu alţi bărbaţi. Şi Rowan se gândi că, probabil, Marek înţelegea ca bărbaţii străini să lase grele câteva femei după care atât Rowan, cât şi ceilalţi vor fi ucişi.

Dacă Jura ar fi fost cu ei, se gândi Rowan, scepticismul şi cinismul ei l-ar fi făcut să se gândească de două ori, înainte de a le urma pe femeile ultene. Se blestemă că a

fost un prost – exact cum afirma Jura că e. Acum, bărbaţii veniţi cu el se gândeau doar cât de multe femei puteau să ducă în pat în fiecare noapte, dar Rowan văzu dincolo de asta. Ce li se pregătea, când folosirea lor va înceta? Trebuia să întocmească un plan de evadare, pentru că simţea că nu le va fi permis să plece, în pace. Lui Marek nu-i plăcea ca informaţia, că ultenii sunt un oraş al femeilor, care locuiesc lângă un palat ce conţine mari bogăţii, să treacă dincolo de hotare. Marek se străduise din greu să-i facă pe ulteni să pară săraci. De câte ori un ulten trecea graniţa, se îmbrăca în zdrenţe murdare. Nimeni nu voia să urmeze un ulten, pentru a cerceta oraşul. Şi, fără îndoială, Marek voia să continue în această direcţie, deci nu putea să-i permită lui Rowan şi oamenilor lui să plece vii.

Rowan continua să privească pe fereastra şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai îngrijorat. Ce îi făcuseră Jurei? De ce fusese aşa de încrezător? De ce crezuse în lacrimile unor femei frumoase? Dacă bărbaţii l-au târât şi l-au închis într-un furgon, iar el a descoperit că femeile nu erau cu ei, trebuia să scoată sabia, să taie câteva membre şi să-i forţeze să spună ce i-au făcut Jurei, lui Cilean şi Britei. Dar el, ca o oaie dusă la tăiere, a plecat docil cu

femeile ultene şi a lăsat-o pe Jura de capul ei.

Dacă într-adevăr era de capul ei, se gândi feroce. Dacă nu cumva le-au ucis, pentru că, spre deosebire de Daire, el îi credea capabili pe ulteni de mai mult decât de furtişaguri. Au vrut copii de sex masculin, aşa că au capturat un rege şi două prinţese, pentru a fi folosiţi în serviciul de reproducere. Luau orice voiau să ia. Faţa îi deveni dură. Le va da pe aceste femei bărbaţilor zerna, se gândi furios. Să vedem dacă aceste diavoliţe prefăcute îi pot manipula şi pe oamenii lui Brocain.

În timp ce cugeta cu atâta mânie, deveni conştient de agitaţia de jos, de pe stradă. Era o distanţă până acolo şi peste acoperişul altei clădiri, dar putu totuşi să vadă o activitate furioasă. Una din micuţele femei ulten ridicase un bici şi îl pocni lovind pe cineva, care era pe jumătate ascuns de clădirea din faţă.

În timp ce Rowan privea, din umbră apăru a treia femeie, o femeie înaltă, cu cosiţele negre săltând pe spate, care sări la femeia care avea biciul.

— Jura. Şopti Rowan şi era gata să se caţere pe fereastră, să se ducă la ea, dar o mică urmă de bun simţ îl făcu să rămână unde era. Cu inima bubuind şi faţa demonstrându-i chinul, privi în tăcere, când o duzină de

femei ulten săriră pe Jura şi o doborâră la pământ. O clipă mai târziu le luară pe Jura şi pe Cilean de acolo, ieşind din raza lui de vedere.

Se sprijini de pervazul ferestrei şi respiră adânc, să se calmeze. Existau deci şi mai multe maşinaţii decât şi-a închipuit el şi, prost cum fusese, intrase direct în ele.

La noapte trebuia, într-un fel oarecare, să scape de aceste femei şi să se ducă la Jura. Şi trebuia să întocmească un plan, să-i scoată pe toţi din mâna ultenilor, în siguranţă.

CAPITOLUL 16

— Doare? o întrebă blând Cilean pe Jura.

Ca răspuns, Jura ridică din umeri, dar adevărul era că umerii ei, ca şi spatele, toate părţile corpului fuseseră serios rănite, de la loviturile de bici din după-amiaza aceea.

Se aflau din nou singure în căsuţa din piatră, de data aceasta cu garda de afară dublată, din cauza celor întâmplate în timpul zilei. Cilean căzuse sub greutatea unui sac de cereale şi când una dintre ultene a izbit-o cu biciul, Jura a sărit la gâtul femeii. Pentru asta Jura a primit o duzină de lovituri de bici şi Cilean a certat-o, că a făcut să fie pedepsită. Muncirăă deosebit de greu tot restul zilei şi doar acum, aşa târziu, li se permise să se odihnească.

Dar furia lui Cilean se trezise din nou, făcând-o să nu doarmă.

— Trebuie să scăpăm. Astăzi am văzut două femei stând de vorbă lângă poartă, când erau de pază. Dacă am găsi un mod de a le distrage atenţia, poate că am putea...

Se opri văzând privirea de pe faţa Jurei şi se întoarse. Stând în uşă, luminată din spate de torţe, se afla o fantomă – o fantomă mare, largă, aurie.

Jura clipi ca să-şi limpezească privirea, dar fantoma rămase tot acolo.

— Jura? şopti fantoma.

Cilean îşi reveni prima. În ciuda epuizării, sări de pe patul de campanie şi îl cuprinse pe Rowan în braţe.

Uneori Rowan fusese supărat pe felul în care îl tratau aceşti lanconiani. Era regele lor, dar nu i se adresau cu „Majestatea Voastră”, mai curând îl certau şi-l provocau, din cauza hotărârilor lui. Însă, în acest moment, era încântat de comportamentul lor egalitar. Braţele unei femei atârnată de gâtul lui îi plăceau mai mult decât toate linguşelile din lume.

O îmbrăţişa pe Cilean, simţind că pentru prima oară de zile întregi atingea pe cineva curat. Era minunat să audă părerea onestă a unei femei, în loc de slugărnicia umilă a femeilor ulten.

— Eşti bine? Nu eşti rănită? o întrebă Rowan pe Cilean.

Ea se desprinse de gâtul lui, dar continuă să-i înconjoare talia cu braţul.

— Obosită şi plină de vânătăi, dar nu rănită. Jura a fost rănită, astăzi.

Rowan se uită prin întuneric la soţia lui, care încă mai era în pat. Cilean se depărtă de el.

— N-ai nimic să-mi spui? o întrebă blând pe Jura.

— De ce eşti în viaţă? întrebă ea, cu ton furios şi cu inima bubuindu-i în urechi.

Rowan nu se consideră ofensat, ci zâmbi făcând un pas spre ea.

— Nu eşti bucuroasă că mă vezi?

— Am fost făcute prizoniere şi transformate în sclave, rosti mânioasă Jura. Ne-au folosit ca pe nişte boi, la descărcatul furgoanelor pline de bunuri furate. Am crezut că ai murit, altfel veneai după noi, dar n-ai murit. Rosti ultimele cuvinte ca pe o acuzare. Cumva, se simţea trădată de el. Ultima dată când îl văzuse se uita la ea cu ură, apoi timp de zile întregi ea nu făcuse altceva decât să plângă, crezând că e mort. Dar iată-l, nu numai că era viu, dar şi liber.

Rowan continuă să se îndrepte spre ea şi când, în cele din urmă, ajunse în faţa ei, îi puse o mână pe umăr. Jura sări din pat şi se agăţă de el, ţinându-l cu toată puterea.

— N-ai murit. N-ai murit, continuă ea să repete minunându-se.

— Nu, iubito, şopti el, mângâind-o. N-am murit. După câteva clipe, se trase de lângă ea.

— Trebuie să vorbim. Vino, Cilean, stai aici, cu noi.

Vreau să vă am alături pe amândouă. Nu avem prea mult timp.

O înconjură pe fiecare cu braţul, ca şi cum i-ar fi fost frică de faptul că s-ar putea să dispară şi începu să explice ce i s-a întâmplat lui şi celorlalţi bărbaţi, în ultimele câteva zile.

— Le-ai crezut? întrebă Jura neîncrezătoare. Femeile astea s-au strecurat în tabăra noastră şi ne-au pus pe buze oribilele lor poţiuni, iar pe mine m-au lovit, şi tu le-ai crezut, când ţi-au spus că ne-au lăsat dormind în linişte? Eşti un...

Rowan o sărută pe gură.

— Mi-ai lipsit, Jura. Aşa cum v-am băgat în treaba asta, aşa o să vă scot.

— Tu? se răţoi Jura. Tu eşti cauza tuturor întâmplărilor. Dacă nu ai fi...

— A crezut că ai murit, o întrerupse Cilean. Şi n-a făcut nimic altceva decât a plâns, din momentul în care am fost capturate. N-am văzut-o niciodată plângând şi acum nu mai încetează. Nu vorbeşte despre nimic, decât ce mult regretă că n-a încercat să te ajute să uneşti triburile şi că n-a fost niciodată în stare să-ţi spună că te iubeşte.

— Adevărat, Jura? susură Rowan. Jura întoarse capul.

— Multe spune omul la supărare. Rowan îi ridică bărbia cu vârful degetelor şi o sărută tandru.

— Am încercat să iau o hotărâre ca rege. Am urmat poporul ulten, pentru că Rowan-regele a vrut să-i unească cu alte triburi, dar Rowan-bărbatul a ajuns să regrete această hotărâre. Am fost un prost, Jura, exact aşa cum mi-ai spus tu de mii de ori. Ea îl privi în ochi.

— Dar aveai intenţii bune, şopti ea şi el o sărută din nou.

— Aşa cum ai avut şi tu, în ziua în care a fost ucis Keon şopti la rândul lui şi fu uimit să vadă lacrimi în ochii Jurei. Mi-ai dat putere, când simţeam că am greşit în faţa ţării mele şi n-ai lăsat pe nimeni să-mi vadă slăbiciunea.

— Rowan! se auzi o şoaptă urgentă din uşă. Era Daire, şi Cilean se îndreptă spre el, dar el îi făcu un semn să se retragă. Imediat, redeveni femeia-gadian. Trebuie să plecăm, adăugă Daire. Geralt lipseşte.

— Lipseşte? întrebă Jura retrăgându-se de lângă Rowan şi încercând să se ridice. Cilean şi cu mine suntem gata. Plecăm cu tine. Rowan îşi drese nervos glasul.

— Nu putem să vă luăm, afirmă el. Ei sunt prea mulţi şi noi prea puţini. Am putut să vin acum aici, doar pentru că fearenii şi Geralt, le ţin pe gărzi, of, ocupate. Jura, nu te uita aşa la mine. Am să vă scot de aici, dar să nu te aştepţi

să duc război cu un oraş de femei, propriile mele femei lanconiene.

— Femei! i se tăie ei răsuflarea ridicându-se şi privindu-l. Aceste delicate femeiuşti ne-au pus pe Cilean şi pe mine să cărăm pietre de pe drum, să dragăm de noroi mori de apă, să târâm saci mari de cereale, să reparăm ziduri din piatră. Ne-au folosit ca pe nişte cai, în timp ce voi bărbaţii v-aţi... v-aţi epuizat încercând să le fiertilizaţi.

— Eu nu, Jura, rosti rugător Rowan. Îţi jur că n-am atins-o pe niciuna. Sunt sigur că ne vor lăsa în viaţă, atâta timp cât eu-regele, nu-i voi da vreunei femei un copil. Ochii Jurei ieşiră din orbite de furie.

— Cât de mult te sacrifici pentru noi! aproape ţipă ea. Rowan încercă să o ia în braţe, dar ea să răsuci.

— Jura, te rog, ai încredere în mine.

— Aşa cum ai tu încredere în ulteni? Ai plecat cu aceste femeiuşti şi ne-ai lăsat pe Cilean, pe mine şi pe Brita sa pierim.

— Nu e adevărat, începu el. Eu... Rowan era confuz şi în acelaşi timp încântat de Jura. Ea îl apostrofa ca o femeie geloasă. Nu-l ataca femeia-gardian cu capul limpede. Era soţia furioasă, care credea că soţul ei s-a culcat cu alte femei. Îi păsa mai mult de el, decât de Lanconia.

— Rowan! îl îndemnă Daire. Trebuie să plecăm. Marek va auzi ce s-a întâmplat aici, dacă nu plecăm repede. O să ne ucidă pe toţi.

Rowan plecă de lângă Jura cu regret. Niciodată nu o dorise aşa mult ca acum. Era tentat să abdice în favoarea lui Geralt şi să plece din Lanconia. Ar lua-o pe Jura cu el, în Anglia. Chiar când îi trecu aceasta prin gând, ştiu că nu e posibil.

— Dă-mi două zile, şopti el. Am să vă scot de aici, în două zile.

Plecă şi în liniştea pe care o lăsase în urmă, Cilean încercă să vorbească cu Jura, dar aceasta era prea mânioasă pentru a asculta. Acum se simţea trădată, iar în următoarea clipă ştia că Rowan a trebuit să plece cu femeile-ulten şi să le lase pe femeile-irial în tabără. Era prea confuză, ca să poată dormi. Dacă s-ar fi măritat cu Daire, nu s-ar fi aşteptat niciodată ca mariajul lor să stea în calea a ceea ce era bine pentru Lanconia. Aşa că, de ce o supăra faptul că Rowan alegea Lanconia, în locul ei?

Înainte de venirea zorilor se duse la uşă să se uite la silueta marelui palat al lui Marek și gândul la Rowan care se afla înăuntru probabil cu alta femeie, o umplu de mânie. Dar felul acesta de a gândi era englezesc, nu

lanconian. Şi aceasta nu era calea ce trebuia urmată. Se presupune că ar trebui să se gândească în primul rând la Lanconia nu la ea însăși.

Își sprijini capul de răcoarea cadrului de piatra al uşii și încercă să gândească lucid. Dar nu putu. Tot ce ştia era că îl voia înapoi pe Rowan. Nu voia să aştepte până se va plictisi de femeile ulten sau până când arogantul ei frate a posedat destule. Făcea pariu că Geralt nu s-a gândit nicio clipă la ce li s-a întâmplat lui Cilean, ei și cu atât mai puţin Britei, care îl umilise. Geralt n-a avut niciodată prea multă compasiune pentru alţii.

Când crezuse că Rowan a murit, a regretat că nu a avut niciodată şansa de a-i ajuta în legătura cu Lanconia. Acum i se oferea această şansă.

— Jura. Rosti blând Cilean. Ai stat trează toată noaptea?

Jura îşi întoarse ochii strălucitori spre prietena ei.

— O să ieşim de aici. Rosti ea. Şi pentru asta vom folosi armele englezeşti ale lui Rowan: vorbele. Nu vom ucide şi nici nu vom schilodi, vom face ceva și mai rău. Le vom spune acestor femei ceea ce le-a ascuns bătrânul Marek, că există bărbaţi, sute de bărbaţi afară şi că fiecare femeie poate avea propriul ei bărbat şi toţi copiii de sex masculin pe care îi doreşte.

— Dar nu vorbim limba ulten, rosti Cilean şi Rowan a promis că ne scoate de aici, în două zile. N-ar trebui să facem ce vrea el?

— O să-l ajutăm, rosti fermă Jura. Nu exista decât o singură femeie-gardian, care vorbea limba irial, şi, îi luă Jurei o vreme ca să o determine să o asculte. Continua să-i spună Jurei să se întoarcă la treabă. Dar, cam pe la jumătatea dimineţii, toate femeile se opriră, când Marek coborî în stradă, lenevind într-o caleaşcă, cu patru tinere frumoase lângă el. Marek era bătrân, gras, murdar, fără dinţi şi urât.

În urma lui, în alte două căleşti, veneau Rowan, Daire, Geralt şi fearenii. Jura putu să simtă unda de emoţie ce trecu printre femeile, care se uitau la aceşti bărbaţi puternici, sănătoşi, virili. Jura strânse pumnii, când Rowan trecu pe lângă ea. O micuţă frumuseţe ulten stătea practic în poala lui.

— Cât de slabi arată aceşti bărbaţi, rosti Jura înăbuşindu-şi un căscat. Mica ulten care vorbea iriala se uită la ea surprinsă. În ţara mea, noi femeile nu ne-am uita la astfel de bărbaţi, l-am alunga de lângă noi, continuă Jura, ca şi cum ar fi fost grozav de plictisită. N-am putea să ne întoarcem la muncă? Mai mult aş vrea să muncesc,

decât să mă uit la nişte slăbănogi ca aceştia...

Jura simţi că îi captase atenţia femeii şi, când o auzi şoptind cu celelalte, ştiu că e timpul să treacă la treabă.

Nu mult după ce ea şi Cilean se întorseseră la căratul pietrelor de pe un câmp, femeia ulten începu să întrebe unde trăieşte Jura şi, în special, despre bărbații de acolo. Jura își șterse sudoarea de pe frunte, se sprijini de lance şi începu să vorbească despre căsătoriile dintre bărbaţi şi femei. Trebuia să facă pauze, în timp ce femeia traducea, ca să le permită femeilor să rămână cu gura căscată la această idee.

La apusul soarelui, ea şi Cilean stăteau la umbră sub un copac şi beau sucuri reci de fructe, în timp ce depanau poveşti despre sutele de bărbaţi disponibili din restul Lanconiei. Femeilor ulten le plăcea în mod special să audă despre puternicii bărbaţi zerna, care aveau doar femei mari şi urâte.

Jura răspunse la toate întrebările, chiar şi la aceea despre cum e posibil ca bărbaţilor irial să le placă femei aşa înalte, ca Jura şi Cilean.

— Se descurcă ei, rosti Jura cu un zâmbet silit.

În noaptea aceea dormi mai bine decât în celelalte nopţi de când fusese capturată. Dimineaţa, peste o sută de

femei, le aşteptau afară, pe ea şi pe Cilean, şi nu făcură nimic toată ziua, doar vorbiră. Cele mai multe dintre femei erau tinere şi nu-şi aduceau aminte să fi existat vreodată bărbaţi disponibili, aşa că pentru ele vorbele Jurei păreau poveşti cu zâne.

În această a doua zi, Jura nu vorbi numai despre bărbaţii din celelalte triburi, începu să vorbească despre bărbaţii ulten şi ce incorect era ca femeile să fie nevoite să-i venereze şi să li se supună, din cauză că sunt aşa puţini. Jura le povesti despre propria ei sfidare a bărbatului ei, fără să menţioneze că Rowan era soţul. Neîncrezătoare, femeile o făcură să repete câteva episoade.

— Şi încă te mai iubeşte? întrebă o femeie prin interpretă. Nu trebuie să fii perfectă pentru a reţine un bărbat? Nu te alungă, dacă nu eşti tot timpul amabilă, iubitoare şi cu un temperament dulce?

— Poţi spune exact ceea ce crezi, fără teamă de pedeapsă?

— Poţi să te superi pe un bărbat?

— Da, răspunse Jura. Şi soţul îţi e credincios, dacă nu, tu ai dreptul să faci plângere la tribunal. Tu poți să-l alungi pe el.

La căderea nopţii, pe Jura o durea gâtul de la atâta

vorbit, dar din expresiile de pe feţele femeilor, ştia că făcuse impresie. Când se înapoiară în oraş, femeile ulten de peste tot le salutau şi le făceau semne, vorbind cu seriozitate între ele. Jura îşi zâmbi. Poate că felul de a lupta al lui Rowan avea unele avantaje. Nu-şi închipuia că ar fi putut cauza mai multă emoţie, atacând oraşul cu o armată de bărbaţi. Cu un căscat de-i rupea fălcile, se întrebă ce va aduce ziua de mâine.

Rowan tocmai se trezise, când primele zgomote răsunară în afara palatului. Nu fusese în stare să meargă la culcare decât târziu, de grijă cum să scape din această situaţie. Ceilalţi bărbaţi păreau mulţumiţi să rămână cu femeile ulten tot restul vieţii, dar Rowan, spre neîncrederea lui, găsea plictisitoare slugărnicia femeilor. În seara aceasta avusese mari dificultăţi să le convingă pe femei că nu avea nevoie de parteneră de pat. Îşi zâmbi sie însuşi, ştiind că nu din cauză că nu i-ar fi plăcut atenţiile uneia dintre ele, dar frica de urgia Jurei era mai mult decât i-ar fi plăcut să contemple.

— Să învingi Lanconia e uşor, să o învingi pe Jura e aproape imposibil, bombăni el, întorcându-se la rezolvarea problemei scoaterii tuturor din închisoarea lor aurită, fără să trebuiască să rănească vreo femeie sau să-l supere pe

bătrânul Marek cel slinos.

La primul sunet de voci înfuriate de femei, Rowan nu reacţiona. După ce şi-a petrecut timpul cu schimbătoarele irial, apoi cu Brita, o femeie care ţipa furioasă era ceva obişnuit. Apoi îşi aminti că se afla într-o ţară unde femeile se aflau într-o competiţie până-la-moarte pentru bărbaţi şi concurau folosind cuvinte blânde şi zâmbete languroase. Se ridică în pat.

— Acum ce a mai făcut Jura? întrebă el tare şi ştiu fără nicio îndoială că indiferent de ce erau furioase femeile, cauza era Jura.

Se îmbrăcă într-o clipă, se grăbi să-şi înşire jartierele încrucişate de pe picioare, apoi fugi de-a lungul coridoarelor spre camerele celorlalţi bărbaţi, care erau îmbrăţişaţi fiecare de una, două, sau, în cazul lui Geralt, de trei femei. Le porunci bărbaţilor să se prezinte imediat în sala mare. Numai Geralt îi provocă necazuri.

— Vei fi acolo, sau am să vin după tine, rosti Rowan izbind uşa şi începând să alerge, cu Daire şi ceilalţi fearen în urma lui.

Ceea ce părea să fie o armată de femei năvăli în palat, toate furioase şi ducând în mâini tot ce puteau folosi drept arme: greble, lopeţi, securi, ace de os lungi, ciomege de

diverse mărimi. Erau nişte femei aşa mici şi aşa de sărăcăcios înarmate, încât erau aproape nostime – dar Rowan nu râse.

Apucă braţul unei femei din frunte, o fetişcană frumoasă cu părul negru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în limba ulten. Ea râse dispreţuitor.

— Am fost minţite, ţipă ea. Ni s-a spus că toţi bărbaţii au murit de boală, că au rămas doar cei aflaţi aici în oraş, dar Jura spune că nu e aşa.

Rowan gemu dându-i drumul femeii, apoi se întoarse pentru a le traduce şi celorlalţi bărbaţi.

— Jura! fornăi Geralt. Ar fi trebuit să ştiu că ea ne va distruge paradisul.

Rowan îl apucă pe cumnatul lui de partea din faţă a tunicii.

— Sora ta a fost sclavă, în timp ce tu mâncai smochine. Acum trebuie să oprim asta, sau vom avea război. Geralt se smuci din strânsoarea lui Rowan.

— Lasă-le să-l ucidă pe bătrânul Marek. Cui îi pasă? îi voi conduce eu pe ulteni. Mi i-ai luat pe iriali, aşa că eu îi voi lua pe ulteni.

Jura, cu Cilean în urma ei, îşi croiau drum prin mulţime,

exact la timp pentru a auzi vorbele fratelui ei.

— Nu eşti în stare nici să te conduci pe tine însuţi, cu atât mai puţin un trib, ţipă ea. Te gândeşti doar la tine, nu la poporul tău, sau la ţara ta. Nu eşti credincios tribului irial şi nimănui altcuiva din Lanconia. N-ai putut să petreci nici măcar o noapte cu Brita, fără să fii gata să declanşezi un război. Ai o părere aşa de bună despre tine, încât îţi închipui că femeilor ăstora le va plăcea să te urmeze, acum însă sunt prea furioase să gândească. Se uită la ceilalţi bărbaţi, care acum erau înconjuraţi de femeile ulten mânioase, care tălăzuiau prin palat. Sunt furioase pe Marek că le-a minţit ani de zile şi li s-a urcat sângele la cap. Poate că nu se pot stăpâni să nu ucidă un bărbat, poate că se vor hotărî să-i ucidă pe toţi bărbaţii. Trebuie să vă scoatem de aici. Jura se întoarse să plece, dar Rowan o prinse de braţ.

— Nu ai ţinut partea fratelui tău, strigă el.

— Fratele meu e irial, nu lanconian, afirmă ea cam plictisită. Mai e şi un alt mod de a ieşi de aici? Te rog, Rowan, nu încerca să vorbeşti în felul tău despre ieşirea de aici. Femeile astea sunt flămânde de sânge.

El profită de o clipă pentru a o mângâia pe obraz, apoi se întoarse spre aripa dormitoarelor.

— Urmaţi-mă, le porunci el şi doar Geralt ezită. Rowan îl apucă de umăr şi îl împinse împreună cu ceilalţi. Ca un băiat îndărătnic, Geralt se împotrivi.

— Ia mâna de pe mine, uzurpatorule. Femeile nu o să mă rănească. Sunt stăpânul lor. Cu calm, Jura ridică un vas de pe o masă apropiată şi îl trânti în capul lui Geralt. El se prăvăli graţios pe podea. Rowan o privi indignat.

— Acum cum o să-l scoatem de aici?

— Trebuie să-l cari tu. Haide, nu avem mult timp de pierdut. Cred că femeile jefuiesc palatul.

Fără să mai comenteze, Rowan acceptă porunca din partea unei femei şi îl aruncă pe Geralt cel înalt pe un umăr, apoi prelua conducerea îndreptându-se în jos, pe coridor. Nu exista altă uşă, în afară de cea de la intrare, dar în ultimii câţiva ani de siguranţă, ultenii deveniseră leneşi şi construiseră un hambar lângă una din ferestrele palatului.

— Daire! chemă Rowan. Ia marmora asta şi pune-o între cele două clădiri

Fu nevoie de patru bărbaţi, de Cilean şi de Jura, ca să pună lespedea de marmoră groasă şi lungă între clădiri, formând un fel de pod înclinat. Stătea într-un echilibru precar, iar suprafaţa alunecoasă o făcea chiar periculoasă.

— Trec eu prima, rosti Jura, dar Rowan o trase înapoi.

— Am să o încerc eu. Ai grijă de fratele tău. Se trezeşte.

Jura nu-i aruncă lui Geralt decât o privire rapidă, aşa cum stătea ghemuit pe duşumea şi-şi masa capul ce-l durea, când Rowan alunecă uşor pe lespedea de marmoră spre siguranţa celeilalte clădiri. Când ajunse, ceilalţi îl urmară unul după altul. Geralt refuză să meargă cu ei.

— Eu rămân aici. Acesta e locul căruia îi aparţin, îi spuse el Jurei. Nu suport să fiu al doilea, după acest englez.

— E mai lanconian decât eşti tu, rosti ea. Thal a ştiut ce face.

— Sunt trădat din toate părţile, rosti fioros Geralt. Du-te cu el. Eu voi rămâne aici şi voi face ordine în acest haos. Jura se afla deja pe lespede, dar nu dăduse drumul pervazului ferestrei, când îl privi pe fratele ei îndreptându-şi umerii şi întorcându-se spre femeile ulten.

— Jura, vino, strigă Rowan din spatele ei. Şi atunci, ea se hotărî.

— Trebuie să mă duc după el, îi strigă lui Rowan, apoi îşi trecu piciorul dincolo de fereastră. Rowan pierdu câteva momente preţioase înjurând, apoi îşi scoase ciubotele şi începu să urce marmora înclinată. Singurul mod în care putea să se menţină pe ea era cu picioarele goale. În

spatele lui, ceilalţi îl implorară să nu se ducă, dar el le porunci să părăsească oraşul, cât mai repede posibil.

Nu era nici urmă de Jura sau de Geralt pe coridor, existau doar câteva femei ulten care scoteau tapiseriile de pe pereţi. Ele se opriră şi se uitară la Rowan cu ură. Ieri fusese un zeu, astăzi era un demon.

Le adresă femeilor o tentativă de zâmbet şi se grăbi să le depăşească. N-a fost greu să-i zărească pe Jura şi pe Geralt, deoarece erau mai înalţi decât femeile ulten. Jura îşi proteja fratele cu trupul ei şi încerca să vorbească cu femeile, dar niciuna nu o înţelegea.

— Marek a plecat cu tot aurul! strigă Rowan în ulten, dar nu primi niciun răspuns. Marek îi ia şi pe copii! A trebuit să repete de câteva ori, în timp ce arăta spre apartamentele lui Marek din capătul de nord al palatului, ca să poată devia atenţia mulţimii de la Jura şi de la Geralt.

— Ştiam că ai să vii, rosti Jura zâmbindu-i. Ar fi trebuit să pleci împreună cu ceilalţi, dar ştiam că nu o vei face.

— Urmaţi-mă, porunci Rowan, şi nu faceţi nicio prostie. Aruncă o privire furioasă la sabia, pe care o luase ea de pe un perete. Nu răni pe nimeni din poporul meu.

— Acest popor a încercat să mă ucidă, rosti Geralt. Eu cred...

— Linişte! porunci Jura. Şi urmează-l pe regele Rowan.

La cuvintele ei, acesta clipi de câteva ori, apoi îi conduse printre femeile care se îmbrânceau. Din când în când, un grup de femei se oprea şi se uita la ei. Rowan striga:

— Marek, şi arăta spre inima castelului. Aproape ajunseseră la porţile oraşului, înainte ca femeile să se întoarcă împotriva lor.

— Iată doi dintre ei! ţipă o femeie.

— Ne-au ţinut prizonieri, i-au negat pe soţii şi copiii noştri, îi vom ucide şi ne vom elibera. Femeile stăteau în faţa porţii deschise, în timp ce alte femei încercau să închidă porţile grele.

— Fugiţi! porunci Rowan, şi nu ucideţi pe nimeni. Jura nu fu atacată, dar bărbaţii da. Din instinct ea îl proteja pe Rowan cu trupul ei, când femeile folosiră armele pe care le aveau. Rowan ţinea capul aplecat, încercând să se protejeze de lovituri, astfel că nu îl văzu pe Geralt doborând o femeie după alta. Jura ştia că dragostea lui Rowan pentru poporul lui era aşa de mare, că era gata să-i protejeze cu preţul fiinţei lui.

Reuşiră să treacă de poartă şi femeile îi urmăriră o vreme, dar nu prea mult, în timp ce Jura, Geralt şi Rowan

îşi croiră drumul spre munţi.

După aproape o oră de fugă, se opriră să respire.

— Trebuie să-i găsim pe ceilalţi, rosti Jura şi numai atunci se uită la Rowan. Pielea lui palidă era şi mai albă şi de sub mantie se mărea o pată de sânge. Şi picioarele goale îi sângereau. Jura îl prinse în braţe ca o mamă şi îl rugă să se aşeze.

— Trebuie...

— Nu, rosti ea blând, ai făcut destul până acum. E timpul să le permiţi şi altora să te ajute. Se uită la Geralt. Du-te înainte şi caută-i pe ceilalţi. Spune-le că regele nostru e rănit şi mai spune-le să-l trimită pe Daire să o caute pe Brita. Se uită înapoi la Rowan. Dacă asta e ceea ce crezi tu, trebuie să o facem. Vreau să spun... Rowan se întinse şi o sărută.

— E şi părerea mea şi pentru că suntem una, nu contează cine a avut ideea.

— Jura, eu... începu Geralt.

— Du-te, îl repezii Jura. Ai provocat destule neplăceri. Mâine va trebui să-i mulţumeşti regelui nostru că ţi-a salvat viaţa.

Fără tragere de inimă, Geralt se întoarse şi urmă cărarea, plecând să-i găsească pe ceilalţi.

— Jura, nu sunt rănit prea tare, rosti încet Rowan. Poţi să mă bandajezi şi pot să merg. Tandră, ea folosi cuţitul lui Rowan ca să-i taie tunica şi să-i examineze rana de la umăr, pe care o primise de la lama unei securi.

Rowan îşi puse mâna pe obrazul ei.

— M-ai numit rege şi lanconian. Vrei să spui că mă iubeşti? Speri că voi muri, ca să te poţi mărita cu Daire? Ea se uită îndelung şi cu forţă în ochii lui albaştri.

— Am fost crescută de Thal, ca să mă gândesc în primul rând la război şi l-am iubit pe Daire pentru că nu cauza niciun conflict de interese. Cu Daire aş fi ales Lanconia dincolo de căsătoria mea. Dar tu m-ai ameţit. Mi-ai arătat adevărata dragoste: o dragoste pentru ţara mea, care trece dincolo de război şi o dragoste pentru un bărbat care este...

— Ce este?

— O dragoste care mă împlineşte. Îşi puse ambele mâini pe faţa lui. Rowan, soţul meu, dacă ai fi murit, cred că şi sufletul meu ar fi murit. Pentru fiecare picătură de sânge din rana ta, inima mea varsă o cantitate asemănătoare. Această... această durere pe care o simt când sunt lângă tine, n-am ştiut că e iubire.

El o sărută blând.

— Simt că ţi-am câştigat iubirea, Jura. Am suferit şi am sângerat şi am rezistat la mari încercări pentru a-ţi cuceri iubirea.

— N-a fost chiar aşa, protestă ea, apoi o urmă de zâmbet îi atinse buzele. A meritat?

— Da, rosti el blând. Am crezut că vreau o femeie ca... ca aceste ultene, care mi-ar fi îndulcit viaţa, dar tu eşti mai mult decât o soţie pentru mine. Tu m-ai ajutat, Jura, să înţeleg felul de a fi irial... Ea se retrase de lângă el.

— Te-am ajutat? Te-am păstrat să nu fii ucis. N-ai fi făcut niciodată ceea ce ai făcut, fără mine. Dacă n-aş fi fost inconştientă, nu te-aş fi lăsat să intri în acest oraş ulten singur. Ai prea multă încredere. Tu crezi că toată lumea e plină de bunătate.

— Cu excepţia ta, Jura. Tu eşti plină de foc şi pucioasă şi profiţi de orice. Eu sunt cel care am unit Lanconia. Eu sunt...

— Cu ajutorul meu, rosti ea cu glas tare. Deodată, Rowan zâmbi.

— Bănuiesc că lucrăm bine împreună. Poate că ar trebui să continuăm să lucrăm împreună. Acuma intenţionezi să mă laşi să sângerez până mor, sau vom sta aici şi-l vom lăsa pe prostul ăla de frate al tău să se ducă după Brita şi

să dezlănţuie războiul?

— Geralt nu e prost. E...

— Ce e? întrebă Rowan, cu o sprânceană ridicată.

— Poate că ar trebui să-i dăm un colţişor din Lanconia şi să-i spunem că e regatul lui. Ar putea să ne cauzeze multe necazuri în timp ce noi unim restul triburilor şi nu vrem să-i supere pe bărbaţii zerna, când le vom da pe femeile ulten. Începu să sfâşie partea de jos a tunicii ei, pentru a bandaja umărul lui Rowan.

— Ce! Să le dăm pe aceste femeiuşti dulci ulten bărbaţilor zerna?

— Aceste femei „dulci” cum le spui tu aproape ne-au omorât cu munca, pe Cilean şi mine, şi una dintre ele m-a biciuit.

— Da, dar... protestă el, însă Jura îl sărută şi, ca de obicei, el nu se mai gândi la nimic altceva, nici la Lanconia, nici la iriali, sau unde era Brita. O iubise pe Jura din primul moment în care a văzut-o şi o va iubi întotdeauna. Iar acum aveau ani de zile înainte pentru a uni triburile şi a se iubi şi a se certa. Zâmbi lipit de buzele ei şi o trase la el. Era fericit. Pe vârful culmii apărură Cilean şi Daire şi se opriră când au auzit vocile lui Rowan şi a Jurei. Cilean zâmbi.

— Cred că nu sunt răniţi.

— Jura îl iubeşte, rosti Daire şi exista finalitate în vocea lui şi nu regret. Cred că îşi va da şi viaţa pentru el. Cilean îl privi pe Daire.

— Te doare că ai pierdut-o aşa total?

— Mă simt ca un frate mai mare protector, care a pierdut o surioară adorabilă. Acuma ştiu că Jura şi cu mine niciodată... nu am simţit dorinţe unul faţă de altul. Zâmbi aducându-şi aminte. Nu ca pentru femeile ulten.

— Aşa! rosti Cilean rece. Îţi plac femeile astea blânde, care nu ştiu să deosebească o sabie de un pieptene? Daire se uită la ea surprins, apoi ochii lui se încălziră.

— Cilean, îmi place felul în care se mişcă sânii tăi când arunci lancea. Să nu coborâm la regele şi regina noastră? Cu cât mai curând plecăm de aici şi o găsim pe Brita, cu atât mai curând tu şi cu mine ne putem căsători.

Începu să coboare dealul, dar lui Cilean îi luă un bun moment pentru a-şi reveni. Apoi zâmbind larg, îl urmă pe Daire.

Epilog

Brocain nu a pretins viaţa lui Rowan, drept pedeapsă pentru moartea lui Keon. Când Rowan îl revăzu pe Brocain, aproape toate triburile erau unite, cu Rowan ca rege. Înţelept, Brocain ştia că dacă l-ar distruge pe Rowan, ar însemna şi moartea lui şi a întregii populaţii zerna. Aşa că, în schimbul vieţii lui Rowan, primi o sută din cele mai frumoase femei ulten.

Brita se mărită cu Yaine şi cei doi se luptară unul cu altul pentru putere, cu atâta îndârjire încât îi stârniră necazuri lui Rowan. La moartea lui Yaine, Daire şi Cilean moşteniră puţina avere fearen.

Pe guvernatorul fiecărui trib Rowan îl declară duce şi continuară să fie familiile conducătoare din Lanconia şi astăzi. Aria, Prinţesa, e descendenta lui Rowan, iar J.T. E urmaşul scutierului lui Rowan, Montgomery de Warbrooke.

SFÂRŞIT